

Kasr-ı Arifan

ISSN 1307-7902

9 771307 790000

Kasr-ı Hinduvân'dan Kasr-ı Ârifân'a...

**DOĞDU OL SAATTE OL SULTÂN-I DÎN
NÛR'A GARK OLDU SEMÂVÂT-Ü ZEMÎN**

Röportaj: Hüseyin ÜZMEZ

◆ Ashâb'ın Peygamber Sevgisi

◆ Ümmetin Seni Bekliyor Efendim

◆ Şemâili ve Yüksek Ahlâkı

**O, Ümmet-i Muhammed için
Nimetlerin En Büyüğüdür**

Ahmet Mahmut Ünlü

(Cübbeli Ahmet Hoca)

Editörden

Mevlâ Teâlâ'ya sonsuz hamd-ü senâlar, Peygamber Efendimiz Aleyhissalâtu Vesselâm'a, Onun Âl ve Ashâbına sayısız salât ve selâm olsun.

Peygamber Efendimiz hicrî aylar itibarıyla Rebî'ul evvel ayının 12. gecesi, milâdî takvim itibarıyla ise 20 Nisan'da (571) dünyaya teşrif buyurmuştur. Dolayısıyla 1989 yılından beri her yıl Nisan ayında, Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından başlatılan "Kutlu Doğum" programları yapılmakta; ilmî ve kültürel etkinlikler düzenlenerek Efendimiz'in şerefli doğumu idrâk edilmektedir.

İşte bu vesileyle biz de, Arifan Dergimizin Nisan sayısında bir nebze de olsa, damla denizden haber verir misali Efendimiz (*Sallâllâhü Aleyhi ve Sellem*)den bahsedeceğiz.

Hiçbir kimse yok ki Efendimiz hakkında anlatılanlar, yazılanlar ve söylenenler onun hakkında da söylenmiş ve yazılmış olsun. Tabi bunda Saadet Asrının kahramanları olan Ashâb-ı Kirâm'ın şüphesiz çok büyük payı var. Onlar, Efendimizin yaşantısına; oturmasına-kalkmasına, yemesine-içmesine kadar, her hareketine ve tavrına son derece dikkat ettiler. O'na uymak husûsunda azamî derece gayret gösterip, kendilerinden sonraki nesillere de bunu en ince ayrıntısına kadar aktardılar. Dolayısıyla, yaşantısı hakkında böylesine geniş bir malûmat Efendimiz (*Sallâllâhü Aleyhi ve Sellem*)den başka hiç kimse için verilmemiştir.

Bu güne kadar Sevgili Peygamberimiz hakkında pek çok kitaplar telif edilmiş, kasîdeler yazılmış, beyitler inşa edilmiştir. Tabi ne kadar yazılsa, ne kadar anlatılsa ve övülse yine de eksiktir ve noksandır.

Nitekim Onun âşıklarından Seyyid Mustafa İsmet Garîbullah büyük şeyh efendi "Risâle-i Kudsiyye" isimli eserinde buyurduğu gibi:

**"Ne mümkün vasfolunmak ol Habîbi
Anâ vassaf hemen Allah karîbi."**

Resûlüllâh'ı tam olarak anlatabilmek mümkün değildir. Zîrâ vasıflarını, sıfatlarını tam olarak bilmiyorsun ki anlatasın. Onu en güzel târif edecek olan, Onun ziyâde yakını Allâh-ü Teâlâ'dır.

O'nu Allah sevmiş, Allah övmüş, Kur'ân-ı Kerim'de pek çok yerde O'nun ismini, Kendi ismiyle birlikte zikrediyor, "Lâilâhe illallâh" dedikten sonra, "Muhammedün Resûlüllâh" demedikçe Allah bu îmânî kabul etmiyor. Demek ki Muhammed Mustafa (*Sallâllâhü Aleyhi ve Sellem*) ile aramızı düzeltmeden, Mevlâ ile aramızın iyi olmasına imkân yok...

Mevlâ Teâlâ O'nun hakkında, **"Muhakkak ki Sen çok yüce bir ahlâk üzeresin."** buyurdu: "Hayâ, kerem, şecâat, cömertlik, sabır, tevâzu, hilm" gibi yüce ahlâk sayılan ne varsa, Sevgili Allah'ımız hepsini Habîbine lütfetti. Onun hayatını, şahsiyetini ahlâk ve hamîdesini de Müslümanlar için yegâne örnek olarak takdim etti.

Efendimiz geldiği andan itibaren tüm insanlığın ahlâkını, ibâdetini, yaşantısını tanzim ederek, hidâyetin ve mutluluğun yolunu gösterdi. Kıyâmete kadar gelecek olan bütün insanlığa dünya ve âhîret saadetinin reçetesini sunarak, rûhen yücelmenin, Allah'a ulaşmanın formülünü öğretti. Eğer O olmasaydı, ne cennetin yolunu bulabilirdik ne de Rabbimizi bilebilirdik.

Efendimizin 610 yılında devraldığı o cahiliye toplumunu, tabiri caizse 632 yılında devrederken ulaştırdığı ahlâkî seviyeye bakarsanız, kısa zamanda ne büyük işler yaptığını göreceksiniz. 23 sene gibi kısa bir zaman içerisinde cehâlet asrını, saadet asrına çevirdi.

İşte buradan haykırıyorum!

Benim peygamberimin Ortadoğu'da tek başına, çok kısa bir zamanda yaptığını; dünyada ne kadar profesör, ordinaryüs ve bilim adamı varsa hepsi toplanıp yapsınlar da, Ortadoğu'ya barışı, huzuru getirsinler de görelim bakalım!

Gelişmemiş ülkeleri sömürgesi altına almak isteyen Avrupa'sı, Ortadoğu'yu kana bulayan, ateşe veren Amerika'sı; bu vahşet ve şiddetten ancak Resûlüllah'ı tanımakla kurtulabilirler. Efendimizin mânevî tezgahından geçmedikçe, insanlıktan ve merhametten nasipdâr olmaları mümkün değildir.

Hulâsa; Efendimiz sadece müminlerin değil, aslında bütün insanlığın örnek alması gereken çok yüce bir şahsiyettir.

Dünya neye sahipse O'nun vergisidir hep.

Medyûn O'na cemiyeti, medyûn O'na ferdi

Medyûndur O mâsuma tüm beşeriyet.

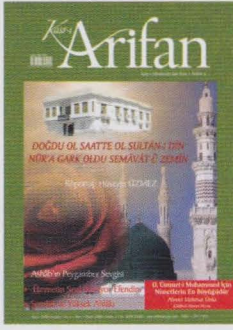
Yâ Râb! Bizi Mahşerde bu ikrâr ile haşret.

Rabbim cümlemizi Habîbine layık ümmet, şefâatine mazhar eylesin... Amin!

M. Özşimşekler

mustafaozsimssekler@arifandergisi.com

Nisan - 2008

Sayı: 7

Yıl: 1

ISSN NO: 1307-7902

İmtiyaz Sahibi ve Sorumlu

Yazı İşleri Müdürü

Bekir ÇALI

Genel Yayın Yönetmeni
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Pazarlama - Dağıtım
Nusret TEZCAN

Grafik Uygulama
Selçuk ESER

Haber - Araştırma
Rabbani DÜZ

Reklam
Hakan SELÇUK

Abone Sorumlusu
Fatih CAN

Yurtiçi Abonelik Bedeli (yıllık)
50.- YTL.

Yurtdışı Abonelik Bedeli (yıllık)
60 Euro / 85 \$

Abonelik için Banka Hesap No

Kuveyt Türk (Bahçelievler Şubesi) 734218-2 No. Hes.

Albaraka Türk (Bağcılar Şubesi) 465001-1 No. Hes.

Türkiye Finans (Bağcılar Şubesi) 532105-1 No. Hes.

Türkiye Finans (Bağcılar Şubesi) 532105-101 (\$) No. Hes.

Iban No: TR08 0020 6000 6000 5321 0501 01

Türkiye Finans (Bağcılar Şubesi) 532105-102 (Euro) No. Hes.

Iban No: TR78 0020 6000 6000 5321 0501 02

Posta Çeki

Posta Çeki 5496163 Bekir ÇALI

Adres

Fevzi Çakmak Mahallesi Dağyolu Caddesi

2/1 Sokak Yılmaz İŞ Merkezi No: 1/5

Bağcılar / İSTANBUL

Telefon: 0212 634 01 71

Faks: 0212 634 01 90

www.arifandergisi.com

bilgi@arifandergisi.com

Yayın Türü

Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri

MİLSAN

Cemal Ulusoy Cd. No: 38/A

Bahçelievler / İSTANBUL

Tel: 0212 471 71 50

* Dergimizde yayınlanan yazı, reklamların sorumluluğu yazarına ve reklam verenine aittir.

Kutlu Doğum Haftaları
Mehmet TALÛ

08

Ashâbın Peygamber Sevgisi
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

14

İslâm Fihına Göre Çocuk
Aldırma "KÜRTAJ"
Fatih KALENDER

20

O, Ümmet-i Muhammed için
Nimetlerin En Büyüğüdür
Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

04

İyi ki Varsın Ya Resûlellah!
Ali Ulvi UZUNLAR

12

Ümmetin Seni Bekliyor Efendim
Ömer DÖNGELOĞLU

18

Röportaj:
Hüseyin ÜZMEZ

24

Peygamber Efendimiz'le ilgili
menfur piyes, Abdülhamid'in
Avrupa Sahnelerine
Müdehalesiyle Nasıl Yasaklandı?

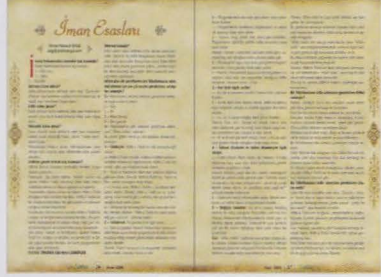
Ahmet BOZDOĞANLI

32

İman Esasları
Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

36

Mektûbat
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

40

Peygamber Vasfı, Doğruluk
Yakup YAZICI

42

Peygamber Efendimiz'in
Şemâilî ve Yüksek Ahlâkî

Ali EREN

46

Duygu Eğitimi ve İnsanın
"Anlam" İhtiyacı
Hamdi KALYONCU

50

Tansiyon ve Tansiyon
Düşürücü Bitkiler

Yunus ERSİN

58

CİĞERİSTAN

"Sanatın Lezzete dönüştüğü mekan"

Horhor Caddesi Simitçi Şakir Sokak No: 16
Aksaray / İSTANBUL
www.cigeristan.com
0212 - 621 73 33 - 635 54 87

O, Ümmet-i Muhammed İçin Nimetlerin En Büyüğüdür

Mevlâ Te'âlâ o habibini bütün kulları arasından seçmiş ve onu bütün mahlûkâta takdim etmiştir. O'nun devletinin günleri, bayram günleri ve düğün geceleri gibidir. O, bütün ümmetler hakkında umûmî bir rahmet olup, havas ve avam nazarında O'nun kadr-u kıymeti çok yücedir.

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
bilgi@arifandergisi.com

Kasr-ı Arifan dergimizin bu ayki sayısının, kâinatın Efendisine tahsis edilmesi hasebiyle; Ehli sünnet dışı görüşlere reddiye mahiyetinde devam ettiğimiz yazı dizisine bu ay ara verip, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in anısına bir âyet-i kerimenin tefsirini sizlere arz ediyoruz.

Allâh-u Te'âlâ göndermiş olduğu Resûlünün bizler için ne büyük bir nimet olduğunu, Kur'an-ı kerim'de şöyle beyan ediyor:

“Andolsun ki, içlerinde, kendilerinden, onlara Onun (Allâh-u Te'âlâ'nın) âyetlerini okuyan, onları (bozuk inançlarından ve kötü huylarından) tertemiz eden ve onlara o kitabı (Kur'an-ı Kerim'i) ve hikmeti (Sünneti Seniyyeyi) tam manasıyla öğreten bir peygamber gönder-

diği için Allah müminlere (büyük bir) iyilikte bulunmuştur. Hâlbuki bundan önce apaçık bir dalâlet içindeydiler.”¹

Mevlâ Te'âlâ bu âyet-i celîlesinde Resûlünün bir çok kıymetli sıfatlarını açıklayarak, beşeriyete bu kadar hizmet eden, insanları karanlıklardan nûra çıkararak karan bir zâtı tenkit edenlerin, saadetten mahrum olduklarını beyan etmiştir.

Kazî Beyzâvi'nin beyanına göre Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bütün âlemlere gönderilmiş ve bütün kulları doğru yola kavuşturmakla emrolunmuş olduğundan, herkes hakkında rahmetse de, ancak bu rahmetten müminler istifade ettiğinden, Mevlâ Te'âlâ Resûl göndermekle müminlere iyilik ettiğini açıklamıştır.

Hâzin tefsirinde zikredildiğine göre, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in gönderilişinin kullar hakkında tam bir lütf oluşu çok açıktır. Çünkü insanların aklı, Allâh-u Te'âlâ'nın rızasına uygun

olan ibadeti ve o ibadetin nasıl yapılacağını anlamaktan aciz olduğundan, Mevlâ Te'âlâ kullarına bir Resûl gönderip o Resûl vâsıtasıyla rızasına uygun amelleri ve o amellerin nasıl yapılacağını açıklattırarak, dünya ve ahiretle alakalı bir takım hükümleri öğrettirip, kimse-nin bilemeyeceği sırları izah ettirerek kendilerine çok büyük iyilikte bulunmuştur.

Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in, kulları can yakıcı azaptan kurtaracak ve kendilerini naim cennetlerinde ki sevaplara ulaştıracak bir yola davet edişi de, kendisinin onlar hakkında ne büyük bir nimet olduğunu açıkça göstermektedir.

Resûlüllah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in, Arapların kendi cinslerinden ve kendi bel-delerinden olup, aralarında yetişmiş olması da ümmeti hakkında büyük bir lütuftur. Zira Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) in Arap kabilelerinden her biriyle akrabalığı vardır.

Ancak Beni Tağlib kabilesiyle nesebi yoktur. Çünkü onlar evvelce Hıristiyan olup daha sonra da Hıristiyanlığa sebat ettiklerinden, Allâh-ü Te'âlâ Resûlünü onlarla akraba olmaktan uzak tutmuştur.

Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in kavminin, evvel-den beri O'nun sadâkat ve emanetini, yani doğruluk ve güvenilirliğini, vesâir güzel hallerini, soyu ve sopunu

bilmeleri, O'nun peygamberliğini tasdik etmek ve O'na iman etmekte çok büyük bir kolaylık olduğundan zorluk çekmeksizin itaat dairesine girmek ve Mevlâ Te'âlâ'nın rızasına yol bulmak elbette büyük bir nimettir.

Gönderilen bir Resûlün bir kitaptan okumadığı ve bir hocanın talebesi olmadığı halde, âlemde kimsenin bilmediği hikmetli ilimleri ve geçmişte meydana gelmiş

olayları, ümmetlerinin peygamberleriyle aralarında geçen hâdiseleri aynen bilmesi, sözünün ilâhi bir vahiy olduğuna delâlet eden büyük bir nimettir.

Getirdiği kitabın Allâh-u Te'âlâ'nın birliğini yerleştirmesi, Mevlâ Te'âlâ'yı bütün noksan sıfatlardan tenzih etmesi, bütün işlerde adaleti esas alması, türlü türlü ibadetleri ayrıntılı bir şekilde açıklaması, O zâtın Allâh-u Te'âlâ tarafından gönderilmiş bir resûl olduğuna delâlet ettiği gibi, elçiliğini doğrulamakta büyük

kolaylıklar sağladığından, elbette kullar hakkında tam bir nimettir.

O Resûl'ün gönderilmesinden evvel Arap kavminin dinleri put-perestlik olduğundan, kendileri alçak, dinleri ise bâtil olup, ahlâkları da kapmak, çalmak, vurmak, kırmak, döv-mek, öldürmek gibi bütün insanlar nazarında en çirkin ve kendileri bütün kavimler arasında cahil ve düşkün bir haldeydi.

Böyleyken Allâh-u Te'âlâ'nın bir Resûl gönderip, O'nun vâsıtasıyla onların dinini bütün dinlerin âlâsı ve ahlâklarını en üstün kı-larak, onları âlem nazarında hatırı sayılır bir ümmet yapması ve ümmetlerin derecelerinin en yüksek tabakasına çıkarması, ümmet-i Mu-

hammed için elbette nimetlerin en büyüğüdür.

Alusî tefsirinde zikredildiğine göre Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in arap kabilelerinin en şerefli-sinden olduğunu bilmek, hiç izaha muhtaç olmayan bir hakikat olup, her müminin bunu böyle bilip kabul etmesi gereklidir.

Nitekim Şeyh Veliyyüddin-i İrakî hazretlerine,

“Resûlullah'ın bir beşer olduğunu ve arap kavminden olduğunu bilmek îmânın sıhhatinde şart mıdır veya farzı kifayelerden midir?” diye sorulduğunda, “îmânın kabul olması için şarttır.” diye cevap verdi.

Sonra şöyle buyurdu: “Bir kişi Muhammed (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'in bütün kullara gönderildiğine inanıyorum, lakin onun beşerden mi, melâikeden mi, yoksa cinlerden mi olduğunu veya Arap'tan mı Acem'den mi olduğunu bilmiyorum” dese, bu kişinin kâfir olduğunda hiç şüphe yoktur.

Zira bu sözün sahibi Kur'an-ı kerim'i yalanlamış ve asırlardan beri ümmetin kabul ettiği havas ve avam katında kesinlikle bilinen bir gerçeği inkar etmiş olur ve ben bu fetvada hiç bir âlimin ihtilaf ettiğini bilmiyorum.”

Ancak kişi bu hakikatı bilemeyecek kadar cahil olursa, kendisine bu hakikatı öğretmek vaciptir, ama yine de inkâr ederse küfrüne hükmederiz.

Resûlullah (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'in okuduğu âyetlerden maksat; Kur'an-ı kerimin âyetleri, kitaptan maksat; Kur'an-ı kerim, hikmetten maksat ise; sünneti seniyyedir.

Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'in gönderilmesinden evvel, ümmetin açık bir sapıklık içinde olduklarının beyan edilmesi, kendilerine bir Peygamber gönderilmesine son derece muhtaç oldukları zamanda, o Peygamberin kendilerine gönderilmesinin ne büyük bir rahmet ve nimet olduğuna işaret etmektedir.

Mevlâ Te'âlâ bu âyet-i celîlesinde Resûlünü beş sıfatla vasıflamıştır ki, o sıfatlardan her biri bir çok menkıbeleri içine almıştır.

1- O Resûlün kendi cinslerinden olması

Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) arapların cinsinden olduğu için kendisini çok iyi tanıdıklarından tenkit edecek hiçbir şey bulamamışlar, din adına tenkitlerinin ise, bütün âleme gülünç olmaktan başka bir tesiri olmamıştır.

2- Allah'ın âyetlerini ümmetine okuması,

Kur'an-ı kerim'in her bir âyeti o zamanda meydana gelen veya kıyâmete kadar meydana gelecek olan bir hâdis hakkında fetva olup, o fetva da bu hâdisenin zorluklarını halletmekte akla uyan tek çare olduğundan, Efendimizin bu âyetleri okuması kendisinin risâletine, o âyetin vahy-i ilâhi olduğuna ve kendisinin kadr-u kıymetinin yüceliğine yeterli bir delildir.

3- Ümmetini günahlardan tertemiz etmesi,

Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'in okuduğu âyet-i kerimeler ve hadîs-i şerifler ümmetini doğru yola sevk

ettiğinden o âyetlere inanıp gereğiyle amel edenler, elbette bütün günahlarından tertemiz olurlar. Binaenaleyh Resûlullah (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) birçok kimseleri bu vesileyle tertemiz ettiğinden, bütün âlemler nazarında şerefi gün be gün artmıştır.

4- Ümmetine Kur'an-ı kerim gibi bir kitabı öğretmesi,

Kur'an-ı Azimüşşan, dünya ve ahiret ile alâkalı bütün hükümleri, geçmiş ümmetlerin ibret verici hallerini, bir çok misalleri, hikmetli ilimleri ve vaazları kendisinde topladığından, bunu getiren Peygamberin ne kadar yüce bir mertebeye sahip olduğuna delâlet etmekte yeterlidir.

5- Ümmetine hikmet öğretmesi,

Kur'anı Azimüşşanın sırlarını beyan etmek, açık ifadelerinden anlaşılmayan gizli meseleleri, delillerinden ve işaretlerinden alıp, halis hidâyet olan sünneti seniyyeyi ümmetine açıklayarak onlara yapacakları amelleri kolaylaştırmak, o peygamberin ümmetine karşı ne kadar geniş bir merhamete sahip olduğuna açıkça delâlet eden kuvvetli bir delildir.

Ruhul Beyan sahibi İsmail Hakkı Bursevî hazretleri bu âyet-i kerimenin tefsirinde şöyle buyurmuştur: Bilinmelidir ki, Allâh-u Te'âlâ Hazretleri, Muhammed (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'i çok azgın kavimlere göndererek onların inatçıları dize getirmiştir.

O Muhammed (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) doğduğunda putlar baş aşağı düşmüş, kisanın sarayı parçalanmış ve Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'in sahip olacağı kavimlerin sayısınca, on dört kulesi yıkılmıştır. Ateşperestlerin binlerce senedir sönmeden yanan ateşleri sebepsiz yere sönmüş, Save gölü beklenmedik şekilde kurumuştur.

Mevlâ Te'âlâ o habibini bütün kulları arasından seçmiş ve onu bütün mahlûkâta takdim etmiştir. O'nun devletinin günleri, bayram günleri ve düğün geceleri gibidir. O, bütün ümmetler hakkında umûmî bir rahmet olup, havas ve avam nazarında O'nun kadr-u kıymeti çok yücedir.

Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'in amcası Ebu Talip, Efendimizi Hatice validemizle evlendirirken, Haşimoğulları ve Kureys'in huzurunda okuduğu hutbesinde şöyle demiştir:

“Bizi, İbrahim (*Aleyhisselâm*)'ın zürriyetinden, İsmail (*Aleyhisselâm*)'ın neslinden, Mudar ırkından kılan, evi-

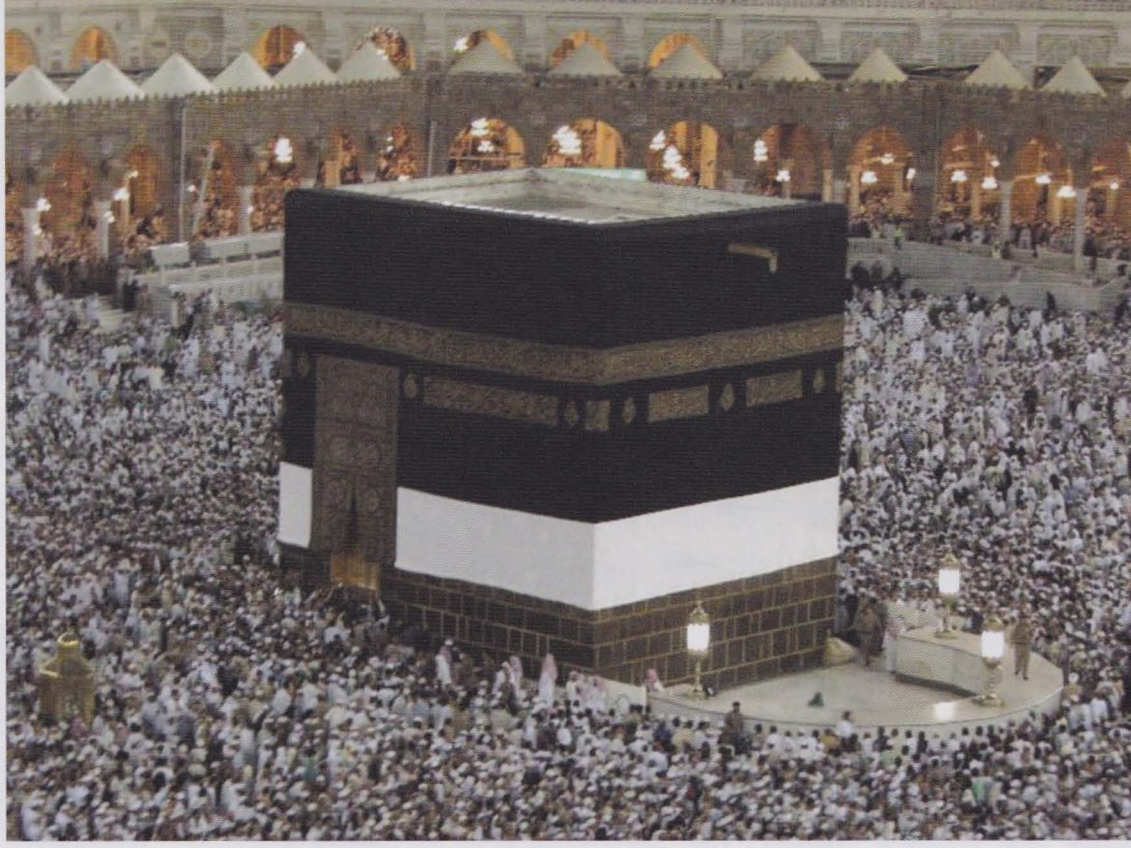
nin bakıcıları harem-
min gözcüleri yapan,
bize herkes tarafından
kastedilen bir ev ve
emniyetli bir harem
veren ve bizi insanlar
üzerine hâkimler kılan
Allah'a hamd ederim!

Sonra benim kar-
deşimin oğlu bu Mu-
hammed İbni Abdillah
(Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)
Kureyş'den hangi deli-
kanlı ile tartılsa mutlaka
ağır gelir, bundan son-
ra da vallâhi onun için
büyük bir haber ve yüce
bir rütbe vardır."²

İbni Abbas (Radıyallâhü Anhüma)dan rivâyet edildiğine
göre Âdem (Aleyhisselâm) yaratılmadan iki bin sene evvel
Kureyş kabilesi Allâh-ü Te'âlâ'nın huzurunda bir nur-
du, o nur tesbih ediyor, melekler de onun tesbihiyle
tesbih ediyorlardı. Allâh-ü Te'âlâ Âdem (Aleyhisselâm)
yaratınca o nuru onun sulbüne koydu.

Rivâyete göre Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)in de-
desi Abdülmuttalip, bir kere "Hicr" (altınoğlun altın)
da uyurken korkuyla uyandı. Hazreti Abbas (Radıyallâhü
Anh) buyurdu ki, "Ben onun peşine düştüm ve ben
o gün denileni anlayacak çağda bir çocuktum. O,
Kureyş'in, kâhinlerine gelerek rüyasını şöyle anlattı.
'Ben rüyamda gümüşten bir zincirin sanki sırtımdan
çıktığını gördüm. Onun ucu gökyüzüne ulaştı, bir ucu
da yerin altındaki toprağa geçmişti. Ben o zincire ba-
karken bir anda o nurlu yemyeşil bir ağaca dönüştü,
o sırada iki piri fani yanıma geldi. Ben onlardan birine
'Sen kimsin?' diye sorduğumda 'Ben Rabbülâlemin'in
nebîsi Nûh'um' dedi. Öbürüne 'Sen kimsin?' diye sor-
duğumda 'Ben, Rabbülâlemin'in Halîli, İbrahim'im'
diye cevap verdi. Sonra ben uyandım.

Bu rüyayı dinleyen Kureyş kâhinleri "Senin rüyan
doğruysa elbette sulbünden öyle bir Nebî çıkacak ki,
göklerdekilere ve yerlerdekilere ona îman edecek. O
zincir O'nun ümmetinin ve yardımcılarının çokluğu-
na ayrıca zincirin halkaları birbirine girdiği için onla-
rın kuvvetli olacaklarına delâlet etmektedir. O zincirin

ağaca dönüşmesi, O peygamberin işinin yerleşece-
ğine ve şânının yüceliğine işaret etmektedir. (O, iki
piri görmenin manasına gelince), Nuh (Aleyhisselâm)ın
kavmi helâk olduğu gibi, ona inananlar da kısa bir
zamanda helâk olacaklar, İbrahim (Aleyhisselâm)ın milleti
(dini)de onunla parlayacaktır." diye tabir ettiler.

Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)in Huneyn günü
söylediği: "Ben Peygamberim yalan yok, Ben
Abdülmuttalib'in oğluyum"³ sözü de bu rüyaya
işaret etmektedir.

Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) bu sözünü sanki
dedesinin gördüğü rüya ile iftihar ederek, "İşte ben o
rüyayı gören zatın oğluyum" demek istemiştir. Zira o
rüyada Efendimizin nübüvvetinin ve davasının yüceli-
ğinin işaretleri vardır.

Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)in şerefli evsâfının
ve güzel ahlâkının derecelerinin sonu yoktur. Ancak
iş; kişinin, O'nun sevgisiyle dolup taşması ve gerçek-
ten O'nun ümmetinden olabilmesi için, O'nun sünneti
seniyyesine uymuş olmasındadır.

Allâh-u Te'âlâ bizleri, Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sel-
lem)in sünnetine hakkıyla ittiba etmeye muvaffak kılıp
şefaatine nail eylesin. Âmin!

- DİPNOTLAR-

1- (Âli İmran: 164)

2- (Ruhul Beyan: 2/120-121)

3- (Buhari, Cihad: 52)

Kutlu Doğum Haftaları

Mevlid; Türkler ve bütün Müslümanlar arasında köklü bir gelenektir. Ayrıca mevlid, dinî ve millî bir terbiye müessesesidir. Sessiz sedasız kendi halinde işleyip duran bir millî birlik mertebesi, zarif ve samimî Türk dindarlığının estetik bir formudur.

Mehmet TALÛ
bilgi@arifandergisi.com

Ilâhî vahyin son ve tamamlayıcı halkası İslâm'ın ve O'nun Peygamberi Hz. Muhammed (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz'in insanlığa çağrısını doğru ve etkin bir şekilde tanıtmak, Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz'in sevgisi etrafında toplumumuza birlik ve beraberlik mesajları sunmak amacıyla, ülkemizde ve yurt dışında 1989 yılından bu yana Kutlu Doğum Haftası programları düzenlenmektedir.

Kutlu Doğum haftası denildiğinde, Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz'i anmak, daha da önemlisi O'nu anlamak, O'nun temsil ettiği aşkın değerler bütününe tanımak ve hayatımıza ışık tutan bir meşale yapabilmek çabası akla gelir. Kur'an-ı kerim'in evrensel mesajı, Hz. Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz'in örnek şahsiyeti ve ahlakı bu

değerler bütününe temel öğeleridir.

Hz. Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz'i örnek almak demek; tarihe gitmek ve gömülmek değil, O büyük şahsiyeti tanımak ve sevmek, O'nun insanlığın huzur ve mutluluğu için yaptığı çağrısı güncelleştirerek hayatımıza yansıtma, O'nun ahlakını ve çizgisini, davranışlarımızın mihranı ve rehberi yapabilmek demektir. Kutlu Doğum Haftası etkinlikleri bugün özellikle dinî ve kültürel hayatımızda meydana getirdiği canlılık ile ayrı bir önem arz etmektedir.

Hz. Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz'in, bir hafta boyunca ülkemizin her köşesinde ilim adamlarımız tarafından halkımıza anlatılacak olması gerçekten heyecan vericidir. Rabbimden dileğim bu heyecanın, bu ülke insanının yüreğinden hiçbir zaman eksik olmamasıdır.

Bu kutlamaların özellikle günümüzde ayrı bir anlam ve fonksiyon taşıdığı inkâr edilemez. Gerek Mevlid Kandili'nin,

gerekse diğer kandillerin, içine mezmum bid'at karıştırmadan, meşrû ölçüler içinde kutlanmasında çok büyük fayda ve maslahatlar vardır.

Özellikle toplumumuzun binbir yöntemle değerlerinden uzaklaştırılmaya ve sekülerleştirilmeye çalışıldığı bir dönemde, kendi kimlik ve âdiyet motiflerimizin her vesileyle vurgulanması, gündemde tutulması ve yaygınlaştırılması her bakımdan elzemiyet arz etmektedir.

Kandillerin de, bu cümleden olarak toplumsal kimliğimizin muhafazasında önemli bir yer tuttuğu inkâr edilemez.

Bir kere şu noktanın altını kalın bir şekilde çizelim: Daha önce de belirttiğim gibi öyle bid'atlar vardır ki, yaşatılması, riayet edilmesi dinî bakımdan zarûrettir! Onlara "bid'at" denmesi sadece kelimenin sözlük anlamında kullanılmasından ibarettir. Toplumu asfî değerlerinden soyutlamak için bütün küresel mekanizmaların devrede bulunduğu böyle bir dönemde, Hz. Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz'i her vesileyle anmak ve anlatmak farz iken, Mevlid Kandili gibi toplumsal hafızamızda derin bir yeri bulunan ni-rengi noktalarını ihmal etmek neyle izah edilebilir?

Dolayısıyla ülkemizde 1989'dan beri "Kutlu Doğum" adıyla yapıla gelen etkinliklere aktif olarak katılmak, bu kutlu zaman dilimini bireysel ve toplumsal arınmamızın önemli bir vesilesi olarak değerlendirmek konusunda, hassas davranmak durumundayız.

Mevlid kelimesi, "doğum, doğum yeri ve doğum vakti" gibi anlamlara gelir. Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz'in doğumunu anlatmak için kullanılan "Mevlîd-i Nebî" Türkçemizde kısaca Mevlid Kandili olarak anılır.

Mevlid törenleri İslâm dünyasında yaygınlık kazanarak günümüze kadar devam etmiştir. Esasen Resûlullah (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz'in doğum yıldönümünü kutlama maksadıyla başlayan mevlid töreni giderek, Kadir, Mîrâc, Regâib ve Berat gecelerinde veya sünnet, evlenme, ölüm, deprem gibi önemli olaylar vesilesiyle yapılmaya başlanmış ve toplumsal geleneğimizde yer alan önemli bir dinî-kültürel öge olmuştur.

Mevlid, Türkler ve bütün Müslümanlar arasında köklü bir gelenektir. Her mevlidde okunan Kur'an-ı Kerim, sanki orada bulunan cemaat için bir kere daha nazil oluyormuş gibi gönülleri aydınlatır, ruhları serinletir.

Mevlid, dinî ve millî bir terbiye müessesesidir. Sessiz sedasız kendi halinde işleyip duran bir millî birlik mertebesi, zarif ve samimî Türk dindarlığının estetik bir formudur.

Edebiyatımızda Hz. Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sel-*

lem) Efendimiz'in doğum günü olan bu kutlu günü anlatan birçok eser yazılmıştır. Bunlar içinde Süleyman Çelebi'nin yazdığı mevlid, Osmanlı'dan beri halen ülkemizde değişik vesilelerle coşkuyla, bir ibadet atmosferi içerisinde okunmakta ve dinlenmektedir.

Mevlid kutlanması bir bid'at-i seyvie değildir

Bazı kimseler, Resûlullah (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz'in doğum yıldönümünün kutlanmasını kötü bir bid'at olarak görüyor ve bu kutlamayı yapanları kınıyor. Bu kötüleme ve kınamalar yersizdir. Çünkü Ebû Şâme el-Makdisî, Şemseddin İbnü'l-Cezerî, İbn Hacer el-Askânî, İbn Hacer el-Heytemî, Şemseddin es-Sehâvî, Celâleddin es-Süyûtî, Şihâbüddin el-Kastalânî gibi büyük din âlimleri ve daha nice ulemâ ve fukahâ, bu kutlama ile ilgili, ilk devirlerde olmasa bile Allah'ın âlemlere rahmet olarak gönderdiği Hz. Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz'in dünyaya gelmesi sebebiyle sevinmenin, O'nun doğumunu kutlamanın, doğum günü münasebetiyle fakir ve muhtaçlara yardımda bulunup ibâdet etmenin, Kur'ân-ı kerim ve Hz. Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz'e olan sevgiyle ilgili şiirler okumanın, temiz ve güzel elbiseler giyerek sevinç gösterisinde bulunmanın ve yoksullara yardım etmenin güzel bir yenilik olarak, birer güzel amel olduğunu belirtmişler ve güzel görmüşlerdir. Dolayısıyla mevlid kutlamalarının bir bid'at-ı hasene sayılması, halk arasında görülen ve dinen hoş karşılanmayan davranışların ise bundan ayrı düşünülerek önlenmesi gerektiğini, mesela cuma veya terâvih gibi ibâdetler sırasında yanlış bazı davranışların meydana gelmesinin bu ibâdetlerin de haram sayılmasına yol açmadığını beyan etmişlerdir.

Hz. Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz, hayatta iken ne kendi doğum günü, ne de herhangi bir yakınının doğum günü için özel bir kutlama töreni yapmadığı gibi, böyle bir şey yapılması hususunda herhangi bir istek ve emri de olmamıştır. Çünkü O'nun esas görevi, şahısları değil, dinin ilkelerini tanıtmaktı, vahiy tebliğ etmekte. Ancak Ebû Katâde (*Radyallâhü Anh*) den rivâyete göre, Hz. Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz'e pazartesi günü oruç tutmanın fazileti sorulduğunda: "Bu, benim doğduğum ve ben peygamber olarak gönderildiğim gündür" buyurarak bir bakıma bu güne önem atfetmiştir. Hz. Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz, Medine'de Yahudilerin on Muharrem'de oruç tuttuklarını görünce sebebini sormuş, onlar da "Firavun'un boğulduğu ve Hz. Musa'nın kurtulduğu gün" olduğunu söyleyince,

Mevlid'in yazarı Süleyman Çelebi'nin Bursa/Çekirge Caddesi üzerinde bulunan kabri

Resûlullah (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz kendisinin bunu yapmaya daha layık olduğunu belirterek oruç tutmuş ve ashâbına da oruç tutmalarını emretmiştir. Bu da belli bir günde bir nimete nâil olma veya beladan kurtulma sebebiyle, her zaman o günü anma ve şükür nişanesi olarak salih amellerde bulunmanın iyi bir davranış olduğunu gösterir.

Sonuç olarak; Hz. Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz'e sevgi ve bağlılığın bir göstergesi olması yanında çeşitli ibâdet ve hayırlara vesile olması bakımından da mevlid kutlamalarının dinî yönden meşru bir davranış olduğu söylenmelidir. Bununla birlikte kutlamalar sırasında gayrimeşru tutum ve davranışların tasvip edilemeyeceği, bu tür uygulamalara sebep olan kutlamalardan uzak durulması gerektiği de açıktır.

Bid'at, Hz. Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz zamanında olmayan dinî mahiyetli bir hususun sonradan dine sokulması, dinden sayılması olarak tarif edilir. Mevlid okuma ve okutmanın bid'at olarak nitelendirilebilmesi için ona, "Ölünün kırkıncı gününde veya sene-i devriyesinde mevlid okutmak gereklidir" demek gibi, dinî bir gereklilik veya ibâdet şeklinde bir muhteva yüklenmesi gerekir. Mevlid okumanın gerekli, vâcip veya mendup olduğu iddia edilmediğine, en fazla bunun hoş ve güzel bir gelenek olduğu biliniyor kabul edildiğine göre, bunun bid'at olarak değerlendirilip, insanların kafasına kuşku sokmak son derece yanlıştır.

"Mevlid okunacağına hatim okunsa, Kur'an-ı Kerim'den bir bölüm okunsa daha sevap ve daha faziletli olmaz mı?" şeklindeki bir itiraz da yersizdir. Kur'an-ı Kerim okumak, namaz kılmak daha sevap ve faziletli bir davranıştır, ama burada mesele sadece se-

vap meselesi değildir. Mevlid, toplumsal bir coşkunun, Hz. Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz'in sevgisinin ve ona bağlılığın üst düzeyde edebî ve estetik olarak hissedilmesi, yaşanması ve dışa vurulması demektir. Kur'an-ı kerim okumakla mevlid okumayı birbiriyle mukâyese etmek veya birini diğerine alternatif göstermek yerine, ikisini ayrı ayrı ve her birini kendi yeri ve amacı doğrultusunda değerlendirmek ve yaşatmak daha doğru olur.

Burada hatırlanması ve hatırlatılması gereken önemli bir husus vardır; o da, mevlid gibi dinî eğitim ve coşkuyu içeren sosyal ve geleneksel törelerin aslî ibadetlerin yerine geçmediği, bu tür sosyal ödevlerin kişileri, üzerlerine bizzat gerekli olan namaz, oruç, Kur'an okuma, infak ve yardım gibi dinî yükümlülüklerden muaf tutmadığı hûsusudur. Ancak günümüzde, özellikle de toplumumuzun dinî konularda sağlıklı ve doğru şekilde bilgilendirilmemiş kesimlerinde mevlid, türbe ziyareti, Kur'an-ı kerim okutma, mübarek gün ve gecelerde dinî törenlere katılma gibi daha çok şekille ilgili dindarlığın hayli rağbet gördüğü ve bunun giderek dinî vecibelerin yerini aldığı da üzümlerle müşahade edilen bir gerçektir. Hâlbuki bütün bunlar, özde yakalanan ve yaşatılan dindarlığı ve gerçek dinî vecibeleri güzelleştiren ve kolaylaştıran tâli ve şekli katkılar olarak tanınmalı ve bilinmelidir.

Mevlid olayı edebiyatımızda da önemli bir yer tutar. Bu milletin şâir ve edipleri, "Mevlid" diye bir edebî tür icad etmişler, yüzlerce mevlid, binlerce kaside yazmışlar. Hz. Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz'i bağrılarına basmışlar, ruhlarına sindirmişler ve halka mal etmişler.

Mevlid, Hz. Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz'e duyulan muhabbet ve hürmetin bir tezâhürü olarak zengin ve köklü mirasımızdan bugüne kadar ulaşan önemli bir merâsim ve edebî türün de adı olmuştur. Bugüne kadar, sevinçli ve kederli günlerde pek çok mecliste okunagelmıştır.

Öyle sanıyorum ve tahmin ediyorum ki, yalnızca Türkiye hudutları içinde günde ortalama beş bin mevlid okunur. Milletimiz yeni doğan çocuğun sevincini Hz. Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz'in doğum sevinciyle dile getirir. Ölenin ardından mevlid okutur, ölüm acısını Hz. Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz'in doğum sevinciyle dindirmek için. Sünnet olunca, okulu başarıyla bitirince, vatan borcunu ödeyip sağ salim eve dönünce, hacılar hacdan gelince, yeni ev alınınca ve daha birçok hayırlı iş vesilesiyle hep mevlid okutulur. Velhasıl sevinçler, mevlid-

le ikiye katlanır, acılar yine onunla dindirilir. İslâm toplumlarında asırlardır icra edilen mevlid merasimleri, inananların birbirleriyle kaynaşmalarına, geleneklerini yaşamalarına, yeni bilgiler edinmelerine ve özellikle durumu iyi olanların fakirlere yardım etmelerine vesile olmaktadır.

Mevlid, Hz. Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz'in sevgisinin dile gelmesidir. "Sevinçler paylaşıldıkça artar, acılar paylaşıldıkça azalır" demişler. Ramazanlar, bayramlar ve kândiller, Allah ve Peygamber aşkının coşkuyla yaşandığı ve birlikte paylaşıldığı özel günlerdir.

Mevlidin konusu, İslâm akâidinin temel direği olan tevhd inancı ile Hz. Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz'in mucizeleri ve üstün ahlâkıdır. Türk halkı, mevlid dinleyerek inancının vecdini bu günlere taşıyabilmiştir. Denilebilir ki: "Süleyman Çelebi, bu millete başlı başına bir dinî hayat armağan etmiştir." Çünkü mevlidin, dinî kültürümüze sağladığı faydayı başka hiçbir eser sağlayabilmiş değildir. Buna bid'at diyen, bindiği dalı kesmiş olur. Mevlidin sözleri ve âdâbına uygun şekilde okunması bid'at değildir.

Ancak bu gibi kutlamalarda, İslâm'ın rûhuna ve Şeriat-ı Ahmediyye'ye aykırı haller ve şeyler olmamalıdır. Meselâ:

1- Kadın erkek karışık olarak Mevlid kutlaması yapılmamalıdır.

2- Kur'ân-ı Kerim kiraâtı ve Mevlid kasideleri birtakım cerrahlar tarafından tarifeye bağlı şekilde ücretle okunmamalıdır.

Mevlid törenleri halkı ve gençliği Peygambere ve dine yaklaştırmak için güzel bir vesiledir. Yeter ki, Mevlid bezirgânlığa âlet edilmesin, ruhsuz ve basmakalıp bir şekilde kutlanmasın, törene katılanlar coşturulsun, heyecanlandırılınsın, gönüller harekete geçirilsin.

Tek cümle ile özetlemek gerekirse, içinde şeriata aykırı şeyler ve haller olmamak şartıyla mevlid kutlamaları bid'at-i hasenedir. Hz. Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz âlemlere rahmet olarak gönderilmiştir. O'nu ne kadar çok zikredersek, ne kadar fazla anarsak, ne kadar candan seversek o derecede feyiz ve bereket buluruz.

Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz'in şahsında yükselen sevgi seli, bizim medeniyet anlayışımızı, insan ve hayat tasavvurumuzu ortaya koymaktadır. Çünkü bizim kültürümüzde Ahmet Yesevî, Yunus Emre, Mevlâna, Hacı Bayram Velî, Hacı Bektaş Velî gibi sevgi ve gönül dostları, bütün insanlığa kucak açmış Anadolu erenleri vardır. Kendimiz için istediği-

mizi, başkası için de istemek, varlığı sevgi ve şefkatle kucaklamak, yaratılanı yaratandan ötürü sevmek bizim gönül dünyamızın ve medeniyet anlayışımızın esasıdır. Bu anlayışta şiddete, öfkeye, kin ve nefrete, adaletsizliğe, merhametsizliğe, zulme ve haksızlığa asla yer yoktur.

İşte Kutlu Doğum Haftası, Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz'in gönülleri sevgiyle birleştiren çağrısına kulak vererek, sahih dinî bilginin ışığında manevî hayatımızı zenginleştirmenin, barış ve esenlik içinde güvenle yaşamının, uzaklıklarımızı yakın etmenin ve kardeşlik köprüsünde birlikte yürümenin vaktidir.

Maalesef dünya, giderek daha acımasız, insanların birbirini dinlemediği, anlamadığı, hatta barbarca mücadelelerin yaşandığı bir yer haline geldi. Bu bakımdan Hz. Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz'i sevmeyi, örnek almayı insanlara öğretmeye çalışıyoruz. Gerçekten buna ihtiyacımız var. Çünkü öz bir ifadeyle O, insanı insan yapan erdemlerin, değerlerin odaklandığı bir şahsiyetti. İnsanlık, artık iyi ile doğruyu, güzel ile çirkini O'nun penceresinden bakarak daha berrak görme şansına sahip olacaktır.

Bu duygu ve düşüncelerle bütün mü'minlerin kutlu doğum haftasını tebrik ediyorum. Bu haftanın; insanlığın, Peygamber (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz'i daha iyi tanımalarına, mü'minlerin mağfiret-i ilâhiyyeye nail olmalarına, cennet vatanımızın huzur ve mutluluğuna, aziz milletimizin birlik ve beraberliğine, bütün insanlığın kurtuluşuna tüm İslâm âleminin birlik ve dirliğine, dünyanın pek çok yerinde haksızlığa ve saldırıya uğramış Müslüman kardeşlerimizin kurtuluşlarına, dünyanın değişik bölgelerinde akan kan ve gözyaşının durmasına, maddî ve manevî hayırlara-bereketlere vesile olmasını Cenâb-ı Hakk'tan dilerim. Allâh-u Teâlâ cümlemizi, bu mübarek haftada afv-ü mağfirete nâil olan kullarından eylesin. Âmin.

Geleceğimizin aydınlık, huzurlu ve mutlu olması temennisiyile hepinizin kutlu doğum haftasını tekrar tebrik ediyorum.

Evet, Salât O'na, selâm O'na,

Olanca ta'zîm ve ihtirâm O'na...

Muhammed'im benim, Muhammed'im;

Gözümün nûru, gözbebeğim Ahmed'im benim.

Selâm sana, salât sana;

Olanca ihtiram, tahiyat sana!..

- DİPNOTLAR -

1 - Müslim, Siyâm:197; Ebû Dâvûd, Savm:54; Ahmed b. Hanbel, 5/29, 299

2 - Buhârî, Savm:69; Müslim, Siyâm:127-128

İyi ki Varsın Yâ Resûlellah!

Sünnet; Kur'an-ı Kerim'in evrensel plan da Peygamber Efendimiz tarafından yorumlanması demektir. Hayatın, ilâhi irâde doğrultusunda şekillenmesi konusunda sünnet, Kur'an ile birlikte hemen onun yanı başında birinci dereceden bir görev üstlenmiştir.

Ali Ulvi UZUNLAR
bilgi@arifandergisi.com

Bütün mevcûdâtın sahibi ve hâlikı olan Mevlâ'mız, insanı mükemmel ve mükerrem bir varlık olarak yaratmıştır. Ancak böylesine mükemmel olmasına rağmen ilâhi hîtâba doğrudan muhatap olacak yapıya sahip değildir. Bundan dolayıdır ki insanlığın başlangıcından beri Yüce Allah, onların (insanların) arasından seçtiği elçileri, kendisi ile kulları arasındaki irtibatı kurmak ve ilâhi buyruklarını açıklamakla görevlendirmiştir. Bu Peygamberler hep rahmet olarak gelmişlerdir. Sultan-ül Enbiya Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) ile ilgili Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

“Andolsun ki, Allah müminlere, kendi içlerinden onlara âyetlerini okuyan, onları arıtıp temizleyen, onlara kitap ve hikmeti öğreten bir peygamber göndermekle büyük lütufta bulunmuştur”. (Ali İmran: 164)

Başka bir ayet-i kerimede ise; **“Biz seni bütün âlemler için ancak büyük bir rahmet olarak gönderdik”**. (Enbiya: 107)

Bütün peygamberler Allah (Celle Celâlühü)'nün emir ve yasaklarını, onun kullarına ulaştırmak ve onlara doğru yolu göstermekle görevlendirmiş hidâyet elçileridir. Peygamberler bu kutsal görevlerini lâıykıyla yerine getirmeye çalışmışlardır. Bizim Peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)de ümmetine, yaşamaları için gerekli bilgileri uygulamalı olarak vermiştir. Her Peygamber gibi bizim Peygamberimizin de iki temel görevi vardır: Tebliğ ve Beyan.

“Ey Peygamber! Rabbinden sana indirileni tebliğ et; eğer bunu yapmazsan onun elçiliğini yerine getirmemiş olursun”. (Maide: 67)

“İnsanlara kendilerine ne indirildiğini açıkça anlatsın diye sana da Kur'an-ı indirdik.” (Nahl: 44)

Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) vahiy yolu ile Allah'tan aldığı

Kur'an âyetlerini, görevi gereği insanlara sadece ulaştırmakla kalmıyor, aynı zamanda onları açıklıyor ve anlatıyordu. Tebliğ etiklerini açıklamak ve anlatmak onun aslı görevi idi. Hemen ifade edelim ki Peygamberimizin tebliğ görevi evrensel olduğu için açıklamaları da ona uygun bir çerçeve ve nitelikte gerçekleşiyordu. Yani sünnet; Kur'an-ı Kerim'in evrensel plan da Hz. Peygamber tarafından yorumlanması demek oluyordu. Hayatın ilâhi irâde doğrultusunda şekillenmesi konusunda sünnet, Kur'an ile birlikte hemen onun yanı başında birinci dereceden bir görev üstlenmiş bulunmaktadır. Bu keyfiyet hem Kur'an-ı Kerim'de hem de hadîs-i şeriflerde açıkça anlatılmıştır. Şu örnek âyet-i kerimeleri, bunu tespit bakımından bir düşünelim

“Şüphesiz sana biat edip söz verenler, ancak Allah'a biat etmiş ve ona söz vermiş olurlar”. (Fetih 48/10)

“Peygamber size ne verirse onu alın, neyi yasaklarsa ondan da kaçın”. (Haşr: 7)

“Habibim deki; Allah'ı seviyorsanız bana ittiba ediniz ki Allah'ta sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın”. (Ali İmran: 31)

“Allah'a ve kıyâmet gününe kavuşacağını uman sizler için Allah'ın Resûlü'nde güzel bir örnek vardır”. (Ahzab: 21)

“Allah'a ve Resulüne inanıyorsanız, anlaşmazlığa düştüğünüz konuları Allah'a ve Resûlü'ne arz ediniz”. (Nisa: 59)

“Hayır! Rabbine andolsun ki onlar aralarında çıkan anlaşmazlıklarda seni hakem tayin edip verdiği hükmü içlerinde hiçbir sıkıntı duymadan kabul edip teslim olmadıkları sürece tam mümin olamazlar”. (Nisa: 65)

“Peygamberlerin emrine muhalefet edenler, fitneye, ya da can yakıcı bir azaba uğramaktan korksunlar”. (Nur: 63)

“Kim Peygambere itaat ederse Allah'a itaat etmiş olur”. (Nisa: 80)

Sultânü'l-Enbiya Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) de bizzat kendi hadîs-i şeriflerinde bu konuyu hem teyid, hem de tasrih etmiştir. Bu hadîs-i şeriflerden bir kısmını şöylece gözden geçirelim;

“Kim benim sünnetimden yüz çevirir ise benden değildir”. (Buhârî, Nikâh 1, Müslim, Nikâh 5)

“Dinin elden çıkışı sünnetin terki ile başlar. Halat nasıl lif lif kopup parçalanırsa, dinde sünnetin birer birer terki ile ortadan kalkar”. (Dârimî, Mukaddim 16)

“Bütün ümmetimin cennete girecektir, yüz çeviren müstesna. ‘Yüzünü çeviren kimdir?’ denilince,

“Bana itaat eden cennete girer, bana isyan eden de benden yüz çevirmiş olur”. (Buhârî. İ'tisam 2)

Âdem Aleyhisselam'dan günümüze kadar her devirde hak batıl mücadelesi devam ede gelmiştir. Hiçbir zaman dilimi bu mücadeleden hâli kalmamıştır. İşte bu mücadele cümlesinden olmak üzere Müslüman'ım diyenlerden bir kısmının çok rahat bir tarzda Allah'ın biricik elçisinin hadislerini bir kenara itip “Kur'an'da var mı? Varsa kabul ederim, yoksa kabul etmem” deme cüretini göstermesidir. Tek kelime ile sapıklık olan bu tutumun Kur'an'da bir dayanağı olmadığı gibi, aklen ve vicdânen de doğruluğu mümkün değildir. Yukarıda anlamını zikrettiğimiz bir kısım ayetlerde de çok açık ve net bir şekilde te'kidlerle-yeminlerle ve tehditlerle bu iddianın yanlışlığı beyan edilmiştir.

Bütün Müslümanlarca benimsenmiş olan ibâdetleri gözden geçirirsek belki de sadece yüzde biri gibi çok cüz-î bir kısmı Kur'an'da geçmektedir. Peki, yüzde doksan dokuzu ne ile sabittir? El cevap: Peygamber Efendimiz'in sünneti ile. Dinimizin direği ve en kutsal ibâdeti olan namazın vakitlerinin sınırları, bu namazların rekât sayıları, rükû ve sücûdun şekli ve keyfiyeti, kıraatin miktarı ve kriterleri hep sünnetle sabittir. Aslında hem sünneti dışlayıp hem de Kur'ana sarıldığını zannedenler, bizzat Kur'anı dışlamıştır. Çünkü Kur'anın kendisi Resûlüllah'a itaat etmenin, Allah'a itaatın tâ kendisi olduğunu bizzat ifade ediyor ve onun emrinin dışına çıkmayı kesin bir dil ile yasaklayıp elim bir azap ile uyarıyor. Mucizevî bir beyanla Kâinatın Efendisi bu durumu nasıl dile getirdi? **“Sizden biriniz koltuğuna yaslanmış olduğu halde benim bir emir veya yasağım kendisine ulaştığında; ‘Biz Allah'ın kitabında bulduğumuza inanırız, başka bir şey bilmeyiz’ dediğini görmeyeyim.”** (Ebu Davut, Kitâb-ü-Sünne, bab 8)

O'dur namaz, oruç, zekât ve haccın uygulamasını bildiren

O'dur bize alış verişin kurallarını talim eden

O'dur bütün insanlara adaleti sevdiren

O'dur beşeriyete, küçüğüne ve büyüğüne nasıl davranacağını gösteren

O'dur insana, eşyaya, dünyaya ve olaylara doğru bakışı temin eden

O'dur anarşiyi söndüren

O'dur ana-babaların yüzünü güldüren

O'dur fakirlerin ve yoksulların umutlarını yeşerten

O'dur bizi behîmlikten insanlığın zirvesine yükselten

O'dur âlemlere rahmet olan

O'dur gönüllere kandil olan

O'dur ateşten, feryâdı figandan her isteyeniyi kurtaran. Milyonlarca salât ve selâm olsun sana, âline ve ashâbına... İyi ki varsın. Ya olmasaydın?..

Ashâb'ın Peygamber Sevgisi

On dört asırdan beri Sevgili Peygamberimiz (Sallâllâhü Aleyhi ve Sellem)in sevgisi kesintisiz devam ediyor. Hiçbir imparatorun, kralın, melikin veya bir liderin sevgisi böylesine uzun sürmedi. Bu sevgi, Ashâb-ı Kirâm'la başladı, bu güne kadar geldi ve kıyâmete kadar da devam edecek...

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER
mozsimssekler@hotmail.com

Peygamber Efendimiz (Sallâllâhü Aleyhi ve Sellem)in uğrunda ne canlar verildi, ne gözyaşları akıtıldı. O'nun mânevî ikliminde nice peygamber âşıkları kanat çırpıyorlar, niceleri aşk bahçesinin bülbülü oldular. On dört asırdan beri Sevgili Peygamberimiz (Sallâllâhü Aleyhi ve Sellem)in sevgisi kesintisiz devam ediyor. Hiçbir imparatorun, kralın, melikin veya bir liderin sevgisi böylesine uzun sürmedi. Bu sevgi Ashâb-ı Kirâm ile başladı, bu güne kadar geldi ve kıyâmete kadar da devam edecek.

Tabii sevgi husûsunda Ashâb-ı Kirâm'ın durumu bambaşka idi. Peygamber Efendimiz'in sevgisi onların yüreklerine, kılcal damarlarına, hatta iliklerine kadar işlemişti. Onlar bu sevgilerinde samimi olduklarını, gerek hal ve hareketleriyle, gerekse yaşantılarıyla ispat ettiler.

Kâinatın Efendisine karşı duydukları bu yoğun muhabbet, gönüllerinden taşarak ağızlarından şu hitap tarzıyla dökülüyordu: "Fidâke ümmî ve ebî Ya Resûlellah!" "Anam babam Sana feda olsun Ya Resûlellah!" Dünyada en sevdikleri varlıkları olan anne ve babaları dâhil her şey Onun yoluna feda idi. Bu uğurda ne canlarına ve cânanlarına aldırıyorlar, ne de mallarını ve mülklerini düşünüyorlardı. Ashâb-ı Kirâm'ın bu sevgileri, Efendimize olan bağlılıkları ve itaatleri düşmanlarını bile hayrete düşürüyordu.

Urve, Hudeybiye anlaşması için Mekte müşrikleri tarafından elçi olarak gönderilmişti. Bir taraftan anlaşma şartlarını konuşan Urve, diğer taraftan da gözucuyla Ashab-ı Kirâm'ı dikkatle süzüyor ve onların Efendimize karşı olan tavır ve davranışlarını şaşkınlıkla izliyordu. Ashâb-ı Kirâm'ın, Peygamber Efendimiz (Sallâllâhü Aleyhi ve Sellem)e karşı olan aşk derecesindeki muhabbetlerine ve bağlılıklarına hayret etti. Nitekim anlaş-

ma şartları imzalandıktan sonra geriye döndüğünde müşriklere dedi ki: "Ey Kureyş! Ben nice sultanların ve meliklerin huzurunda buldum. Kayser, Kisra ve Necâşî'nin meclislerini ve adamlarının durumlarını müşâhede ettim. Fakat Allâh'a yemin ederim ki hiç birinin etrafındaki topluluğun, Muhammed'in arkadaşlarının O'na hürmet gösterdikleri gibi hürmet ettiklerini görmedim. Öyle ki, şayet Muhammed bir şey söyleyecek olsa, hepsi birden o işi yapmak için koşuyorlardı. O'nun abdest suyunun damlasını bile yere düşürmüyor ve teberrüken ellerine yüzlerine sürüyorlardı. Şayet saçından veya sakalından bir tel düşecek olsa, hemen onu saygıyla alıp muhafaza ediyorlardı. Kısaca, ben Muhammed'in arkadaşlarının Ona gösterdikleri sevgi ve itaati, hiçbir topluluğun, reislerine gösterdiklerini görmedim."

Bir keresinde Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) sahâbesiyle birlikte oturuyordu. Bu sırada Peygamber Efendimiz Hz. Ömer (*Radyallahü anh*)'ın elinden tutmuştu. O mânevî atmosfer içinde Hz. Ömer (*radyallahü anh*) içindeki sevgisini izhar etme ihtiyacını hissetti ve Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)e dedi ki:

- Ya Resûlellah! Seni, nefsim hariç her şeyden çok seviyorum!

Aslında bu büyük bir sevgi itirafıydı. Yani ana-baba-evlat-eş-dost herkesten daha çok Efendimiz'i sevmek elbette büyük işti. Ama imânın kemâl bulması için bu sevgi yetmiyordu. Ve Efendimiz buyurdu ki:

- Sizden biriniz, ben ona nefsimden daha sevgili olmadıkça kâmil mümin olamaz.

Çünkü Resûlüllah'ı her şeyden çok sevmek imânın gereği idi. Nitekim Rabbimiz: "**Peygamber, mü'minler için kendi canlarından ileridir.**" (Ahzap: 6) buyurmaktadır.

Bunun üzerine Hz. Ömer şöyle bir durdu. "Nasıl olurda benim imânım hâlâ kemâl bulmaz?" diye düşündü. Gönlünü yokladı ve baktı ki orada Resûlüllah'dan daha sevgili kimse yok. Bütün aşk ve samimiyetiyle çağladı:

- Sana kitap indirmiş olan Allâh'a yemin olsun ki, Sen bana nefsimden de daha sevgilisin!

Bunun üzerine Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*):

- İşte şimdi (imânın kemâl buldu) Ya Ömer! buyurdu.

Peygamber Efendimiz'in sevdalılarından olan Sevban (*Radyallahü anh*) bir gün mahzun ve boynu bükük bir şekilde, yüzünün rengi atmış, beti-benzi sararmış vaziyette Allah Resûlü'nün huzuruna girdi. Onun bu halini gören iki cihanın güneşi: "Ey Sevban! Ne oldu sana?" diye sordu. Sevban (*Radyallahü anh*) dedi ki: "Ey Allah'ın Resûlü! Sizi o kadar çok seviyorum ki bir an göremesem dayanamıyorum, hasretinizden ölecek gibi oluyorum. O zaman evde duramıyorum, koşup sizi görmeye geliyorum." Böyle söyledikten sonra ağlamaya başladı. Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) ona niçin ağladığını sorunca Sevban (*Radyallahü anh*) şöyle dedi: "Ya Resûlellah! Birden ahiret aklıma geldi de onun için ağlıyorum. Dünyada istediğim zaman senin nur cemâlini görüp hasretimi dindirebiliyorum. Lakin ahirette, siz cennetin çok yüksek makamlarında olacaksınız. Oysa ben cennete girsem bile aşağı ma-

Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in: **"Kabrimle, minberin arası, cennet bahçelerinden bir bahçedir."** buyurduğu ve altına hurma kütüğü gömülen minberin bugünkü hali

Hasan-ı Basrî

(Rahmetullâhi aleyh)

bu olayı anlatınca ağlar ve şöyle derdi: "Ey Allah'ın kulları! Bir kütük bile Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in Allah katındaki kıymetini biliyor da, O'nun hasret ve şevkinden böylesine inliyor. Biz O'na kavuşma arzusu ile daha çok yanıp tutuşmalı değil miyiz?"

kamlarda olacağım. Hal böyle olunca sizi görmek arzu ettiğim zaman eğer göremesem, hasretinize nasıl dayanacağım? İşte bu aklıma geldi de, onun için ağlıyorum."

Bunun üzerinde Peygamber Efendimiz (Aleyhissalâtü Vesselâm) sükût etti. Ve bir müddet sonra şu âyeti kerime nazil oldu: **"Kim Allâh'a ve Rasûlü'ne itaat ederse, işte onlar ahirette Allah'ın kendilerine özel ihsanlarda bulunduğu peygamberler, sıddıklar, şehidler ve salihlerle beraber olacaktır. Onlar ne güzel arkadaştır!"** (Nisa: 69)

İşte sahabe böyleydi. Efendimize karşı duydukları sevgi ve muhabbet öylesine kuvvetliydi ki, âyetlerin nâzil olmasına sebep oluyordu. İşte bu âyet-i kerimeyle, kıyamete kadar gelecek olan bütün peygamber aşıkları teselli ediliyor, ahirette Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi Ve Sellem)le beraber olabilecekleri müjdeleniyordu.

Hurma kütüğü bile O'na meftundu, ayrılığın dayanamamıştı.

Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) önceleri Mescid-i Nebevî'de hutbe okurken,

minber olmadığı için bir hurma kütüğüne dayanır öyle hutbe okurlardı. Daha sonra üç basamaklı bir minber yapıldı. Ashâb-ı Kiram'ın hepsi cuma günü Mescid-i Nebevî'de toplanmışlardı. Peygamber Efendimiz, (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) hutbe îrâd etmek için yeni minbere çıktıklarında, eskiden dayandığı kuru hurma kütüğü deve yavrusunu andıran bir sesle ağlamaya ve inlemeye başladı. Öyle ki; mescidde olan herkes hurma kütüğünün iniltisini işitti. Fakat bu inilti bir türlü kesilmiyordu. Bunun üzerine âlemlere rahmet olarak gönderilen Sevgili Peygamberimiz minberden inip hurma kütüğünün yanına geldi, mübarek elleriyle hurma kütüğünü okşayıp kucakladı. Böylece hurma kütüğü teselli olup sakinleşti ve sustu. Kuru hurma kütüğünün, Peygamberimiz'e olan bu muhabbetini ve aşkını gören Ashâb-ı Kirâm gözyaşlarını tutamadılar.

Peygamber Efendimiz, (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) buyurdu ki: "Nefsim yed-i kudretinde olan Allâh-ü Teâlâ'ya yemin ederim ki, eğer gelip onu kucaklamasaydım, Benden ayrılmaya dayanamaz, hasret ve hüznünden dolayı kıyamete kadar inlerdi."

Rivayet edilir ki: Bu hurma kütüğü, daha sonra Efendimizin emriyle oradan çıkarılıp minberin altına gömüldü.

Hasan-ı Basrî (rahmetullahi aleyh) bu olayı anlatınca ağlar ve şöyle derdi: "Ey Allah'ın kulları! Bir kütük bile Peygamber Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in Allah katındaki kıymetini biliyor da, O'nun hasret ve şevkinden böylesine inliyor. Biz O'na kavuşma arzusu ile daha çok yanıp tutuşmalı değil miyiz?"

Bir başka Peygamber aşığı Zeyd b. Sefine (Radiyallâhü anh) . . .

Hz. Zeyd'i idam edecekleri sırada, henüz Müslüman olmamış olan Ebu Süfyan sordu:

- Allah adına doğru söyle! Senin yerine Muhammed'in boynu vurulsaydı da, sen serbest bırakılarak çoluk çocuğunun yanında olmayı istemez miydin?

Hz. Zeyd bunu duyunca aslan gibi kükredi: - Allâh'a yemin olsun ki! Benim, evimde çoluk çocuğumla rahat rahat oturmama

karşılık değil boynunun vurulması, O'nun vücuduna bir dikenin batmasına dahî razı olamam!

Ebu Süfyan hayretler içinde mırıldandı: "Muhammed'in arkadaşlarının O'nu sevdiği kadar, kimsenin bir başka kimseyi sevdiğini asla görmedim."

Bir keresinde sahâbe-i kirâmdan birisi geldi ve: "Ya Resûlellah! Kıyamet ne zaman kopacak?" diye sordu. Efendimiz ona "Ne hazırladın?" buyurdu. O kimse dedi ki: "Ben öyle çok fazla namaz, oruç ve sadaka hazırlayamadım, ama Allah ve Resûlünü çok seviyorum!" Bunun üzerine Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem): "**Kişi sevdiğiyle beraberdir.**" buyurdu. Hz. Enes (Radıyallâhü anh) Efendimiz'in bu hâdis-i şerifini kastederek: "Sahâbe-i Kirâm bu söze sevindikleri hiçbir şeye sevinmemişlerdi." diyor.

Efendimizle dünyadayken görüşenler var

Evet, kişi ahirette sevdiğiyle beraber olacak. Ama Muhammed Mustafa'yı sevenler dünyada da beraber oluyorlar. O'na âşik olup gönül vermiş, saçından tırnağına kadar sünnete boyanmış, her hâlini ve hareketini Peygamberimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'e benzetmiş olan nice Allah dostlarından bu dünyada görüşenler var.

İşte onlardan birkaçı...

Ebu'l-Hasan-ı Şâzelî diyor ki: "Resûlüllah'ın mübarek cemalleri bir an gözümün önünden gitse, kendimi mahvolmuş sayarım. Çünkü bütün varlığımı O'na borçluyum. Ayçiçeğinin açılıp kapanmasının güneşe programlandığı gibi, ben de hayatımı O'nu takip ve müşahedeye borçluyum. O (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) gönlümde batarsa, ben de bittim demektir."

İmâm-ı Süyûtî'de: "Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'i yirmi sekiz defa gördüm. Bu görmek rüyada değil, uyanık iken oldu." diyor

Hanefî fakihlerinden İbn-i Âbidin ise şöyle diyor: "Namaz kılariken tahiyâta oturduğumuzda "Esselâmü Aleyke Eyyühennebiyyü" (Ey Nebî! Selâm Senin üzerine olsun) derken, o sırada eğer ben Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'i göremesem, o kıldığım namazı îade ederim."

Osmanlı sultanlarından, adını tarihe altın harflerle yazdıran büyüğümüz Yavuz Sultan Selim Han, aşk ateşiyle yana yana haykırıyor: "Ya

Rasûlallah! Bin tane başım olsa, onların hepsi değil senin ayak tozuna, kapında havlayan köpeğinin ayak tozuna feda olsun."

Tabi esas mesele bu sözü telaffuz edip söylemek değil, gerçekten de gönlünde o sevgiyi ve muhabbeti hissedebilmektir. Sultan Selim Han böyle diyordu ama, ardından da şöyle bir iddiada bulunuyordu: "Padişahlık yaptığım süre zarfında yirmi dokuz tane seferim oldu. Ve Peygamber Efendimizden mânevî işaret almadan tek bir sefere bile çıkmış değilim."

Mısır seferine çıktıklarında önlerinde bitmek tükenmek bilmeyen bir çöl denizi vardı. Yıllardan beri bir damla yağmur yağmamış olan Sînâ çölü, kurak ve çoraktı. Kum fırtınaları etrafı kasıp kavuruyordu. Gündüzleri dayanılmayacak kadar sıcak, geceleri ise donduracak kadar soğuktu. Sultan Selim Han tüm bu olumsuzluklara rağmen, arkasında Osmanlı ordusuyla adeta alev alev yanan Sînâ çölüne daldı. Ordu epeyce bir müddet ilerlemişti ki, Sultan Selim birden atından atladı ve yürümeye başladı. Bunun üzerine ardından gelen askerler de bineklerinden indiler ve yaya olarak yürümeye başladılar. Bir müddet yollarına böyle devam ettiler ama yol bitecek gibi değildi, padişah atına binmediği için kimse atına binmiyordu. Tabi bu çöl sıcağında ordu harap ve bitap hale gelince; vezirler, paşalar sultanın huzuruna giderek uygun bir lisan ile dediler ki: "Sultanım asker çok yoruldu, yürüyecek tâkatleri kalmadı. Lütuf buyurup atınıza binerseniz, askerler de binecekler." Bunun üzerine Sultan Selim Han sükûnet ve edeple dedi ki: "Fahr-i Kâinat Efendimiz önümüzde yaya yürürlerken, biz nasıl ata bineriz!"

O büyükler işte böyleydi. İsteddiği zaman Peygamber Efendimizle göz göze gelebiliyordu. Kimsenin geçmeye cesaret edemediği o uçsuz bucaksız saharaları, Resûlüllah'ın rehberliğiyle geçtiler, aşlamayacak yolları O'nun yardımıyla aştılar ve nice savaşlar kazanıp muzaffer oldular.

Rabbim bizlere de, kâmil îmânın gerektirdiği şekilde Habîbini sevmeyi ve şefaatine mazhar olmayı nasip eylesin. Âmin!

Fî Emânillah!

Ümmetin Seni Bekliyor Efendim...

Sevgili peygamberimiz nice güzel müjdelerle böyle bir Nisan ayında gelmişti. Diyoruz ki: "Efendim ne olur gene gel, ümmetin seni bekliyor. Sensizliğin açlığını nelerle kapatmaya çalıştık ama olmadı. Olmuyor efendim. Sana muhtacız, Seni çok özledik Efendim

Ömer DÖNGELOĞLU
www.omerdongeloglu.net

Aziz kardeşlerim, can dostlarım. İşte bir bahar daha rüzgârlarıyla yüreklerimize serin serin esmeye başladı. Her gelen Nisan bir kez daha bizlere toparlanın, hazırlanın âlemlerin efendisi geliyor, Resûl-i Zîşân kâinata teşrif edecek demektedir. Gerek ülkemizde, gerekse islâm âleminde tatlı bir telaş ve koşuşturmaca olanca hızıyla görülmektedir. Sohbetler, mevlid-i şerifler, salâtü selamlar, konferanslar, paneller ve daha neler neler tertip edilmektedir. Bu manzara gerçekten ihtiyar dünyamızın, içimizi karartan, sızlatan ümmetin iniltileri arasında adeta bir nefes alma dilimi gibi geliyor hepimize. Bir şeyler yapamadığımız kardeşlerimizin acıları karşısındaki mahcubiyetimizin, yada mesuliyetinin gereğini yerine getirmeyen bizlerin, yeniden Resûlüllah'ın doğum yıldönümü vesilesiyle hem şuur-

lanmamıza, hem de ümitle Efendimizden o garipler için şefaât istememize vesile oluyor.

Her yıl Nisan ayının 20'si geldiğinde, 1989'dan beri Diyanet İşleri Başkanlığının başlattığı kutlu doğum programları yapılmaktadır. Zira hesaplamalara göre Sevgili Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) miladi olarak 20 Nisan 571 de, bir Pazartesi günü dünya ya gelmiştir. Ne gariptir doğumu hicri olarak 12 Rebî-ül Evvel pazartesi, vefatı da yine 12 Rebî-ül Evvel pazartesi günüdür. Hicrî olarak 63 yıllık tertemiz bir hayatın ardından bizleri yetim bırakarak göçüp gitmiştir. Ama ısrarla bizlere vefatından önce son tavsiyeleri "**Size iki şey bırakıyorum onlara sınıksız sarıldığınız müddetçe yolunuzu şaşırıtmazsınız, sapıtmazsınız. Onlar Allah'ın kitabı Kur'an ve benim sünnetimdir.**" buyurarak; azmış, kudurmuş dünyada yetim kalmamız için yol göstermiştir.

Aslında insanlık, içinde yaşadığı kokuşmuşlukla son peygamberi, Hz. İsa (Aleyhisselam)'ın müjdesi olan Hz. Ahmed (Aleyhisselam)'ı bekliyordu. Ama canı yandığı, her yeri sancılandığı halde, hastalığının farkına varamayan biri gibi çaresizlik içinde Cenâb-ı Hak'ın son peygamberini göndermesini bekliyordu.

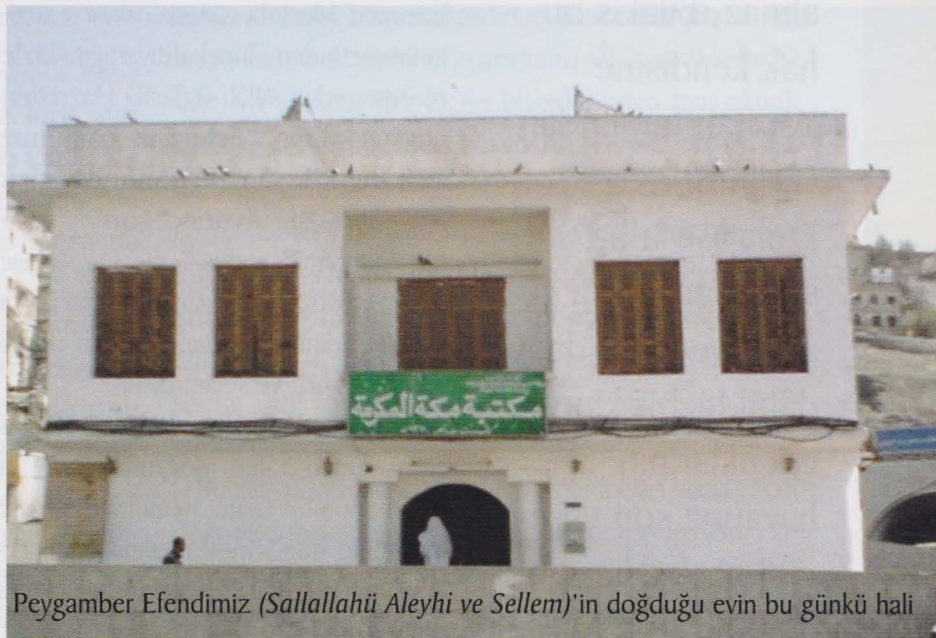
Abdülmuttâlib'in evlilik çağına gelmiş genç ve yakışıklı delikanlı oğlu Abdullah'ı, bilhassa yüzünde parlayan nûr-u Muhammed sebebiyle Mekke'li genç kızlar zaman zaman rahatsız ediyorlardı. Efendimiz'in babası Hz. Abdullah ise edepli ve utangaç halini bozmuyor, babasından da 24 yaşına geldiği halde beni evlendirin diye talepte bulunmuyordu. İşte bu sıralar babası Mekke'nin reisi Abdulmuttalib oğluna "seni evlendireyim mi?" diye sordu. O da "siz bilirsiniz babacığım" dedi. Bundan sonra Mekke de çok sevdiği oğlu Abdullah'a evlendirmek için kız bakan Abdulmuttalib'e birkaç isim den sonra Vehb'in kızı Âmine'nin çok terbiyeli, güzel huy- lu ve simalı olduğu, "oğlun Abdullah'a ancak bu kız denk olur." bâbında tavsiyeler üzerine harekete geçtiler. Hz. Âmine validemiz daha 19 yaşlarındaydı. Gerek ahlâkı, gerek iffeti, gerekse güzelliğiyle eşsiz biriydi. Hani ilk görüşte gönüle düşen sevgi, sıcaklık derler ya işte öyle bir aşkla Âmine validemiz; Hz. Abdullah'ın kalbine düştü. Abdülmuttâlib, önceki gelin adaylarına karşı soğuk duran oğlunun Âmine'yi beğenmesiyle evlilik hazırlıkları ve düğün yaptı, derken kainâtın beklediği son peygamber babasının alnından, annesinin yüzünde belirdi.

Hz. Abdullah'ın daha önceleri sık sık önünü kesen Mekke'li kızlardan en ısrarcı olanın artık çok ilgisiz oluşu bir gün dikkatini çekti ve cesaretini toplayarak sordu. "Önceden devamlı yolumun önüne çıkıyordun artık hiç görmezden geliyorsun bunun sebebi nedir?" dedi O kız henüz Abdullah'ın evlendiğini bilmiyordu. Kız dedi ki "bilmiyorum ama önceden senin yüzüne baktığımda beni sana çeken bir nur vardı, şimdi onu göremiyorum. Artık benim gözümde sende diğer insanlar gibi görünüyorsun. Sen evlendin mi yoksa dedi?" Hz. Abdullah "Evet Âmine bint-i Vehb ile ev-

lendim" dedi. O Mekke'li kızın gördüğü o zamana kadar Abdullah'ın alnındaki Resûlullah'ın nûruydü. Hz. Âmine, Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi Vesellem)'e hamile kalınca o nur Hz. Abdullah'tan Âmine'nin alnına geçmişti.

Ne var ki Resûlullah'ın çileli hayat yolculuğu daha anne karnında başlayacak, doğumuna iki ay kala babası ticaret için gittiği Şam dönüş yolunda Medine'de vefat edecek. Burada dikkatimizi çeken bir husus da Medine sanki Resûlullah'a "Bak Ey Muhammed (Sallallâhü Aleyhi Vesellem) babanı aldım, anneni de alacağım kucağıma. Bir gün sende bana geleceksin." der gibiydi. Zira annesi Âmine validemiz de Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi Vesellem) altı yaşındayken babasının kabrini ziyarete gelişlerinin ardından Medine'ye üç konak mesafede Ebva köyünde vefat etmişti.

Aziz dostlar nice güzel müjdelere Sevgili Peygamber Efendimiz böyle bir güzel Nisan ayında gelmişti. Bizler de diyoruz ki: Efendim ne olur gene gel, ümmetin seni bekliyor. Sana muhtacız efendim. Dünya bizi maskaraya çevirdi. Bir görsen, senin ashâbının adını taşıyan ümmetin ne kuyulara atıldı. Sünnetlerinle gel efendim. Seni çok özledik, ama özlediğimiz bile farkında değiliz. Sensizliğin açlığını nelerle kapatmaya çalıştık. Olmadı, olmuyor efendim. Seni bize peygamber olarak gönderen Rab-bimize nihayetsiz hamd-ü senâlar olsun. Zâtı âlinize, cümle peygamber kardeşlerine, ehl-i beytine, ashâbına ve ehl-i îmâna salât-ü selâm olsun...

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in doğduğu evin bu günkü hali

İslâm Fıkıhına Göre Çocuk Aldırma

KÜRTAJ

İnsan, babasının sperminin annesinin yumurtasıyla buluşup döllenmesi neticesiyle de olsa, yaşam hakkını anne babasından almaz, bilakis bu hak kendisine Yaratan tarafından verilmiştir. Dolayısıyla bu safhadan sonra anne ve baba da dâhil hiçbir kimse, çocuklarının hayatına son verme gibi bir hakka sahip değildir.

Fatih KALENDER
bilgi@arifandergisi.com

Bizleri erkek ve dişiden yaratıp nimetlerin en fevkinde olan İslâm ile nimetlendiren ve kâinatın efendisi hazreti Muhammed Mustafa (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) in ümmetinden olma bahtiyarlığını bizlere ihsan eden Allâh-ü Teâlâ Hazretlerine hamd olsun. “**Evleniniz çoğalınız, zîrâ ben kıyâmet gününde sizin (çokluğunuz)la övüneceğim**”¹ buyuran Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e, Âl ve Ashâbi'na ve kıyâmete kadar Onun getirdiği dini kendi hayatlarında düstur edenlere salât ve selâm olsun.

Okuyucularımızdan (telefon vasıtasıyla) gelen talep doğrultusunda bu ayki konumuz İslâm âleminde de öte, insanlığın gündemini meşgul eden çocuk aldırma, kürtaj meselesi hakkında olacaktır.

Tıp dilinde “rahim içinden doku almak” anlamına gelen kürtaj, genel olarak istenmeyen gebeliğin sonlandırılması için yapıldığı gibi, biyopsi veya tedavi için de uygulanmaktadır. Ancak sadedinde bulunduğumuz konu sadece çocuk aldırma olduğundan, biyopsi veya tedavi amaçlı yapılan kürtajdan bahsetmeyeceğiz.

Usûlü fıkıh kitaplarımızın **maslahat** bölümünde, İslâm dininin beş temel ilkesi olduğundan bahseder, bunlar: **Dinin muhafazası**, **Nefsin muhafazası**, yani insan hayatının korunması, **Neslin muhafazası**, yani nesebin korunması, **Aklın muhafazası** ve **Malın muhafazası**'dir.² Görüldüğü gibi insan hayatının muhafaza altına alınması İslâm'ın beş temel ilke ve amaçlarından biridir. Ayrıca mahlûkatın en şerefli olan insanın saygınlığı ve dokunulmazlığı, İslâm dininin ısrarla üzerinde durduğu ana fikirlerden biridir. İnsan, babasının sperminin, annesinin yumurtasıyla buluşup döllenmesi neticesiyle de olsa, yaşam hak-

kını anne babasından almaz, bilakis bu hak kendisine Yaratan tarafından verilmiştir. Dolayısıyla bu safhadan sonra anne ve baba da dâhil hiçbir kimse, çocuklarının hayatına son verme gibi bir hakka sahip değildir. Bu itibarla İslâm'ın kabul ettiği manada bir gerekçe olmaksızın anne karnındaki çocuğun aldırılması genel olarak İslâm hukûkunda doğru kabul edilmemiştir. Zira Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) in: **“Evleniniz çoğalınız zira ben kıyamet gününde sizin (çokluğunuz)la övüneceğim”** sözündeki teşvîkine aykırı olduğu gibi, İslâm dininin fitrat dini olması, dolayısıyla da fitrata aykırı olan her şeyin İslâm'a göre de mahzurlu olması bir hakikattir.

İslâm fukahâsı sperm ve yumurtanın hangi safhadan itibaren cenin sayılacağı ve bu ceninin kürtajla alınmasıyla kişiye terettüp edecek günahın farklı olup olmayacağı konusunda tartışmışlardır. İslâm hukukçularından bazıları ana rahmindeki çocuğu; çocuğa ruh verildikten önceki ve sonraki durumu, şekillendikten önceki ve sonraki durumu şeklinde bir ayırma tabi tutmuşlardır.³ Yani anne rahmindeki “embriyo” dediğimiz cenin; şekillenmeden önceki ve şekillendikten sonraki hali, ruh verilmeden önceki ve ruh verildikten sonraki hali diye genel olarak dört kısımda fukaha tarafından incelenmiştir.

İnsanın anne rahmindeki devreleri hakkında Allâh-ü Teâlâ Hazretleri şöyle buyurmaktadır: **“Andolsun ki, biz insanı süzölmüş, özlü balçıktan yarattık. Sonra onu “nutfе” (meni, sprem) olarak muhkem bir karargâha (rahme) koyduk. Sonra nutfeyi (yapışkan) bir kan pıhtısı haline getirdik. Ardından kan pıhtısını bir çiğnem et yaptık, bu çiğnemi kemiklere çevirdik, kemiklere de et giydirdik, sonra da onu başka bir varlık yaptık, şekil verenlerin en güzeli olan Allah ne yücedir. Sonra siz bunun ardından elbette öleceksiniz.”**⁴

Bu devreler hakkında Efendimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ise şöyle buyuruyor: **“Sizden her biriniz kırk gün annesinin karnında tutulur. Sonra bir o kadar da orada yapışkan pıhtı olur. Sonra bir o kadar da orada bir çiğnem et halinde bulunur. Sonra da melek gönderilir ve ona ruh üfler.”**⁵

Müslim'in rivâyet etmiş olduğu bir başka hadîsi şerifte de: **“Nutfе'nin üzerinden kırk iki gece geçince Allah ona bir melek gönderir. O da onu şekillendirir, kulağını, gözünü, cildini, etini ve kemiklerini yapar...”**⁶

Âyet-i kerîme ve hadîs-i şerifler doğrultusunda, döl-lenen meni anne rahminde kırk gün rahimle herhangi bir irtibatı olmadan kalır. Sonra **“alaka”** dediğimiz bir

pıhtı parçası olarak rahimle alâka kurar. Bu süre de kırk gün kadardır. Sonra bu **“alaka”** (yapışkan pıhtı) bir et parçası olur. Kemikleri ve eti oluşur. Bu üçüncü devre de, üçüncü kırkın sonuna kadardır. Sonra ilk üç safhadan farklı bir yaratılış meydana gelir ki, bu da cenine ruhun verildiği safhadır. Yani cenin için 120 gün tamamlandığında ruh verilmiş olur. Ancak ceninin, ruh sahibi olmasıyla canlanması aynı değildir. Çünkü sperm ile yumurtanın birleşmesiyle cenin, bir canlılık ve bütünlük kazanarak, an be an oluşumunu tamamladığı, hatta ilk birkaç haftadan itibaren organlarının teşekkül ettiği de bilinmektedir. Ancak âlimlerin ekserîsinin kabul ettiği görüşe göre insan: Ruh ve beden bütünüdür. Sadece beden ismi değildir.⁷ Bu itibarla âlimlerin bir kısmı 120. günden önceki ölümü normal bir insanın ölümü gibi değerlendirmemektedirler. Diğer bir ifadeyle 120. günden evvelki kürtaj ile, 120. günden sonraki kürtajı, hüküm itibarıyla ayırmaktadırlar. Buna delil olarak da âyet-i kerîmede devrelerin arasının (ثم) (sonra) kelimesiyle ayrılmasını, devrelerin birbirlerinden tam olarak farklı şeyler olduklarını, birinden diğerine geçişin bir dönüşüm olduğunu ileri sürerek, âyet-i kerîmelerde geçen **“Sonra da onu başka bir varlık yaptık. Şekil verenlerin en güzeli olan Allah ne yücedir. Sonra siz bunun ardından elbette öleceksiniz.”** hükmünün işaretleriyle, ölümün ancak bu dönemden sonra, yani ruh üflenildikten sonra olabileceğini söylemektedirler.

Buhârî ve Müslim'in rivâyet etmiş oldukları hadîs-i şerif doğrultusunda ruhun 120. günde üflendiğinde İslâm Hukukçuları arasında görüş birliği vardır.⁸ Müslim'in rivâyet etmiş olduğu “cenin kırk günde şekillenmesi” hadîs-i

şerifini de; ceninin melek tarafından yazılması şeklinde tevil edenler olmuştur. Ancak kanaatimizce bu teville gerek yoktur. Zira biraz önce de ifade ettiğimiz gibi cenine ruhun üflenmesi, o ceninin daha önceden şekillenmesine mâni değildir. Nitekim günümüzdeki gelişmiş tıp da, Müslim'in rivâyet etmiş olduğu hadîs-i şerifin zâhirini (her ne kadar şekillenmenin 40-42-45. günlerde olması gibi, farklı rivâyetler olsa da) ⁹ teyid etmektedir.

Ruh üflendikten sonra çocuk aldırmanın, yani kürtajın haramlığı konusunda ve bu davranışın cinayet telakki edileceğinde, İslâm hukukçuları arasında herhangi bir ihtilaf yoktur. ¹⁰ Fukahânın bu mutlak ifadesinden anlaşılan; çocuğun alınmamasında anne hayatı için tehlike olup olmasının müsâvî olmasıdır. Nitekim Hanefî fukahâsından İbni Âbidin, Hâşiyesinde; "şayet çocuk anne karnında canlı ise ve alınmaması durumunda anne hayatından korkuluyorsa bu durumda bile, çocuğun alınması yani öldürülmesi câiz değildir." buyurarak ifadesine şöyle devam etmiştir; "zira annenin ölümü vehmîdir yani kesin değildir. Rahmindeki çocuğun hayatı ise fi'l-vâki kesindir. Dolayısıyla vehmî olan bir şeyden (annenin ölüm ihtimalinden) dolayı, kesin olan çocuğun hayatı yok edilemez."¹¹ Bu konu, "**Mecmeâ'l-Fıkhiyye**" dediğimiz İslâm Fıkıh Toplantısında dile getirilmiş, yapılan uzunca müzâkereler neticesinde de, İbni Âbidin gibi birçok Hanefî fukahâsının görüşünün aksine şu kanaate varılmıştır: Şayet "annenin hayatını kurtarmak" gibi tıbben kesin (var sayımla olmayan) bir zaruret ortaya çıkmışsa, o zaman anne karnındaki ceninin tıbbî bir müdahale ile alınması câiz görülür. Ancak burada dikkat edilmesi gereken unsur; anne hayatının tehlikesi kesin olmasıdır. Bu durumda, yukarıdaki ifade doğrultusunda kesin olan anne hayatı; -her ne kadar şu anda canlı olsa da- doğuma kadar canlı kalması kesin olmayan anne karnındaki çocuğa tercih edilir. Yani annenin yaşaması için rahimdeki çocuk düşürülebilir. ¹²

Anne karnındaki cenine 120 günlük olmasıyla ruh verildiğinde ittifak var demiştik ve aynı bu doğrultuda cenine ruh verildikten sonra, şer'i bir gerekçe olmadan kürtaj yapılmasının haram olmasında da İslâm hukukçuları arasında görüş birliği vardır. Ancak cenine ruh verilmeden önce alınma meselesinde ise İslâm hukukçuları arasında görüş birliği yoktur. Bunların bir kısmı "çocuk yaratılmadan önce (bu görüş sahiplerinin yaratılıştan kasıtları ruhun üflenmesidir) ¹³ kürtaj mutlak halde câizdir" derken, bir kısmı da bu görüşün tam tersine ruh verilmeden önce bile olsa mutlak halde mekruh görmektedir. Gerekçe ola-

rak da, rahimde vaki olan suyun (embriyonun) geleceği hayattır, dolayısıyla onun için ona canlı hükmü verilir. Tıpkı ihramlı olan kimsenin, av hayvanının yumurtasını kırmasıyla üzerine cezanın terettüp etmesi gibi. Hanefî mezhebinde ekseriyetin görüşü: İslâm'ın kabul ettiği bir manada özür olmadığı müddetçe bu işin helâl olmaması üzerinedir. Ancak kabul edilecek bir özürün olmasıyla câiz olacağı mezhep içinde ifade edilmiştir. ¹⁴

Hanefî hukukçularından bu özürleri şu şekilde ifade edenler olmuştur: **1-** Gebelik, diğer emzirmekte olduğu çocuğun sütüne zarar vermesi ve babanın da sütanne bulacak güçte olmaması. **2-** Çevrenin bozuk olup İslâmî terbiyenin mümkün olmaması. (Bu özre şu şekilde itiraz edilebilir: İçinde bulunduğumuz toplumun ahlâk yapısının bozulmasında ferdi olarak Müslümanlara yakışan; toplumu bu sapkınlıklarıyla baş başa bırakmak değil, bilakis toplumun düzelmesi için gayret sarfetmektir. Zira "bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın" zihniyeti İslâmî bir zihniyet değildir. Toplumun düzelmesi de fertlerin düzelmesinden geçer, zira toplumu oluşturan fertlerdir. Durum böyle olunca ben çocuğumu İslâm terbiyesiyle yetiştiremem deyip de bu sorumluluktan kaçınmak, İslâm rûhuna aykırıdır. Burada Müslümanlara düşen; İslâm terbiyesi almış nesiller yetiştirip İslâm ahlâkından yoksun olan toplumun her an İslâm'dan uzaklaşması yerine, İslâm ile tanışmalarını ve asıllarına rucû' etmelerini sağlamaktır. Belki burada nesli kaybetmek gibi bir risk olabilir, ancak bu riskten dolayı da toplumun karanlığa doğru gitmesine de göz yummak doğru değildir. Her şeyin en iyisini bilen şüphesiz Allah'tır.) **3-** Kadın hastâ olup, güvenilir tıp tarafından hamileliği sebebiyle hastalığının artacağı, ya da olmayan bir hastalığın ortaya çıkacağına söylenmesi.

Mâlikî mezhebinde kabul edilen görüşe göre ise dölleme olduktan sonra, kırk günden önce de olsa cenini aldırma ya da düşürmek câiz değildir. ¹⁵ Şâfi'ler ve özellikle İmamı Gazâlî aynı görüşü paylaşmaktadırlar. Kırk, ya da yüz yirmi güne kadar kürtajın dinen mahzurlu olmadığını söyleyenlerin görüşünü yukarıda ifade etmiştik. Ancak işin bir diğer önemli yönü daha vardır: Kırk, ya da yüz yirmi güne kadar kürtajın dinen mahzurlu olmadığını söyleyenlerin görüşü kabul edilse dahi, mazeret olmadan bir kadının, avretini başka erkeklere, hatta kadınlara göstermesinin haram olduğu dinen sabittir. Şu anda; hâmile kalmış ve çocuk istemeyen kadının önüne iki yol çıkar: **a-** Ya bir doktorun, ebenin vs. tıbbî müdahalesini istemek (kürtaj). **b-** Ya da çeşitli ilkel metotlarla, yahut ilaç yardı-

myla bunu kendisinin veya kocasının yapması... Birinci yola girmesi halinde avretini zarûret olmaksızın açmakla bir haram işleyecektir ki, bu yine ittifakla câiz değildir. İkinci yola girmekle, tıbbin tesbitlerine göre çok büyük bir ihtimalle sağlığını tehlikeye atacak ve bundan, öncelikle anne zarar görecektir. Başarılmasını halinde de sakat ve yetenekleri körelmiş çocukların doğmasına sebep olma ihtimali mevcuttur ki; böylece hem ömür boyu vicdan azabı çekilecek; hem de aile ve toplum olarak maddi, mânevi zarar görülecektir. Güvenilir tıbbî, İslâm'ın hakem kabul ettiği ve onun mahzurlu dediğine mahzurlu dediği düşünülürse, bu uygulamanın da en azından mekruh olduğu anlaşılmaktadır.

Yukarıdaki ihtilâfî özetlemek gerekirse; İslâm hukukçuların çoğunluğu, hangi safhada olursa olsun çocuk düşürmeye izin vermezken, diğer bir kısmı ise mutlak halde izin veriyor. Bir kısmı da özrün olması ve olmaması diye iki kısımda inceliyor. Diğer bir kısım ise 40-42-120 günden önce ve sonra diye ayırıyor. Ruh üflendikten sonra çocuk düşürmenin veya aldırmanın haram olduğunda, İslâm hukukçuları arasında görüş birliği olduğunu da yukarıda ifade etmiştik.

Netice olarak; İslâm'ın kabul ettiği bir manada herhangi bir gerekçe olmadan kürtaj câiz değildir. Ancak bu yasaklılık 40-42. günden önce mekruhluk derecesindedir. Zira bu merhaleden önce çocuğun uzuvları, yukarıda hadîs-i şerifte de ifade edildiği gibi yaratılmamıştır. 40-42. günden sonra bu yasaklılığın derecesi hamileliğin müddeti doğrultusunda artar, tâ ki hâmil yüz yirminci güne ulaşınca bu safhadan sonra bu işlem haram olur. Bu safhadan sonra kürtajı câiz kılan özür sadece anne hayatının ölüm ile nihayete ermesidir ki bu konudaki ihtilâfî yukarıda beyan etmiştik.¹⁶

Cenine karşı bir cinayet işlenmesi halinde **gurre** tabir edilen bir ceza tazminatı ödenir. **Gurre**; ceninin mirası kabul edildiğinden, ceninin düşmesine sebep olan kimse hariç, vârisleri arasında paylaşılır. İslâm hukukçularının ittifakıyla gurre'nin miktarı; kâmil bir insan diyetinin yirmide biridir. **Gurre**'yi gerektiren düşüğün konumu hakkında ulema ihtilaf etmişlerdir. Bu ihtilaf, üstâdımız Halil Günenç hoca efendinin "**Mevsû'a**" adlı eserinde İbni Rüş'den naklen şu şekilde ifade ediliyor: "Mâlikîlere göre mudğa (alaka) dediğimiz rahimdeki o nesnenin çocuk olduğu bilinmesi durumunda **gurre** gerekir. Şâfilere göre birkaç görüş ifade edilse de, doğru olan cenine ruh üflendikten sonra **gurre**'nin gerekli olmasıdır. Hanefilere göre ise çocuğun uzuvlarından herhangi bir bölümünün oluşmasıyla **gurre** gerekir.¹⁷ Şâfi ve Hanbelî fakihleri **gurre** ile birlikte keffâret

ödenmesini gerekli görseler de, Hanefî ve Mâlikî fakihlerine göre keffâret vacip değil bilakis menduptur.

İslâm dini gebeliği önleyici tedbirler almaya izin vererek, eşlerin diledikleri zaman ve diledikleri sayıda çocuk sahibi olmalarına imkân vermiştir, fakat başlamış olan gebeliği sona erdirmeyi doğru olarak kabul etmemiştir. Bundan dolayı bu işi yapmayı düşünen ve kendince buna birtakım gerekçeler bulanlara, bu işe girişmeden evvel işin ehli olan hoca efendilerle fikir alış verişini yaparak şahısları adına fetva sormalarını tavsiye ederiz. Allah'a emanet olun.

Selâm ve Muhabbetlerimle...

- DİPNOTLAR -

- 1 - Ma'rifeti's-Sünen ve'l-Âsâr li'l-Beyhakî, no:4277 - Musannef, Abdurrezzak, no:10391 - Ed-Durru'l-Mensûr :Mâide 88
- 2 - Bak:Tahrir ve tahbir illetin kısımları - Teysiretü't-Tahrir, illetin kısımları - El-Bahr'ul muhit
- 3 - El-Mevsûatü'l-Fikhiyye el-Kuveytî, c:2 s:56
- 4 - Mü'minûn Sûresi: 12-15
- 5 - Buhârî no:2969 Müslim no:4781 (lafız Müslim'in dir)
- 6 - Müslim no:4783
- 7 - Bak Tefsirü'r-Razi, Mü'minûn Sûresi: 16. ayetin tefsiri.
- 8 - Tuhfetü'l-Mevdûd bi-Ahkami'l Mevlûd 1/147 - Fetâvâ er-Remlî, Cenâiz - İslâm ve toplum, 2/139
- 9 - Bak. Müslim, no:4782-4783-4784
- 10 - El-Mevsûatü'l-Fikhiyye'l-Kuveytî, c:2 s:57
- 11 - İbni Âbidîn, Matlabun fi Defni'l Meyyit
- 12 - Mecelle, Düveli, adet:5 cüz:1
- 13 - Bahr'rur-râik: ahkâm'un-nifâs - İbni Âbidîn c:3 s:192 - Feth'ül-kadir: nikah'ül-rakik
- 14 - El-Mevsûa'tül-fikhiyye el-Kuveytî c:2 s:58
- 15 - Hâşiy'e'tüs-Sâvî alaş'erh'is-sağîr: Mesele'tül-ihrac'l-meni - Hâşiy'e'tüt-dusuki: Mevâni'un-nikah
- 16 - Fetâvâ ez-Zerka s:285
- 17 - El-Mevsûa'tül-fikhiyye'tül-müeyyirre c:2 s:237
- 18 - El-Mevsûa'tül-fikhiyye el-Kuveytî c:2 s:60

Efendimiz'in dünyaya gelişi kâinatın yaratılışının müjdesidir

Peygamber Efendimiz öldü diyorlar. Dedim ki onlara:
"Şehitler ölür mü?"
"Ölmez" dediler.
Peki, şehitler ölmez ama uğruna ölünen kâinatın efendisi ölüyor öyle mi, bu ne biçim kafa?
Ayrıca Resûlüllah'da şehiddir, bu da ayrı konu...

﴿ Röportaj: Mustafa ÖZŞİMŞEKLER ﴾
mustafaozsimssekler@arifandergisi.com

Bu güne kadar gerek kalemimle, gerekse kelâmıyla İslâm'a hizmet eden, dopdolu geçen hayatıyla adeta yaşayan bir tarih olan Vakıf Gazetesi yazarlarından Hüseyin Üzmez, geçtiğimiz günlerde Arifan Dergimizi ziyaret etti. Bu vesileyle kendisiyle sohbet havası içinde bir röportaj yaptık. Peygamber Efendimizden, üstadımız Mahmut Ustaosmanoğlu'na ve Necip Fazıl Kısakürek'e; tasavvuftan, mukaddes beldele ve şehâdete kadar pek çok konuyu konuştuk.

Hüseyin ağabeyimizle samimi bir hava içinde geçen sohbetimiz, bazen hüzünlü bazen duygulu bazen de neşe içinde sürdü. İşte ayrıntılar;

ARİFAN: Ziyaretiniz bizi hakikaten çok memnun etti, Allah razı olsun.

HÜSEYİN ÜZMEZ: Allah sizden de razı olsun.

ARİFAN: Gerçi misafirsiniz sizi pek yormak istemeyiz ama, hazır bulmuşken müsaadeniz olursa size birkaç soru sormak istiyoruz.

HÜSEYİN ÜZMEZ: Hayhay buyurun.

ARİFAN: Her yıl Nisan ayının 20'sinde, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın başlattığı "Kutlu Doğum" programları yapılıyor. Kutlu doğum haftası münasebetiyle siz neler söylemek istersiniz?

HÜSEYİN ÜZMEZ: Ewela şu kutlu kelimesi yerine "mukaddes doğum" diyelim. Hazreti Peygamberin dünyaya gelişi kâinatın yaratılışının müjdesidir. Çünkü Hazreti Peygamber yüzüsuyu hürmetine kâinat yaratılmıştır. Peygamber sevgisi, Peygamber aşkı olmayan insanın imanına benim itimâdım yok.

Şimdi bir takım kafa Müslümanları çıkmış, kendilerine göre "Kur'ân'da varsa tamamdır, olmazsa bilmem nedir" diyorlar. Almanya'ya gitmiştik dedikoduya girmeyelim diye isimlerini vermeye-

yim, çünkü hepsi meşhur kimseler ve hepsini de tanırırsınız. Bir araya gelmişler, "Peygamber öldü" filan diye ileri geri konuşuyorlar.

Dedim ki onlara

- Şehitler ölür mü?
- Yok şehitler ölmez, dediler.
- Niye?
- Kur'an-ı Kerim de yazıyor çünkü.
- Peki Peygamber Efendimiz öldü mü?
- Tabi öldü, dediler.
- Ee peki şehitler ölmez, ama uğruna ölünen kâinatın efendisi ölüyor öyle mi? Yani onun uğruna ölenler ölmüyor, ama o kendisi ölüyor bu ne biçim kafa, dedim. Ayrıca Resûlullah'da şehiddir bu da ayrı konu tabi. Yani bu imanla insan nereye kadar gidebilir? Ben şahsen Resûlullah aşkı olmayanın, Allah'a da gerçek manada inanacağına inanmıyorum.

ARİFAN: Resûlullah aşkı olmayanın gerçek manada Allah'a inanacağına inanmıyorsunuz. Peki, Resûlullah'ın sözünü kabul etmeyen (Hadisleri inkâr eden) kimselerde, Resûlullah aşkı yoktur diyebilir miyiz?

HÜSEYİN ÜZMEZ: Elbette, Resûlullah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) buyuruyor ki: "Allah'a yemin ederim ki şu iki dudağımın arasından Allah'ın murat etmediği hiçbir kelime çıkmamıştır." Ayrıca Allah Kur'an-ı Kerim'de: "**O hevâsından konuşmaz. Konuştuğu ancak vahiydir.**" (Necm 3-4) buyurmuyor mu? Bu kafada ve inançta olanlar ne zannediyorlar? Resûlullah'ın rehberliği olmadan Allah'a nasıl gidebilecekler? Resûlullah dünyaya teşrif buyurmuş o yaradılışın sebebidir, hâşâ Allah değildir elbet. Ama O'nun tırnağının seviyesine erişebilecek hiç kimse yoktur yeryüzünde...

ARİFAN: Her sene Peygamber Efendimizin vilâdetini idrak ediyoruz. Ama kandil gecesinde önce nasılsak, o geceden sonra yine aynı tas aynı hamam hayatımıza devam ediyoruz. Kutlu Doğum haftası bizlere ne kazandırmalı, yani bu geceyi anmak mı, yoksa anlamak mı?

HÜSEYİN ÜZMEZ: Seneler önce bir konuşmada idim. İstanbul Üniversitesinden de kalabalık bir grup var. İçlerinden bir kız kalktı, felsefe bölümünde okuyormuş: "Allah Müslümanları sever mi?" diye sordu. Bende "Allah bütün mahlûkatını sever" dedim. "Ee, öyleyse neden bütün âlemi Müslüman yaratmadı" dedi, yani inkâr kokan bir soru. İçimden "Yarabbi,

sana sığınırım" dedim. Birden beynimde şimşek çakar gibi oldu. Genelde bana öyle oluyor, yani televizyon programlarına katıldığımda "ben bilirim, ben söylerim" dediğim zaman rezil kepâze oluyorum, aklıma hiçbir şey gelmiyor. Ama "Yarabbi, ben senin yolunun köpeğiyim, şu inkârcılar karşısında beni mahcup etme. Yarabbi, söyleyen ben olayım, söylenen sen ol" diye teslim oluyorum, o zaman bir de bakıyorum ki mânevî kapılar açılıyor. İşte burada da yine öyle beynimde bir şimşek çaktı ve kapılar açıldı. Dedim ki: "Şimdi çok iddialı bir şey söyleyeceğim. Bunu hiçbir yerde okumadım, ilk defa ben söylüyorum. Allah'ı mutlak şekilde inkâr etmek hiçbir kul, hiçbir mahlûkat için mümkün değildir. Neden? Masaya vurdum: "duydunuz mu, ses çıkıyor değil mi?" dedim. (Salonun arka taraflarında olduğu için) "Duymadım ama vurunca ses çıkar" dedi. "Neden? Çünkü moleküller hareket ediyorlar, dönüyorlar. Atomlar çekirdekler etrafında, moleküllerin etrafında dönüyorlar, yani zerrelere kadar, yıldızlardan galaksilere kadar hepsi böyle. Mevlevîlerin semâ döndüğü gibi mütemâdiyen dönüyorlar. Yani dünyada ne varsa, hepsi şu anda Allah'ı zikretmekle meşgul. Canlı cansız hepsi zikirle meşgul. Bir kimse inanmasa da, kâfir de olsa bütün zerrâtı, hücreleri "Allah Allah Allah Allah" diyor Allah'ı zikrediyor. Ondan sonra kalkmış bana diyor ki "Ben Allah'a inanmıyorum" zırtoya bak!

Bütün dünya kâfir olsa, bütün dünya müşrik olsa, bütün dünya bilmem ne olsa Rabbimin ne zararı olur ki?

Allâh-u Teâlâ "**Ben insanları ve cinleri ancak Bana ibâdet etsinler, kulluk etsinler diye yarattım**" buyuruyor. Zaten bütün mevcûdât, bütün mahlukât Kendisini zikrediyor, ikrar ediyor. Bu besbelli, bu apaçık... Diğer taraftan bütün dünya Müslüman olsa, sabahlara kadar namaz kılsa, akşamlara kadar oruç tutsa Allah'ın bir ihtiyacı mı görülecek, hâşâ sümme hâşâ. Allah bundan münezzehtir. Bizim ibadetimize de imanımıza da insanlığımıza da ihtiyacı yok Rabbimizin. Ama bizim Ona kulluk yapmaya ihtiyacımız var. Kıldığımız namazlar, tuttuğumuz oruçlar hep kendimiz için.

Evet, bütün hücrelerimiz Allah'ı zikrediyor. Yani her an Rabbimizle baş başayız. Ama işte bir gaflet içindeyiz, belki bu gaflet bize rahmet oluyor. Bunu ilk defa ziyaretine gittiğimde Mahmud

Efendi Hazretleri'ne de söylemiştim. Bunu kitaplarımda da yazdım. İşte o ilk ziyaretine gidişimde cemaatle yatsı namazını kıldık, Efendi Hazretleri tuttu mikrofonu bana verdi. "Konuş" dedi. "Efendim ne konuşayım, bilgim yok ki bir şey konuşayım" dedim. Bu arada antiparantez şunu da anlatmak istiyorum. O sırada Efendi Hazretleri beni yanına oturtmuştu, şöyle karşımda da mübarek bir adam oturuyordu. Ondan mütemâdiylen oluk gibi bir nur, bir feyiz geliyordu sanki. Gönlüm ısındı ona, sevmiştim o adamı. Gözlerini Efendi'nin nur yüzünden bir saniye bile ayırmıyor, sanki onda yaşıyordu. Kim olduğunu hiç sormamıştım. "Allah" diyen bir dervişti işte... Benim öteden beri şehid olma arzum var. Allah yolunda şehid olayım istiyorum. Ama Efendi Hazretleri'ne böylesine sadâkat ve hayranlıkla hizmet eden o nur yüzlü derviş görürken ona da imrendim.

İstanbul'dan ayrıldıktan bir süre sonra gazetelerde acı bir haber okudum. İsmailağa Camii'nde sahte sarıklı, takma sakallı, bir hain, bir alçak, Efendi Hazretleri'nin damadı Hızır Hocaefendi'ye, Kur'an öğrenme bahanesiyle sinsice yaklaşmış şehid ediyor. Gazetelerde resimleri vardı. Görür görmez, beynimden vurulmuşu döndüm. Çünkü gazetede resmini gördüğüm o şehid, tam karşımda oturan, kendisinden feyizlendiğim ve Efendi Hazretleri'ne sadâkatle hizmet eden dervişin ta kendisiydi.

Ne anlatıyordum, ha evet Efendi Hazretleri mik-

rofonu bana verdi "konuş" dedi. Söz tutmuş olmak için konuştum. Tabi burada ne konuşuyorsam orada da onu konuşuyorum. Ama cemaatteki Müslüman kardeşlerim "Bu terbiyesiz de nereden geldi böyle konuşuyor" diyorlar.

ARİFAN: Estağfurullah, öyle demezler

HÜSEYİN ÜZMEZ: (Gülerek) Hayır, hayır içlerinden öyle geçiriyorlardır. Dedim ki "Bakin, biz eşlerimizle yatarız, neler neler yaparız, üstelik bu Allah'ın emrine uygundur ve hiç de utanmayız; hâlbuki on yaşında bir çocuğun yanında bunları yapmayız. Helâya gireriz, rahatlarınız orada, ama ne bir çocu-

ğun yanında, ne de eşimizin yanında bunu yapamayız. Ama işte tüm bunları Allah görüyor, biliyor her an her yerde mevcut. Yani böylesine gaflet içinde olduğumuz bir durum söz konusu, ama bu gaflet bizim için bir rahmet oluyor. Eğer o gafletimiz olmasaydı on yaşında bir çocuğun yanında yapamadığımızı, Yüce Allah'ın huzurunda nasıl yapacaktık?" dedim.

Demek ki gaflet de bir rahmettir. Mesela "Şu kadar sene sonra filan cumartesi günü saat beşte öleceksin" deseler, yâhu hayat zindan olur insana... Bakacak ki "eyvah şu kadar seneden bir saat daha gitti, bir gün daha gitti, bir ay daha gitti" hayat zindan olur yâhu. Belki şu kadar sene değil on dakika bile yaşamayacaksın, ama biz şimdi hiç ölmeyecek gibi bir gaflet içindeyiz. Eğer ölümün vaktini bilseydik, eğer geleceği bilseydik katiiyen huzur bulamazdık. Onun için bir bakıma gaflet de, bu yönden bir rahmettir. Tabi mümkün olduğu kadar Allah'ın yap dediğini yapmak, yapma dediğinden kaçmak lazım. Çünkü iyice gaflete dalıp da Allah'ın emirlerini tutmaz, yasaklarını çiğnersek, o zaman bu gaflet, rahmet değil zahmet olur.

Bütün ibadet ve taatlarımız bizi Allah'ın rahmet kapılarına götüren işaret taşlarıdır. O kapıya rezil, hakir, boynu eğri, gözü yaşlı gideriz. (Gözleri doluyor ve ağlamaklı bir halde) Ya Rabbi! İşte bütün bu imkânlarla rağmen ancak bu kadarını yapabildik, affet bizi... Senin rahmetin her şeyi geçiyor. İşte

o rahmet kapısına gidersek ne mutlu bize. Onun için durum bu, Resûlullah'sız Allah'a gidilmez.

Burada bir-iki hatıramı anlatayım. Son hacca gidişimde beni çok duygulandıran bazı olaylar yaşadım. O mübarek topraklarda içim böyle fokur fokur kaynıyor. Hele Peygamber Efendimizin huzurunda, insan bambaşka alemlere dalıyor. Orada yürümene, konuşmana hatta oturuşuna bile dikkat ediyorsun, aman Resûlullah'a karşı edepsizlik etmeyeyim diye... Ama baktım bir adam Ravzayı Mutahhara'ya doğru ayaklarını uzatmış yatıyor. Ne edep var ne hayâ. Dayanamadım gittim bir tekme vurdum, adam yerinden sıçradı. Bana "Îrâniyen, Îrâniyen" demeye başladı. "İranlı mısın?" diyor. Bende "Lâ lâ. Tûrâniyem, tûrâniyem" dedim. Sonra dedim ki "Ulan hayvan! Allah Resûlünün karşısında böyle edepsizce oturursan, sen İran'dan da, Turan'dan da dayak yersin" dedim, böyle sersem sersem bakıyor.

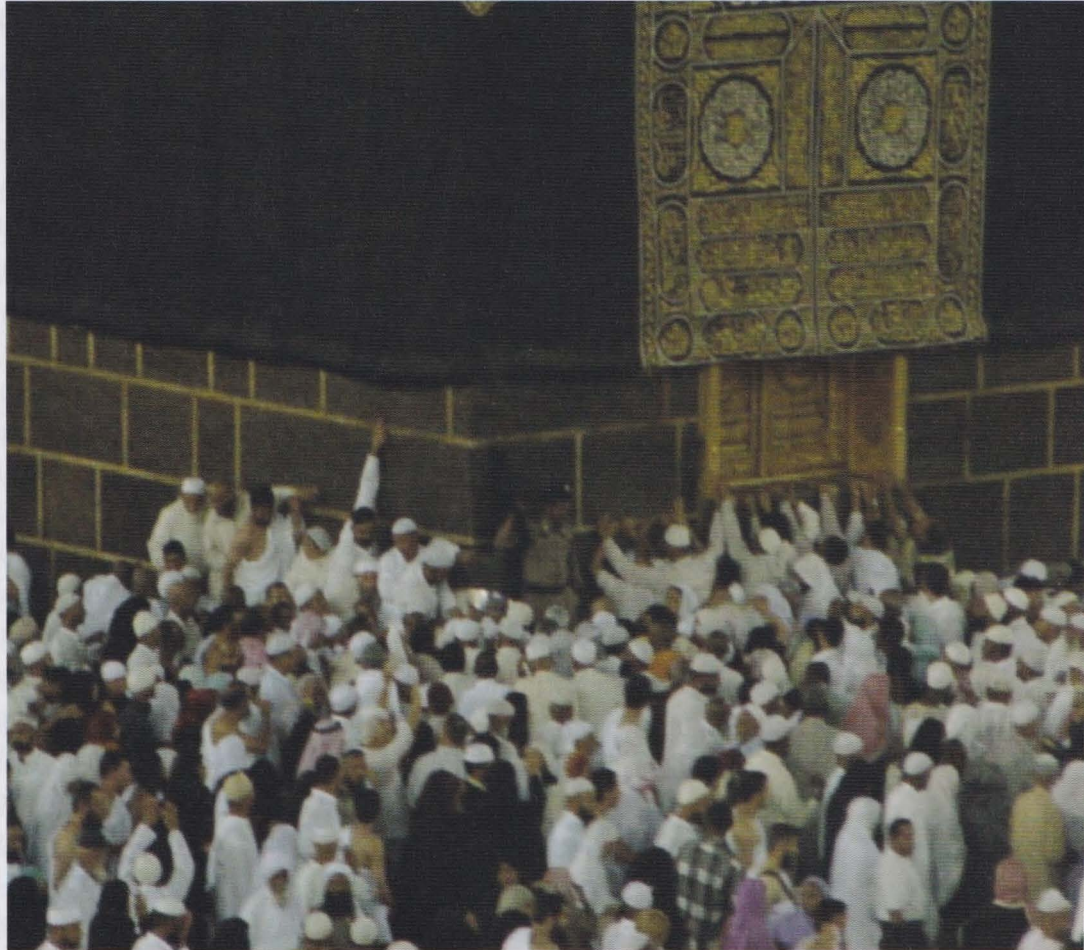
"Bir gün Kâbe'ye Hacer-ül Esved'e yüz sürmek istiyorum", dediler ki sabah "Bu vakitlerde çok kalabalık olur sen sabah erken gel." O gece hiç uymadım. Sabah erkenden gittim baktım ki, ooo uzun bir kuyruk var. Dedim ki: 'bana sıra gelmez, ben en sıcak saatte gideyim o zaman biraz daha sakin olur."

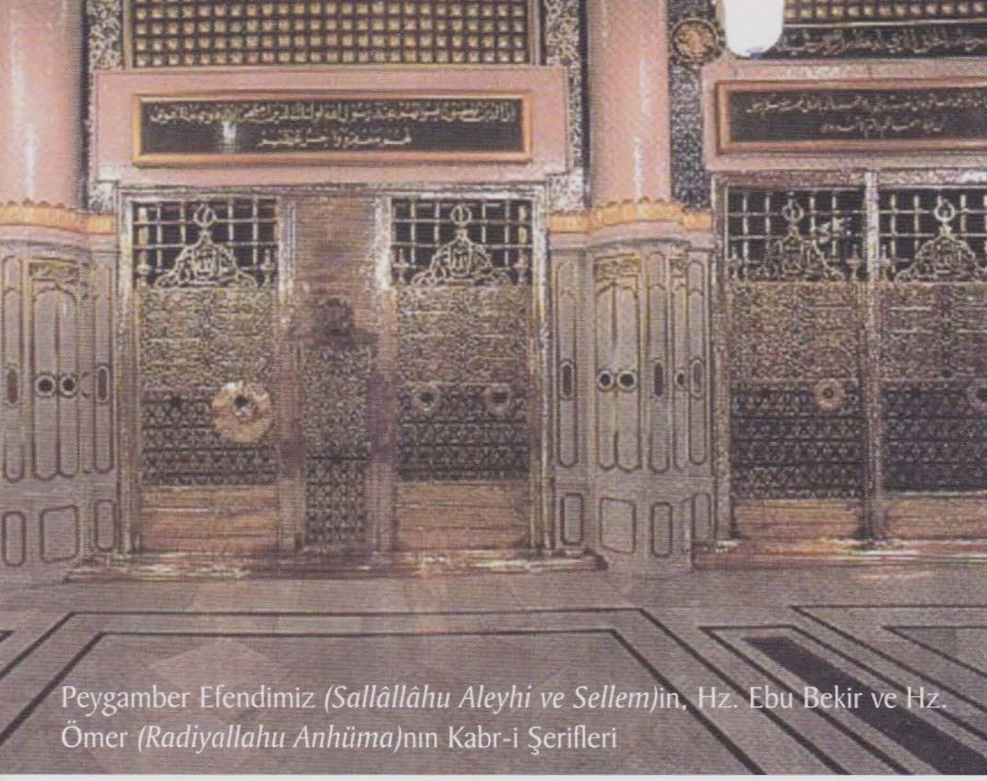
Hakikaten de düşündüğüm gibi o vakitte biraz daha sakin. Nihâyet Hâcer-i Esved'i ziyaret sırası bana geldi. Hz. Ömer diyor: "Ey taş! Biliyorum ki, sen bir taşsın, ne fayda ne de zarar verebilirsin. Eğer Allah Rasulü'nün seni öptüğünü görmeseydim seni öpmezdim. Ama Allah seni mukaddes kıldı." İşte Hâcer-i Esved tam karşımdaydı. Bu mübarek taş Resûlullah'ın mübarek eli değdi. Hz. İbrahim ve diğer Peygamberler hep ona el sürmüşler. Ne Allah dostları ne veliler ona yüzler sürmüşler. Bu duygular içerisinde kafamı sokup o mübarek taş gözyaşlarıyla yüzümü gözümü sürdüm,

böylece kendimden geçmişim.

Hani Hâcer-i Esved'in üstünde tepede görevli asker duruyor ya, Ben orada biraz fazla kalınca "Hacı, hacı yallah" demeye başladı. Zaten duygu seline kapılmışım, birden tepem attı "git ulan" diye bağırınca, birden korktu. Onlara öyle bağırarak, hakaret etmek tehlikeliymiş, alırlarmış içeriye. Ama o asker bana bir şey yapmadı, meğer beni tanıyanlardan birisi arkamdan böyle deli işareti yapıyormuş benim için. "Deli" demiş paçayı kurtardık.

Bir keresinde, Resûlullah'ın kabrini yakından görmek istiyorum ama çok kalabalık. İki tane herhalde Nijeryalı aslan gibi Müslüman geldiler: "ne aryorsun?" dediler "Ravzayı Mutahhara" dedim, "tamam gel" dedi, biri elimden tuttu gidiyoruz. İşte mahşeri bir kalabalık var. O en kalabalık yere geldik. Orada kaybettim onları "acaba nereden gideyim?" filan derken bir de baktım bir Suûdî subay geldi "Ravzayı Mutahhara" dedim. "Kabri şerifi Resûlullah" dedim, "Gel" dedi, beni aldı orada bir mihrap var, bir sandalye koymuşlar oraya, bana "Salât salât" diyor "Burada namaz kıl" diyor. Bak, Allah bana ne nasip etti. Yahu millet birbirinin üzerine secde ediyor orası boş. O bana "Salât salât"

Peygamber Efendimiz (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in, Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer (*Radiyallahu Anhüma*)nın Kabri-Şerifleri

diyor, ben "Ravzayı Mutahhara, Ravzayı Mutahhara" diyorum. Meğer orası Resûlullah'ın mirhabıymış, namaz kıldığı yermiş... Bu da benim için rahmet değil mahrumiyet olmuş.

Neyse o Suudlu subay beni elimden tutup muvacehe-i şerifin oraya götürdü, ben oraya yüzümü gözümü dayadım. Resûlullah, Hz. Ebûbekir ve seyyidina Ömer bin Hattab'ın kabirleri sırt sırta sıralanmışlar. Ziyaretimi yaptıktan sonra oradan ayrıldım. Neyse namaz vakti geldi. Namazı Ravzayı Mutaharrada kılmak istiyordum. İçimden "Herhalde boş yer bulamam, ama Rabbim dilerse bulurum" dedim. Muvacehe-i Şerife gelmeden az önceki kapıdan girince Ravza'ya girmiş oluyorsun. Ama kimse girmesin diye oraya bir kurdele çekmişler. "Bunların kurdelesini kaç yazar" dedim, geçtim oradan içeri girdim. Tabi biraz rahatsızım, belim ağrıyor, nereye yaslanayım, nerede yer bulup da namaz kılayım bilemiyorum. Bir de baktım orada bir kişilik boş yer var. Hayret edilecek bir şey, halbuki insanlar orada üst üste. (Duyguluyor ve gözleri doluyor) "Ya Rabbi, kurban olduğum Allah'ım" dedim. Bu it kuluna nasıl keremlerde bulunuyorsun, nasıl ikramlarda bulunuyorsun. Vallâhi şunu samimi olarak söylüyorum Rabbimden utaniyorum, vallâhi utaniyorum. Peygamber Efendimiz hakkında söz söylerken, O'nun isminden bahsederken edepli olmak lazım. Biz birbirimize hitap ederken, isimimizi söylerken bile saygı ifadesi olarak "Sayın" veya "Bey" diyoruz. Efendimizin ismini zikrederken tabii ki saygıyla,

tazimle zikretmek lazım. Ama birileri kalkıyor "Üç Muhammed" diye yazıyor. Tepem atıyor, ben o kelimeyi abdestli olduğum zaman bile zor söylüyorum, yahu bu nasıl iş anlamıyorum.

ARİFAN: Şimdi sizin Allah dostlarına olan muhabbetinizi, sevginizi biliyoruz Efendi Hazretlerimizin ziyaretlerine defalarca gittiniz, birçok defalar da beraber gittik. Efendi Hazretlerimizin de sizi sevdiğini yakinen müşâhede ettik. Malum Allah dostlarının gönlünde yer edinmek çok büyük bir ahiret sermayesi, bu çerçevede neler söylemek istersiniz?

HÜSEYİN ÜZMEZ: Efendim zaten kitaplarımda yazmıştım, Efendi Hazretlerinin rûhâniyetine sığınarak söylüyorum, Efendi Hazretlerinde kerâmet bol miktarda var. Hatta bir seferinde dedim ki: "Efendi Hazretleri bana bir daha kerâmet gösterirseniz ben bir daha buraya gelmem" ve samimiydim de. "Niye" dedi. "Efendim, bu kadar kerameti Agop görse, o da Müslüman olur" dedim. İman görmediğine inanmaktır, ben görmediğime inanıyorum. Benim imanımdan şüphen mi var ki, ikide bir keramet gösteriyorsunuz." dedim.

Bir rüya görmüştüm. Efendi Hazretleri'ni sırtlamışım, İsmailağa'dan çıkıyorum-iniyorum, çıkıyorum-iniyorum ama uçuyor gibiyim. Efendi Hazretleri sırtımda ama bana bir sıkıntı ve ağırlık vermiyor. Ayağında kışık çoraplar var, şu renk... Ayakları sallanıyorken sağ ayağı bana çok yaklaşıyor, ben öpmek için davranınca hemen ayağını çekiyor. Rüyada böyle oldu, Allah şahidimdir en ufak bir hilafım yok. Zaten halimden de anlıyorsunuz yalan ve hilaf olmadığını. Ertesi gün Efendi Hazretleri'ni ziyarete gittim. Beni yanına aldı ve namaza geçtik. Hemen yanında namaz kılıyorum. Bir de baktım (rüyada gördüğüm) aynı çoraplar Efendi Hazretleri'nin ayaklarında. Allah'ım Yarabbim şaşırdım. Şöyle hafifçe dönüp Efendi Hazretleri'ne baktım, yüzünün ışıltısından, nurundan gözlerim kamaşıyor. Yahu o bambaşka birisi, yani bu devirde böyle bir zat yok! Dediğim gibi, bir de baktım

ayağında rüyada gördüğüm aynı çoraplar var. Tabi hemen rüya aklıma geldi, içimden "Kim ne derse desin ben Efendi Hazretleri'nin ayağını öpeceğim" dedim. Öpmek için davranınca, aynı rüyadaki gibi ayağını çekti... Bu açık bir kerâmet...

Namazdan sonra Efendi Hazretleri ile birlikte yukarıya çıktık. Bir de baktım ki Efendi Hazretlerinin ayağındaki çorap vişneçürüğü renginde, yani başka bir renk. Yahu bir yere gitmedi ki değiştirmiş olsun, beraber çıktık yukarıya.

ARİFAN: Namazda çorabın rengi rüyada gördüğünüz gibiydi, ama yukarı çıkınca meğer başka renkmış öylemi?

HÜSEYİN ÜZMEZ: Evet aynen öyle. Mesela bakın iki-üç gün evvel dedim ki: "Şöyle güvenilir bir Kur'ân meâli olsa, Allah ne diyor, Resûlullah ne diyor bir okusam." (Çünkü herkes kendine göre bir meâl yazıyor, mana veriyor, yorum yapıyor.) Üç gün geçti, sen bana dünyanın en büyük müjdesini verdin, dedin ki "Sana Efendi Hazretleri'nin meâlini hediye vereceğiz." Yani en son kerâmeti de bu oldu. Allah'a şükürler olsun.

ARİFAN: Bu Müslümanların halini nasıl görüyorsunuz? Bu gevşeklikten, bu vurdumduymazlıktan, nemelazımcılıktan insanları kurtarabilmek için sizce ne yapmak lazım?

HÜSEYİN ÜZMEZ: Bir kere kurtaracak olan biz değiliz Allah'tır. Biz İslam'a teslim olursak her şey kendiliğinden düzeler, ben o kanaattayım.

Bir televizyon konuşmamda dedim ki: "Benim iki kırmızı çizgim var; birisi Allah'ın kitabı ve Resûlullah'ın sünneti, ikinci kırmızı çizgim de; vatanım, milletim, dinim ve devletimdir." Güzelce Müslüman olduk mu, Allah'a teslim olduk mu her şey güzel olur.

Evlâd-ı Resûl'ün hepsi şehid olmuş, bende Allah'tan şehitlik istiyorum. Geçen bir doçent arkadaşım -kendisi büyük bir kardiyolog- dedi ki:

- Abi bana öyle bir şey söyleyin ki, sizden bana hatıra olsun, unutmayayım, dedi.

- Ben mutlaka şehit olmak istiyorum, eğer şehit olmazsam secdede ölmek istiyorum, eğer hem şehit olmazsam hem de secdede ölmezsem koca karı gibi aksıra tıksıra rahat yatakta ölürsem işte o zaman ölmüşümdür ağlayın benim için, dedim. Tabi bu arada beni muayene ediyor. Muayeneden sonra dedi ki:

- Abi sende bu kalp varken secdede ölmezsin, en iyisi sen şehit olmaya bak, dedi.

ARİFAN: Üstad Necip Fâzıl'ı en iyi tanıyanlardan biri de sizsiniz. Mâlum o da bir gönül insanı. Ondan da biraz bahseder misiniz?

HÜSEYİN ÜZMEZ: Hemen şu kadarını söyleyeyim, zaten kitaplarımda da yazdım. Onun adeta mütehasşısıyım. Necip Fâzıl tek cümle ile serâpa îmân ve îtikad... îtikadında en ufak bir hata görmedim. Bir seneye yakın beraberdik. îtikad bakımından tam olarak Ehl-i Sünnet îtikadına sahiptir.

Necip Fâzıl gönül adamıydı. Abdülhakim Arvâsi Hazretleri'nden feyiz aldı. Ama Abdülhakim Arvâsi Hazretleri olmasa, Allah bir başkasını onun karşısına çıkarırdı.

Onun için şunu diyebilirim ki, hiçbir şeyi olmasa bile şu dörtlüğü rahmete gark olacağına delildir benim nazarımda.

*Sonsuzluk kervanı peşinizde ben
Üç ayakla seken topal köpeğim
Bastığınız yeri taş taş öpeyim
Bir kırıntı yeter kereminizden
Sonsuzluk kervanı peşinizde ben*

ARİFAN: Necip Fâzıl'la alakalı şu an aklınıza gelen bir hatıranızı bizimle paylaşır mısınız?

HÜSEYİN ÜZMEZ: Hapishanedeyken bize yemek geldi mi iyisini onlara gönderiyorduk. Bir gardi-

yanla: "Ne istiyorlarsa gönderelim" diye haber yolladık. Necip Fâzıl demiş ki: "Şükürler olsun her şeyimiz var, bir havyar noksan."

Biz otuz dört Malatyalı ve Elazığlı bir araya toplandık, "bu havyar neydi, nasıl bir şeydi?" diye düşünüyoruz. Kâmuslar, lügatlar açtık baktık ama havyar yazmıyor. Tabi "havyar" bize yabancı gelmiyor ama, ne olduğunu da bilmiyoruz, iletişim şimdiki gibi değil ki..

Sonra dedim ki "Onlar bizden hıyar istemiştir, bu dangalak gardiyan havyar anlamıştır." Sonra bir çuval hıyar gönderdik...

ARİFAN: Son olarak şunu sormak istiyorum. Cahiliye dönemi yaşanırken Efendimiz dünyaya teşrif ettiler. Ona tabi olunduktan sonra Asr-ı Saadet dönemi yaşanmaya başladı. Bu gün Efendimiz yok ama vârisleri var. Eğer vârislerine tabi olursak, şu stres ve bunalım dolu hayatımızı saadet asrına döndürebilir miyiz?

HÜSEYİN ÜZMEZ: Zaten o için başka yolu yok. Şimdi bu soruyu şöyle cevaplandırmış olayım. Askerdeydik, kısa devre askerlik yapıyoruz. Kaymakamlar, avukatlar, valiler, profesörler, doçentler falan var. Askerlikte şöyle nişan alıyorsun; "Gez-göz-arpacık" bilirsiniz. Subaylar bakıyorlar "Tamam iyi nişan almışsın;" diyorlar, ama tetiğe basmak yok sadece nişan almayı öğretiyorlar. Sonra da yattığımız yerden yüz metre ateş etmeye gideceğiz.

Atış talimi var, mermi ile ateş edeceğiz. Bir üniversite talebesi gene böyle gez-göz-arpacık nişan almış tetiğe de basmış, dipçik geri tepince ağzı burnu parçalandı, dişleri döküldü. Neden? Teori var ama, pratik yok. Evet teori var, tamam gez-göz-arpacık nişan aldı, ama bu vaziyette tetiğe bastığında ağzı burnu parçalanır onun farkında değil.

Şimdi pratiğe gitmek için Rabbimiz Peygamber göndermiş. Rabbimiz isterse delilsiz de insanı yetiştirebilirdi, Resûlullah'ı göndermeden de insanlara hidâyet yolunu gösterebilirdi. Ama öyle olmamış işte. Hatta bunu bana "Ceviz Kabuğu" programında Hulki Cevizoğlu söylemişti. "Allah ile kulu arasına kimse giremez" diye. "Bunun kadar saçma bir söz yeryüzünde yok" dedim. "Allah ile kul arasına kimse giremez" diyorsunuz. Madem öyle, Allah niye kullarıyla arasına Resûlullah'ı soktu, Resûlullah ile kendi arasına niye Cibril-i Emin'i soktu. Madem ki delile ihtiyaç var, öyleyse ehlüllâhtan olan insanlar niye bizim delilimiz, rehberimiz olmasın. Âlimlerimiz, fazıllarımız niye Resûlullah ile aramıza girmesin? "Müzik ruhun gıda-

si" diyorsunuz. Zurnayı çal, ruh gıdalansın bu iş midir yani? Rûhun gıdası olarak müziği kabul ediyorsunuz ama, rûhu eğiten mürşidler söz konusu olunca; "Allah ile kul arasına kimse giremez" diyorsunuz. Onların yolunu takip etmeden hiçbir yere gidemeyiz, akıl eşeği bizi ancak bataklığa götürür." dedim.

Akl nedir öyleyse? Aczini bilen akıldır; "Ben acizim, doğruyu Allah bilir..." demeli, sadakallâhül azim'in manası, sadaka Rasûlullâh'ın manası budur.

Elbette ki İslâm'a dönelim derken böyle teorik olarak dönüş olmaz, onu yaşayacaksınız. Bakın ben, üniversitelerde de, askerlikte de, hapisanede de şunu gördüm, adam seni severse fikirlerini de sevir. Öyleyse mesele "kâl" değildir mesele "hâl"dir. Eğer sen gerçek bir Müslümanсан, taviz vermeyecek bir adamсан, Allah'a teslimiyet içerisindeysen, ister istemez ona tesir edersin sen, yoksa söylediklerin lâf-ı güzaf hiç bir şey olmaz. Onun için "bilmek mi, olmak mı?" Olmak... Ama nasıl olunur? İşte ehlüllâha tabi olarak. Elbette ki Allah dünyayı boş bırakmadı, büyük insanlar var, önümüzde rehberlerimiz var onları gördüğümüz zaman hayran oluyoruz kendi kulluğumuzdan utanıyoruz. Onlarsız Allah'a teslimiyet çok zordur, onlarsız Müslümanların birleşmesi de zordur, Müslümanlar birleşmeden de hiçbir şey olmaz.

Şimdi ılımlı İslâm diye bir şey çıkardılar. İslam İslam'dır! Allah'ın kitabı Resûlullah'ın sünnetinden ibarettir. Yoksa biz köçek değiliz ki her havaya göre ayak uyduralım. İlimli İslam ne demek? İslam'ın ılımlısı, romantigi olmaz. İslam İslam'dır. Bitti. O da Allah'ın kitabı, Resûlullah'ın sünnetidir, bu kadar...

Onu bize öğretecek olanlar kimlerdir? Ehlüllâhtır! Onlar Allah yolunun kahraman yolcularıdır, onlar hayatlarını Allah'ın yoluna vakfediyorlar ki, bizim gibiler adam olsunlar diye. Ancak o yolda gidersek kurtulabiliriz başka türlü kurtulamayız, Allah'a teslim olduğumuz müddetçe, İslam'ın izzet ve şerefini de üzerimizde taşıdıkça, Allah'ın izniyle laf adamı değil fiil adamı olduğumuz zaman biiznillah her şeyin üstesinden geliriz.

ARİFAN: Allah razı olsun. Sizi ağırlayalım derken, inşaallah ağırlık yapmamışızdır. Yorduk, hakkınızı helal edin.

HÜSEYİN ÜZMEZ: Ne demek, böyle yorgunluklara canım kurban.

Peygamber Efendimiz'le ilgili menfur piyes, Abdülhamid'in Avrupa Sahnelerine Müdahalesiyle Nasıl Yasaklandı?

Günümüzde de zaman zaman dünyanın farklı coğrafyasında gündeme gelen bu oyunda; kimi zaman Hint'li Salman Rüşti, kimi zaman Bangladeş'li Teslime Nesrin başrolde kullanılmıştı. 2006 yılı başlarında ise, karikatür krizi ile Avrupalı gazeteler "Haçlı kinini" bir kez daha kusmuşlardı.

Ahmet BOZDOĞANLI
bilgi@arifandergisi.com

Osmanlı Dışişleri Bakanlığı Arşivinde "TS-Tİ" 68 rumuzlu ve 68 no'lu dosyanın 12 numaralı Fihrist Defterinin 61. sayfasında şöyle yazmaktadır:

"Hz. Muhammed Aleyhisselam Hazretlerinin Nâm-ı Kudsiyelerine Karşı Tertip Olunan Oyun'a Dair". Dosyayı açınca bu oyunun Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi Vesellem*) aleyhine tertiplenen, İslâm düşmanlığı ve haçlı kini ile sahneye konulan menfur oyunlardan biri olduğu kolayca anlaşılabilir. Bu oyun sözde bir piyesti. Ancak piyesin muhtevasından bu kinin hangi boyutlarda olduğu kolayca anlaşılıyordu.

Günümüzde de zaman zaman dünyanın farklı coğrafyasında gündeme gelen bu oyunda; kimi zaman Hintli Salman Rüşti, kimi zaman Bangladeşli Teslime Nesrin

başrolde kullanılmıştı. 2006 başlarında ise Avrupalı gazeteler "Haçlı kinini" bir kez daha kusmuşlardı. Danimarka'da yayınlanan Jyllands- Posten Gazetesi hayâsızca karikatürlerle Avrupa'da Peygamber Efendimize yönelik yeni bir saldırı başlatmıştı. Bu saldırı karşısında İslâm Ümmetinin cılız tepkisi bile Avrupa medyasında tam bir Haçlı ittifakına sebep olmuştu. İsveç'in Nerikes Allehanda Gazetesi, İzlanda'nın günlük DV adlı bulvar gazetesi, Almanya'nın malum günlük gazetelerinden Die Welt, Fransa'da yayınlanan France Soir, hatta Meksika'da yayınlanan La Cronica gazeteleri, bu hayâsız karikatürleri tekrar tekrar yayınlarken haçlı kampanyasına katılmışlardı.

Peygamber Efendimiz hakkındaki bu adice ve alçakça iftiralarla dolu, hiç bir tarihî hakikatle bağdaşmayan 1800 mısralık bu manzum ve menfur oyunu, tarihî piyesler yazmakla meşhur Fransız yazar Victonte Henri de Bornier (1825-1901) kaleme

almıştı. Daha önce "Roland'ın Kızı" (La Fille de Roland) adlı piyesiyle İslâm düşmanlığını ortaya koyan Bornier, bu oyunla Batıda meşhur olmak, yıllardır kabul edilmediği Fransız Bilimler Akademisi'ne üye olmak istemekte idi. Nitekim piyesi yazdıktan kısa bir müddet sonra bu emeline ulaşmış; söz konusu Akademi'ye kabul edilmişti. Bunun sonucu sadece Fransa'da değil, Avrupa'nın birçok ülkesinde de tanınan biri olmuştu. Bir başka deyişle bu dönemde İslâm düşmanlığı o günün Avrupa'sında meşhur olmanın ön şartı idi. Bornier, 1888'de eseri bitirir bitirmez, sahnelenmek üzere Fransa'nın en meşhur tiyatrosu, Comedie François ile anlaşmıştı. Hemen piyesin dekor elbiseleri hazırlanmış ve provalar da başlamıştı. Sultan II. Abdülhamid işte tam bu safhada meseleden haberdar olmuştu. Ancak Sayın Orhan Koloğlu'nun yazdığı gibi "olay Türk Büyükelçiliğine, oradan da II. Abdülhamid'e ulaşmış" değildi. Osmanlı Arşiv belgelerinden anlaşıldığına göre, meseleyi "İndependance Belge" Gazetesinin kendisine gelen son nüshalarından birinden bizzat öğrenmişti. Sultan; hemen 7 Ağustos 1888'de piyesin engellenmesi için Osmanlı Hariciye Nezareti'ne harekete geçme emri vermişti. Devrin Hariciye Nazırı Said Paşa da aynı gün Paris Sefiri Esad Paşaya şu telgrafi çekmişti:

"Gazeteler Mr. de Bornier'in "Muhammed" isimli bir eserinin Comedie François'de sahneye konulmaya hazırlandığını bildirmektedir. Bu eser İslâm aleyhtarı bir düşünceyle yazılmış olduğundan, yasaklanması için gerekli teşebbüs'te bulunmanızı rica ederim."

Büyükelçi Harekete Geçiyor

Esad Paşa'nın ertesi gün İstanbul'a verdiği (9 Ağustos 1888) cevap hiç de olumlu değildi. Fransa Dışişleri Bakanı konunun Maarif Nezareti'ni ilgilendirdiğini, kendisinin bu hususta onunla görüşeceğini, ancak piyesin yasaklanmasının mümkün olmadığını söylemişti. Büyükelçimiz, âcilen gönderdiği cevapta bu olumsuz duruma işaretle, bu husustaki temaslarına devamla, gelişmelerden bilâhare malûmat vereceğini yazmakta idi. Nitekim Esad Paşanın ikinci cevabı da gecikmemiş ve 18 Ağustos 1888'de gelmişti. "Fransa Hükümeti, Osmanlı devletinin ısrarlı taleplerini değerlendirmiş; piyesin yazarı Bornier, Maarif Nazırının da ısrarı ile eserde bazı değişiklikler yapmayı kabul etmiş ve Fransa Hükümeti de gerekli düzeltmenin yapılması için eserin bir yıl daha sahneye konul-

mayacağını taahhüt etmiştir." Fransızlar böylece bu meseleyi - geçici de olsa- çözdüklerini, Sultan II. Abdülhamid'i yatıştırdıklarını düşünüyorlardı. Ancak, II. Abdülhamid sonuçtan hiç de memnun olmamıştı. Bu hususta Fransa'nın İstanbul'daki Büyükelçisi Kont Montebella'yı defalarca huzuruna çağırarak, defalarca ikaz etmiş ve hükümeti nezdinde girişimlerde bulunmasını istemişti. Bunun da etkisiyle olsa gerek piyes yaklaşık bir yıl sonra yeniden gündeme gelince, Fransa Hükümeti kısa süreli tehirlere piyesi bir müddet daha engelleme yoluna gitmişti. Fakat Sultan II. Abdülhamid kesin çözüm istemekte ve bu menfur piyesin kesinlikle yasaklanması için bütün diplomatik kanalları zorlamakta idi. Sonunda, bunda başarılı da olmuştu. Onun Avrupa siyasetini başarısız bulan Orhan Koloğlu'nun bile "Avrupa da pek ender, başarılı bir girişim" olarak değerlendirdiği bu diplomatik çabalarla, piyes Fransa Hükümeti tarafından sadece Comedie François'de değil, tüm Fransa'da yasaklanmıştı. Şüphesiz bunda, Fransa'da iktidara gelen yeni yönetimin, Osmanlılar ile iyi ilişkiler kurmak istemesinin de rolü büyüktü. Bu karar sadece başarılı bir diplomatik girişim değil; 20. yüzyıla yaklaşıldığı bir dönemde Osmanlı siyasî gücünün II. Abdülhamid tarafından hâlâ başarılı bir şekilde nasıl kullanılabildiğinin de çok açık bir delili idi. 16. yüzyılda. Fransa'da, dansı bir asır yasaklatan Muhteşem Kanûnî'nin, muhteşem vârislerinden birisi, yine Fransa'da, bu defa Rasûlullah Efendimiz aleyhine tertiplenen bir piyesi yasaklatmakta idi. İşin ilginç yanı, piyesin yasaklanması haberinin, İstanbul'daki Fransız Sefiri Kont Montebella tarafından acilen bir mektupla Hariciye Nazırı Said Paşa'ya, Sultan II. Abdülhamid'e bildirilmek üzere iletilmiş olmasıdır. Çünkü Sefir o sıralar bu konu ile ilgilenmek üzere Sultan'ın isteği ile Paris'e gitmişti. Montebella 22 Mart 1890'de Paris'ten gönderdiği mektubunda şunları söylüyordu:

"Muhterem Nazır Hazretleri:

Hünkâr Hazretlerinin Paris'te pek yakında oynanmasına başlanacak olan Mr. de Bornier'in "Muhammed" (*Aleyhisselam*) isimli dramının yasaklanması hususunda girişimlerde bulunmamı istediklerini hükümetime bildirmiştim. Su anda aldığım bir telgrafta, hükümetimin bu sabahki toplantısında bu piyesin, bütün Fransız tiyatrolarında oynatılmasının yasaklanması kararını aldığı bildirilmektedir.

بارس سفارت نین سنده وارد اولانه بر عریضه در حق عالم صلواته تعالی علیه السلام اوردی
نام سفارت انیم بونیا هیدیه اولرله دانه نین ایلکه اولانه بیک منع احواله
دانه رئیس جموری فارتونک فوله العاده حفره من ایدرک ایلر انار خیر خواه ایلر
جوبه طرف اشرف صفت بایک هیدیه سار ایلر قنه ایشیار اهداس صلیب اولرله و دانان
رئیس سار ایلر رض بویله براروزی کسسه ایلرک عیسه و سار فخره اولرله و اول سار
ماصل ایلرک تا ایلرک و احواله حفره نظر ایلر بوسونه صلیب اولرله اولر حفره داری
موصوفه صدارتیا هیدیه عیسه عیبه عیبه عیبه عیبه عیبه عیبه عیبه عیبه عیبه عیبه
اولرک ایلرک حفره و اولرک حفره و اولرک حفره و اولرک حفره و اولرک حفره و اولرک حفره

Sultan Abdülhamid Han'ın, yasaklanan Menfur piyesle alakalı

olarak Fransız Cumhurbaşkanına gönderdiği belge.

Müdâhalemin müspet neticesinin vakit kaybedilmeden, Hünkâr Hazretlerine bildirilmesini bilhasa istirham ederken, bu haberin kendilerinin yüce katına ulaştırılması hususunda, size ekselanslarından daha uygun bir aracı olamayacağı konusundaki kanaatimi arz ederim. Hünkâr Hazretlerinin şahsen bana bildirmiş oldukları isteklerini yerine getirmek için aldığı bu kararla, Hükümetimin (Fransa'nın) Devlet-ı Âliye ile en kalbî münasebetlerini devam ettirmek arzusunu beslediğini, Sultan Hazretlerinin takdir buyuracaklarından eminim. İhtiramlarımin kabulü... E. Montebella"

Bu mektuptan bir gün sonra, karar Paris Büyükelçiliğimizce de te'yid edilmişti. 23 Mart 1890'da Paris Sefiri Esad Paşa'nın Hariciye Nazırı Said Paşa'ya bildirildiğine göre; Fransa Hükümeti, sarayda verilen bir suârede, bizzat cumhurbaşkanının ağzından kabine toplantısında alınan yasaklama kararını Türk Büyükelçisine bildirmişti. Osmanlı Hükümeti ise bu gelişmeden fevkalâde memnun olmuş. Hariciye Nazırı Said Paşa; Esad Paşa'ya gönderdiği 27 Mart 1890 tarihli telgrafta haberin kendisine, daha önce Fransa Büyükelçisi kanalıyla da ulaştığını belirterek "Zât-ı Âlînin teşekkürlerimizi (Fransa Cumhurbaşkanına) bildirdiğiniz muhakkak olmakla beraber, ilk fırsatta kendilerine karardan ne derece mutmain olduğumuzu bir kez daha lütfen bildirin" talimatını vermişti.

Nereden Nereye?

Kasım 1994 tarihinde Türk basınında şöyle bir haber yer alıyordu: "Fransa Cumhurbaşkanı Mitterand, Teslime Nesrin'e ödül verdi". Teslime Nesrin'in İslâm düşmanlığı kampanyası açan mürtet bir Bangladeşli olduğunu hatırlatmaya gerek yok sanırım. Ve bu ödülün tam yüz dört yıl önce, yer yine Fransa idi. Fakat bu kez ödülü veren de-

ğil, alan Fransız Cumhurbaşkanı idi. Adı: Carnot. Ödülü alış sebebi ise, İslâm düşmanı bir piyesin yasaklanması konusundaki gayretleri idi. Nereden, nereye gelmişiz değil mi?

Avrupa'da İslâm Düşmanları Ayakta

Comedie François gibi, Fransa'nın Devlet Tiyatrosu mesabesindeki bir müessesenin programına aldığı ilân ettiği, hatta provalarını bile başlattığı bir piyesin; yalnız bu tiyatrodaki değil, bütün Fransa'da yasaklanması Avrupa'nın birçok yerinde "Haçlı zihniyetinin" tekrar hortlamasına sebep olmuştu. Aslında bu tavır Batı'da hiç de yeni değildi. Batı tarihinde İslâm düşmanlığı, ciltler dolusu kitaplara bile sığmayacak büyüklükte idi. Maalesef, birçok batılı ilim adamı, gazeteci ve yazar; Müslümanları daima kara taassubun esiri acayip mahlûklar olarak gösterirken, sıra kendi taassup ve yobazlıklarına gelince gözlerini kapamakta, küçük bir tavizde bile bulunmamakta idiler. Haçlı seferleri bile onların gözünde sevgi ve barış seferleri idi. Hâlbuki aynı zihniyet; Müslümanların meşru müdafaa haklarını "edebiyat ve sanat" düşmanlığı olarak adlandırmakta, Müslümanları medeniyet ve terakkiye düşman olarak göstermekte idiler. Bugün de öyle değil mi? Selman Rüştülerin, Teslime Nesrinlerin, Jyllands- Posten Gazetesinin küfürlerini sanat kabul eden Batılı edebiyat dernekleri, onları koruyup, ödüllendirmiyor mu? Müslümanları sadece kendi dinî vecibelerine riayet ettiği için "Fanatik ve fundamentalist" olarak suçlamıyorlar mı? İşte. II. Abdülhamid'in yasaklattığı, bu hayâsız küfürname için de Batılılar benzer yorumlar yapmışlardı. Osmanlı'yı bir edebî eseri yasaklattığı için kendi tabirleriyle "afroz" etmişlerdi.

15 Nisan 1890 tarihli İtalya'nın "Roma" gazetesinde yayınlanan ve onun "Capiten Francassa" gazetesinden iktibas ettiği "Edebi Yorum: Muhammed" başlıklı haberde, giriş kısmından başlayarak eserin özeti yayınlayıp daha sonra, eserde Müslümanların ve Babiâli'nin alınmasına sebep olabilecek hiçbir şeyin olmadığını, eğer Müslümanların alınması icâb eden bir durum varsa onun da eserin "Felsefi ve dinî yorumu" olarak kabul edilmesini istemektedir. Eserin kısa özeti verilirken de, İslâm düşmanı Batılı yazarların ortak taktiği kullanılarak Rasûlullah Efendimiz önce övülmekte, daha sonra ise çirkince saldırılara maruz kalmaktadır. Rasûlullah Efendimiz'in evlilik hayatı ve mübarek eşleri hakkında çok çir-

kin masallar uyduran Bornier, Hz. Hatice anamıza dil uzatmakta; bunlarla da yetinmeyerek bir çeşit "tanassur" (hıristiyanlaşma) anlamına gelen "Hz. İsa'ya sığınma" sahnesi ile Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi Vesellem*)e, en büyük hakareti yapmaktadır. Nitekim bu durumu, piyesin ana mesajı olarak kabul eden "Capiten Francassa" gazetesinin yorumu, şu cümlelerle bitmektedir: "Dramın tümünün özeti, esrarlı ilhamı, muhteşem şiiriyeti, perde inerken Hz. Muhammed (*Sallallâhü Aleyhi Vesellem*)in ağzından çıkan "Ya İsa Aleyhisselam" haykırışında ifadesini bulmaktadır." İşte menfur piyesin bu son mesajı bile Sultan II. Abdülhamid'in bu konudaki hassasiyetinde ne derece haklı olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

İslâm Dünyasında Abdülhamid Han'a Duyulan Minnet

Piyenin Fransa'da yasaklanması en çok İngiltere'deki Müslümanları memnun etmişti. Hint asıllı Müslümanların yanı sıra, çoğu üyesi İngiliz mühtedîsi olan, Abdullah Gulliam'ın başkanı olduğu Liverpool İslâm Cemiyeti'de yasaklamadan büyük bir sevinç duymuştu. Kuruluşu 1886'larda gerçekleşen cemiyet, daha sonra İngiltere'de, Türkiye lehine birçok miting ve gösteri organize edecek, Ermeni meselesi, Bulgar meselesi vb. meselelerde İngiltere'de lehimize kamuoyu oluşturacak, hatta bu sebeple mutaassıp İngilizlerin taşlı-sopalı saldırısına bile uğrayacaktı.

Batı basınına çok iyi takip eden ve Osmanlı yönetimi ile sürekli haberleşen Hindistan Müslümanları durumdan hemen haberdar olmuşlar ve Bombay şehbenderimizin tabiriyle Hindistan semalarından "teşekkür ve tebrik" sedaları yükselmeye çoktan başlamıştır bile.

Hindistan'ın birçok yerinde toplantılar düzenlenmiş, sevinç gösterileri yapılmış, mevlîd-i şerifler okunmuştu. Bu toplantılarda II. Abdülhamid "Sultan-ı Muazzam" olarak vasıflandırılmıştı.

Yasaklama kararı sadece İngiltere ve Hindistan Müslümanları değil, Hollanda esaretinde yaşayan Açeli (Endonezyalı) Müslümanlar arasında da sevinçle karşılanmıştı. Batavya Şehbenderi Ahmet Rıfki'dan 10 Ocak 1891'de Hariciye Nezaretine gönderilen ve Sultan II. Abdülhamid'e de takdim edilen bir raporda bölge Müslümanlarının mesele karşısındaki tavrı özetle şöyle anlatılmakta idi:

"Devletlü Efendim Hazretleri,

Bundan önce Fransa'da Din-i Mübin-i İslâm'ın hilâfına olarak tertip edilmiş bir tiyatro oyununun, geçenlerde bazı kötü fikirli ve art niyetli kişiler tarafından Hindistan'da oynatılmak istendiği, ancak İngiliz hükümetinin buna mâni olduğu, bu taraflarda da duyuldu. Hatta bölge ileri gelenlerinden bazı zevat, bana da bu meseleyi sormuşlardır. Kendilerine İslâmiyet aleyhine bazı düşük kimselelerin tertip ettiği bu gibi rezaletlerin, Hamî-i Din-i Mübin ve Halife-i Rasûl'ü- Rabbü'l-âlemin Efendimiz Hazretleri tarafından hemen haber alındığını, onun tarafından da Hariciye Nezaretine gereğinin yapılması için emir ve irâde buyrulan teşebbüsler neticesinde de söz konusu oyunun dünyanın her tarafında yasaklandığını ve gazetelerin de bunu kaydettiğini bildirdim. Bunun bizim için övünç ve gurur meselesi olduğu da anlattım. Geçenlerde bir resmî toplantıda hazır bulunan memurlar arasında da bu mesele hakkında bahis açılarak, Avrupa'da din hürriyeti adına, Hıristiyanların, kendi itikat ve dinleri aleyhine tiyatro oyunu tertip etmelerinin yasak olduğu belirtildi. Din-i Mübin-i İslâm hakkında da bu gibi zararlı bir oyunu; insaf erbabı ve akliselim sahibi herkesin çirkin göreceği belirtildi. Söz konusu oyunun Doğu ve Batı Hindistan'da değil oynanması, adının duyulmasının bile caiz olmadığı, Siyam'da bazı cami-i Şerifelerin kapatılması ve yıkılması gibi zuhura gelen bazı olayların da, bu piyesi sahnelemek isteyenler gibi kötü niyetlilerin eseri olduğu konuşuluyordu."

İman Esasları

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
bilgi@arifandergisi.com

İnanç bakımından insanlar kaç kısımdır?

İnanç bakımından insanlar üç kısımdır;

1 – Mü'min,

2 – Kâfir,

3 – Münâfik.

Mü'min kime denir?

İslâm dininde kesin delillerle sabit olup "Zarûriyât-ı Diniyye" diye isimlenen esasları ve hükümleri kalp ile tasdik edip kabullenen kişiye denir.

Kâfir kime denir?

İslâm dininde kesin delillerle sabit olan hükümlerin hepsini veya birini kabul etmeyip inkâr eden kişiye denir.

Münâfik kime denir?

İslâm dininde kesin delillerle sabit olan hükümleri kalben tasdik etmediği halde, diliyle "tasdik ettim" diyen kişidir.

Münâfıkların İslâm'a zararı, kâfirlerinkinden fazla olduğu için, onların azâbı kâfirlerden daha şiddetli olacaktır.

Kâfirler genel olarak kaç kısımdır?

Kâfirler birçok kısımlara ayrılmakla beraber yaygın olanları şunlardır;

Tabiatçılar: Bu kısım kâfirler, kâinatı yoktan var edenin Allâh-ü Teâlâ olduğunu inkâr edip, bütün mahlûkatı zaman ve tabiata dayandıran kişilerdir.

Putperestler: Kâinatı yoktan var edenin Allâh-ü Teâlâ olduğunu kabul etmekle beraber, Allâh-ü Teâlâ'nın bir olduğuna inanmayıp, bir çok yaratıcı ve mâbudun varlığına inanan kimselerdir.

Felsefeciler: Kâinatı yoktan var eden Allâh-ü Teâlâ'nın varlığını ve birliğini kabul etmekle beraber, Peygamberlik müessesesini ve onların tebliğ ettiği şer'î hükümlerin hepsini veya birini inkâr eden kimselerdir.

Ehl-i Kitap: Yahudi ve Hıristiyanlar. Bunlar Allâh-ü Teâlâ'nın varlığını ve birliğini, peygamberliği ve Şeriatı kabul etmekle beraber, bir kısım peygamberleri inkâr eden kimselerdir.

İNSANI DİNDEN ÇIKARAN SEBEPLER

Mürted kimdir?

İslâm dinini kabul ettikten sonra dinden çıkan kimsedir. Şöyle ki; hiç küfre bulaşmadan esasen Müslüman olan veya küfre bulaştıktan sonra İslâm dinini kabul edip onunla şereflenen şahsın, yeniden başka bir dine dönmesi veya hiçbir dinin müntesibi olmayıp inkâra sapmasıdır.

İslâm dini ile şereflenen bir Müslümanın mürted olması (dinden çıkması)nı gerektiren sebepler nelerdir?

Bir Müslümanın mürted olmasını gerektiren sebepler başlıca dört kısımdır:

1 – Söz

2 – Fiil

3 – İtikat (inanç)

4 – Şek (şüph)

Bir Müslüman'ın kâfir olmasını gerektiren sözler, yani; "Elfâz-ı küfür" nelerdir?

Bu sözler genel olarak şu ana başlıklar altında toplanmıştır.

1 – Ulûhiyet: Allâh-ü Teâlâ'nın ilâh olmasıyla ilgili sözler;

a – Allâh-ü Teâlâ'nın zâtı, sıfatları ve fiilleri konusunda ilâhlık makamıyla bağdaşmayan, Allâh-ü Teâlâ'nın ortağı, oğlu, eşi olduğunu ifade etmek.

b – Âyet ve Hadislerle sâbit olan sıfatların inkârına götüren sözler. Meselâ; Allâh-ü Teâlâ'nın "Hayat ve İlim" sahibi olmadığını ifade etmek.

c – Yaratıcı olan Allâh-ü Teâlâ'yı yaratıklara benzeten sözler. Meselâ; Allâh-ü Teâlâ'nın ay, yıldız, güneş, insan vesâire gibi yaratılmış olan şeylere benzediğini ifade eden sözler.

d – Ulûhiyete ait herhangi bir husûsu alaya alan sözler: Meselâ; zâlimin: "Allâh-ü Teâlâ'nın takdir etmediği şeyi yaparım." şeklinde ifadesi.

2 – Nübüvvet: Peygamberlerle ilgili sözler;

a – Son peygamber Hazreti Muhammed (Aleyhisselâm) dahil olmak üzere bütün peygamberlerin ilâhî emirleri insanlara tebliğ etmekle görevli elçiler olduklarını reddeden ifadeler.

Meselâ; Âdem (Aleyhisselâm)'ın peygamber olmadığını iddia etmek. (Mecmeu'l Enhur: 1/700)

b – Peygamberlerle alay edip getirdikleri vahyi yalanlayan ifadeler

c – Peygamberleri kötüleyen, küçümseyen ve onlara dil uzatmayı ifade eden sözler.

d – Namaz, oruç, zekât, hac, cihad gibi ibâdetleri, Peygamberin öğrettiği şekilde kabul etmemeyi ifade eden sözler.

Meselâ; Zekâtın, malın kırkta birinden verileceğini, namazın beş vakit olduğunu inkâra götüren sözler gibi.

e – Herhangi bir kişiyi veya onun görüşlerini peygamberlerden üstün görmeyi ifade eden sözler.

f – Hazreti Muhammed (Aleyhisselam)'ın peygamber olduğunu kabul edip son peygamber olduğunu kabul etmemek. (Mecmeu'l-Enhur: 1/700)

3 – Kur'anla ilgili sözler;

a – Kur'an'ın tamamını veya bir kısmını inkâra götüren ifadeler.

b – Kur'an'daki iman, ibadet, hukuk, ahlâk konularına ilişkin bilgilerin yanlışlık ve eksiklik taşıdığını öne süren ifadeler.

c – Kur'an'ın haram kıldığını helâl gören ifadeler.

Meselâ; Faiz, zina, domuz eti yemek, haksız yere adam öldürmek gibi haramlığı kesin olarak kabul edilen hareketlerin caiz olduğunu iddia etmek.

d – Et ve ekmek gibi helâl olduğu kesin, icmâ ile sabit olan şeylerin haram olduğunu ifade eden sözler.

4 – İslâmî ilimlerle ve İslâm âlimleriyle ilgili sözler;

a – İslâmî (Tefsir, Fıkıh, Hadis, vb.) ilimlere ve İslâm âlimlerine karşı tavrı alıp, dinin gelişmesine yönelik hizmetleri engelleyici sözler.

Meselâ; Hafızlık yapan (Kur'an-ı Kerim'i ezberleyen) kişinin bu amelinin hakir görerek ona: "Cenaze imamı mı olacaksın, bu sana ne fayda verir, vah zavallı çocuk beynin tahrip oluyor, bu çocuklara yazık değil mi?" şeklinde ifadeler kullanmak.

b – İslâmiyeti temsil ettiklerinden dolayı âlimler hakkında sarf edilen alaycı ve küçümseyici ifadeler.

5 – Değişik konular; Kur'an'ın sadece Araplara mahsus bir kitap olduğunu ifade eden, yine Kur'an-ı Hazreti Muhammed (Aleyhisselam)'ın kendi eseri ve felsefesi olarak gösteren, İslâmiyet'in veya Şeriat'ın çağ dışı bir sistem olduğunu iddia eden sözler bu gruptandır.

Not: "Elfâz-ı Küfür" hakkında yazılan bazı kitaplarda, bu lafızları (sözleri) kullanan kişilerin niyetleri dikkate alınmadan şekilci bir yaklaşımla Müslümanlar hakkında tehlikeli sonuçlar doğuracak hükümler mevcuttur.

Âlimler, Elfâz-ı Küfür'ün kişiyi küfre sokması için bazı şartlar ileri sürmüşlerdir:

Bu şartlardan birincisi; kullanılan ifadenin küfre sokaçağı hususunda âlimlerin ittifak etmiş olmalarının gerekli olduğudur.

"Elfâz-ı Küfür"den olduğu sabit olan bir sözü, "Elfâz-ı Küfür"den olduğunu bilmeyerek söyleyen kişinin küfre girip girmeyeceği hususunda ihtilâflar vardır.

Bu itibarla âlimlerin çoğunluğu bu kişilerin kâfir olmayacağı hususunda birleşmişlerdir.

Meselâ; Allâh-ü Teâlâ'nın baba olduğuna inanmayarak sırf cehaletinden "Allah baba" diyen kişinin kafir kabul edilmemesi daha münasiptir.

Zira kişi bu sözüyle Allâh-ü Teâlâ'yı yücelttiğini zannetmektedir.

Bir Müslümanın kâfir olmasını gerektiren fiiller nelerdir?

Putlara, Güneş'e, Ay'a veya yıldızlara secde etmek gibi küfre götüren herhangi bir harekettir.

Veya Kur'an-ı Kerim'i temiz olmayan bir yere atmak, Ramazan ayında hiçbir mâzeret olmaksızın, müslümanların arasında alenen yemek, içmek gibi işlerdir: Zira bu fiiller inkârdan kaynaklanmaktadır.

Kâfirlerin kutsal kabul ettiği yılbaşı ve benzeri günlerde tebrik maksadı ile hediyeleşmek de insanı kâfir eder.

Bir Müslümanın kâfir olmasını gerektiren inançlar nelerdir.

İslâm Dini'nin hak olduğuna veya İslâm Dini'nde kesinlikle sabit olup inanılması farz olan herhangi bir hükmün aksine kalben inanmaktır.

Bu kâinatın kadim (evveli olmadığına), kâinatın yaratıcısı olan Allâh-ü Teâlâ'nın bir hâdis (sonradan yaratılmış) olduğuna inanmak gibi.

Bir Müslümanın kâfir olmasını gerektiren şüpheler nedir?

İslâm Din'i'nde kesinlikle sabit olup "Zarûrât-ı Diniyye" ismini alan ve kapalı kalması tasavvur edilemeyen şeylerden herhangi birinde şüphe ederek "acaba bu öyle midir?" diye tereddüt etmektir.

Allâh-ü Teâlâ'nın varlığında, peygamberlerin doğruluğunda, kıyamet gününün gerçekleşmesi hususunda şüpheye düşmek gibi.

Not: Yukarıda yazdığımız dört kısımdan herhangi birisiyle kişinin Allâh-ü Teâlâ katında kâfir olması gerçekleşmiş olur.

Fakat İslâm hukukuna göre bir kimsenin küfre girdiğine hükmedilebilmesi için, bu küfrünü, ya sözü ile veya fiili ile açığa çıkarmış olması lâzımdır.

Herhangi bir kimsenin kalbî olan hallerine vakıf olunamayacağından, itikadını, şek ve şüphesini açığa çıkarılmadıkça kâfir sayılamaz.

Ehl-i Sünnet Ve'l cemaat mezhebinin müteber itikat kitaplarından "Akâid-i Neseffî" aşağıdaki zikredilecek olan şeylerin kişiyi küfre sokacağını açıkça ifade etmiştir."

1 – "Âyet ve hadislerin zahîrî manaları değil batınî manaları esastır" derler. Gayeleri zâhirî manaları ve bedenî ibadetleri ortadan kaldırıp, İslâm'ı kökünden yok etmektedir.

Tasavvuf ehli, Hakka vakıf bir takım kişilerin: "Kur'ân'ın zahîrî manasına en küçük bir gölge düşürmeden onlarla sülûk ehli için malûm bir takım ince manaların arasını telif etmek (birleştirmek) mümkündür." demeleri, kâmil iman ve saf irfanın neticesidir.

2 – Kitap ve sünnetten kesin nasların delâlet ettiği hükümleri inkâr ile nasları reddetmek küfürdür.

Meselâ; cesetlerin haşrı (mahşer günü dirilmesi).

Çünkü bu nasları reddetmek, açıkça Allah ve Resûlünü yalanlamaktır. Binaenaleyh bir kimse Hazreti Âişe (Radıyallahu Anha) validemize zina iftirasında bulunursa kâfir olur.

Çünkü Hazreti Âişe (Radıyallahu Anha) validemizin tertemiz olduğu, nas (kesin delil, ayet-i kerime) ile sabittir.

3 – İster büyük olsun, ister küçük olsun, günah oluşu kesin delille sabit olan herhangi bir günahı helâl saymak küfürdür.

4 – Haram oluşu kesin delille sabit olan bir haramı önemsememek küfürdür.

5 – İslâm ile alay etmek küfürdür.

Zira 4. ve 5. maddeler Allah ve Resûlü'nü yalanlama alâmetleridir.

6 – Allâh-ü Teâlâ'dan ümit kesmek küfürdür.

Çünkü Allâh-ü Teâlâ: **"Doğrusu Allâh-ü Teâlâ'nın rahmetinden kâfirlerden başkası ümit kesmez"** buyurmaktadır. (Yusuf suresi. 87)

7 – Bir kimsenin kesin olarak cennete gireceğine inanası şeklinde Allâh-ü Teâlâ'dan emn (emin olmak) küfürdür.

Zira Allâh-ü Teâlâ: **"Allâh-ü Teâlâ'nın azabından emin mi oldular? Fakat ziyana uğrayan topluluktan başkası, Allâh-ü Teâlâ'nın mühlet vermesinden emin olamaz"** buyurmaktadır. (Araf suresi: 99)

8 – Kâhinin gaybe dair verdiği haberi tasdik etmek küfürdür. Nitekim Ebu Hureyre (Radıyallahu Anh) den rivayet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi Ve Selem) şöyle buyurmuştur. "Bir kimse

kâhine veya araf (Gayb ilmini bildiğini iddia eden bir kimseye, yıldız falına bakan) a gider ve verdiği haberi tasdik ederse, Allâh-ü Teâlâ'nın Muhammed (Sallallahu Aleyhi Ve Selem) indirildiğini inkar etmiş (kâfir olmuş) olur. (Ahmed İbn-i Hânel, Müsned No: 9541, 3/419, Tirmizî, Taharet: 102 No: 135 1/242, Hakim, Müstedrek No: 15, 1/50, Beyhakî, Sünen-i Kübra No: 16496, 8/233)

Kâhin: Gelecek zamanda vukû bulacak hadiseleri haber veren, bir takım sırları bildiğini ve gayb âlemine ait bilgilere vakıf olduğunu iddia eden kişidir.

9 – Hiçbir veli asla bir nebînin derecesine ulaşamaz. Çünkü nebiler masumdurlar, kötü bir şekilde ölmek korkusundan emindirler. Vahiy almakla ve vahy meleşini görmeye ikram olunmuşlardır.

Velilerin kemâlâtıyla vasıflandıktan sonra şer-i hükümleri tebliğ ve halkı irşâd işiyle vazifelendirilmişlerdir.

"Velinin, nebîden üstün olduğunu söylemek küfür ve sapıklıktır."

Evet Nebînin hem nübüvvet hem de velâyet rütbeleriyle vasıflandığı ve bu sıfatlarla vasıflanan nebînin veliden daha üstünlüğünün kesin olduğunu kabul ettikten sonra, "nebînin, nebîlik rütbesi mi, yoksa velilik rütbesi mi daha üstündür?" konusunda tereddüt edilebilir.

İmâm-ı Rabbânî (kuddise sirruhu) Mektûbatında bu konuya açıklık getirmiş ve şöyle demiştir.

"Bir nebînin nübüvvet (peygamberlik) rütbesi, kıyas kabul etmeyecek şekilde velâyet (velilik) rütbesinden üstündür."

10 – Akli başında, bulûğa ermiş olan bir insan, kendisinden emir ve yasakların düşeceği bir mertebeye ulaşamaz.

Çünkü insanı mükellef kılma (sorumlu tutma) konusundaki naslar (Âyet ve hadisler) umûmîdir.

Ayrıca müctehidler, bir mükellefin böyle bir mertebeye ulaşmasının söz konusu olmayacağı hususunda icma (söz birliği) etmişlerdir.

Bazı ibahiyecilerin benimsedikleri. "Kul Allâh-ü Teâlâ'ya muhabbette son noktaya ulaşır, kalbi saf hale gelir ve münafıklık söz konusu olmaksızın îmânî küfre tercih ederse ondan emir, nehiy (dini sorumluluklar) düşer. Ve "Büyük günah işledi diye Allâh-ü Teâlâ onu cehenneme sokmaz." şeklindeki fikirler,

Yine diğer bazı ibahiyecilerin benimsedikleri, yukarıda anlatılan mertebeye ulaşan insanlardan namaz oruç ve zekât gibi zahîrî ibadetlerin düşeceği ve onun ibadetinin sadece tefekkür (düşünme) olacağı şeklindeki görüşler, küfür ve dalâlet (kâfirlik ve sapıklık) tır..

Peygamber Efendimiz (*Sallâllâhü Aleyhi ve Sellem*)'in Fazîlet ve Üstünlüğü

Imâm-ı Rabbani Hazretleri bu mektubu, Seyyid Nakip Şeyh Ferid'e yazmıştır. Bu mektup, beşerin en hayırlısı olan Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi Ve-sellem*) in övgüsü hakkındadır.

O'nu tasdik edip inananların, ümmetlerin en hayırlısı; onu tekzip edip yalanlayanların ise insanların en şerlisi olduğunu beyan eder.

(Bu mektup ayrıca) Peygamber Efendimiz'in sünneti seniyyesine tabi olmaya teşvik hakkındadır. Salât, selâm ve tahiyye Onun ve Âli'nin üzerine olsun.

Kıymetli mektubunuz en değerli vakitte elimize ulaştı ve onu okumakla şerefyâb oldum. Elde etmiş olduğunuz Fakr-u Muhammedî mirası üzerine Allâh-ü Teâlâ'ya hamd ve şükürler olsun. Ona ve ehline duâlar ve selâmlar olsun... Dervişlere şevgi beslemek ve onlarla irtibat halinde olmak, bu (size miras kalan) "fakr" in bir neticesidir.

Mektubumuzun cevabı olarak; Arabın ve Ace-min en hayırlısı olan büyük ceddinizin (Salâtların en tamamı, saygıların en ekmeli Onun ve âlinin üzerine olsun) faziletine dair Arapça ibâreyle rivayet edilen birkaç cümleyi yazıya dökmekten başka ne yazayım, bilmiyorum.

Bu mektubu ahirette kurtulmaya vesile kıliyorum. Ben bu mektupla Nebî Aleyhissalâtu Vesselam'ı medhetmiyorum. Aksine Ondan bahsetmekle sözlerimi medhetmiş oluyorum.

Şiir:

**Sözlerimle Muhammed'i övmedim
Bilakis Muhammed'le sözlerimi övdüm...**

Hatadan korunmak ve muvaffâkiyet Allah'ın yardımıyla, diyerek söze başlıyorum.

Allah'ın Resûlü Muhammed (*Sallallâhü Aleyhi Ve-sellem*) âdemoğlunun seyyidi, efendisidir.

Allâh-ü Teâlâ Hazretlerine, öncekilerin ve sonrakilerin en kıymetlisidir.

(Kiyâmet günü) Kabrin kendisine açılacağı ilk kimsedir.

İlk şefaate edecek olan ve şefaati ilk olarak kabul edilecek olandır.

Cennet kapısını ilk çalacak olan, Allâh'ın da kendisine kapıyı açacağı ilk kimsedir.

Kiyâmet gününde Âdem Aleyhisselam'ın ve diğerlerinin altında olacağı Livaü'l-Hamd sancığını taşıyandır.

O (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) kendisinin de buyurduğu gibi: "(Biz dünyaya) en son gelenleriz. Kiyamet gününde ise en önde gelenler olacağız."

"Ben bir söz söylüyorum; onda gurur yoktur. Ben Allâh'ın habibiyim. Peygamberlerin öncüsüyüm. Övünmek için söylemiyorum. Ben Peygamberlerin sonuncusuyum. Bunda da övünmek yok.

Ben Abdülmuttalib'in oğlu Abdullah'ın oğlu Muhammed'im. Allâh-ü Teâlâ mahlûkâtı yarattı ve Beni onların en hayırlılarının arasında kıldı. Sonra onları da iki firkaya ayırdı ve beni firka olarak onların en hayırlıları arasında kıldı. Sonra onları kabilelere ayırdı. Ve beni en hayırlı kabileye koydu. Sonra onları evlere ayırdı ve beni

en hayırlı eve koydu. Beyt olarak ben onların en hayırlısıyım. Şahıs olarak da ben onların en hayırlısıyım.

Diriltildikleri zaman insanların (kabirden) ilk çıkkanı ben olacağım. Allâh'ın huzûruna geldiklerinde ben onların öncüsüyüm. Sustuklarında onların hatibi (sözcüsü) benim.

Alıkonulduklarında onların şefaatchileri benim. Ümitsizliğe kapıldıklarında ben onların müjdecisiyim. Kerem sancağı ve anahtarlar o gün benim elimde olacaktır. Ben Rabbimin yanında Âdemoğlunun en kıymetlisiyim.

Etrafımda, bembeyaz saklı inciler gibi bin tane hizmetçi dolaşır.

Kiyâmet günü, ben nebîlerin imamı, onların hatibi ve şefaatchileri olacağım. Bunda övünmek yok."

Şayet Peygamber Efendimiz olmasaydı, Sübhan olan Allah mahlûkâtı yaratmaz ve rabliğini de izhar etmezdi.

Âdem (*Aleyhisselam*) su ile toprak arasında iken, O (*Aleyhissalâtü Vesselâm*) peygamber idi.

Şiir:

**Bu zat her kimin işinde öncüsü olursa,
Günahlar kaydında ve esaretinde kalmaz asla.**

Hiç şüphe yok ki, beşerin efendisi olan böyle bir peygamberi tasdik edenler, elbette ümmetlerin en hayırlısı olurlar. Allâh-ü Teâlâ'nın: **"Siz insanlar için çıkartılmış en hayırlı ümmetsiniz."** (Ali İmran: 110) kavli şerifi de, onların vakitlerinin sermayesi (kazancı) ve hallerini anlatan vesikaları olur.

Efendimiz (*Aleyhissalâtü Vesselâm*)'ı yalanlayanlar ise; âdemoğlu'nun en şerlisi olur. Allâh-ü Teâlâ'nın: **"Bedevîler küfür ve nifak bakımından en şiddetli kimselerdir."** (Tevbe, 97) kavli şerifi de onların hallerini gösteren bir delildir.

Peygamber Efendimiz'in sünneti seniyyesine ve (Onun getirdiği) kabul görmüş şeriata tabi olmak devletiyle şereflenen kimseye ne mutlu...

Bu gün, Efendimiz Aleyhissalâtü Vesselâm'ın

dininin hak olduğunu tasdik etmekle beraber yapılan az bir iş, çok büyük işler mesâbesinde kabul edilir. Bunda şaşılacak bir şey yok. Ashâb-ı Kehf görmez misin ki, ulaştıkları derecelere bir tek hasene vasıtasıyla ulaştılar.

O hasene de; inatçı din düşmanlarının istilâsı sırasında, kalplerindeki yakînî iman nûru sebebiyle Allah düşmanlarından kaçıp hicret etmeleridir.

Bu (ne gibidir?) düşmanların galip olduğu ve muhâliflerin (memleketi) istilâ ettiği bir zamanda, askerlerden sâdır olan az bir hareketin çok büyük bir kabul ve itibar görmesi gibidir. Öyle ki; emniyet ve huzur anında bu hareketin kat kat fazlası (yapılsa) bu kadar itibar görmez.

İşte bunun gibi Efendimiz (*Aleyhissalâtü Vesselâmın*) Âlemlerin Rabbinin sevgilisi olması hasebiyle, hiç şüphe yok ki Onun ümmeti de, Ona uymaları sebebiyle mahbûbiyet mertebesine ulaşır. Çünkü seven kimse, sevdiğinin özelliklerinden birini bir şahısta görünce zarûrî olarak onu da sever. (Niçin?) O kişi sevdiğinin ahlak ve özelliklerine büründüğü için.

Öyleyse Peygamber Efendimize muhalif olanların halini sen buna kıyas et.

Bir Şiir:

**Muhammed reisdür tüm âlemlerin başına,
Taş ve toprak saçılın düşmanlarının başına**

Eğer zahirî hicret nasip olmazsa, kemâliyle batınî hicrete riâyet etmek gerekir. Zâhirde (görünüş itibarıyla) insanlarla beraber olmak; bâtında (iç âleminde) ise, onlarsız (yalnız) olmak gerekir. **"Umulur ki Allah bunun ardından farklı bir iş meydana getirir."** (Talak: 1)

Nevruz mevsimi geldi. Malum olduğu üzere memleket ahâlisinin bu günlerde akılları karışık, halleri de dağınık oluyor. Eğer Allah'ın irâdesi müsaade ederse bu haller geçtikten sonra buluşmak nasip olur. (Mektubuma son veriyorum zira) Sözü fazla uzatmak bıkkınlık verir.

Sübhan olan Allah sizleri kıymetli ecdâdınızın yolu üzerine sâbit kılsın. Selâm, kiyâmet gününe kadar sizin ve onların üzerine olsun...

Peygamber Vasfı, Doğruluk

Sevgili Peygamberimize nübüvvet gelmeden önce, Araplar arasında en bilinen vasfı doğru, dürüst ve güvenilir olmasıydı. Bu nedenle kendisine “Muhammedü'l-Emîn” denilmiştii. Söylediği zaman mutlaka doğru söyler, söz verdiği zaman mutlaka yerine getirirdi.

Yakup YAZICI
yakubyazici@hotmail.com

Doğruluğa sarılınız. Zîrâ doğruluk “Birr”e götürür. “Birr” ise Cennete götürür. İnsan doğru luğa ve doğruluğu araştırmaya devam eder. Tâ ki Allah (Celle Celâlühü) katında “Siddîk” olarak yazılır.

Yalandan sakınınız. Zîrâ yalan günahkarlığa götürür. Günahkârlık ise Cehenneme götürür. İnsan yalana ve yalanı aramaya devam eder. Tâ ki Allah (Celle Celâlühü) katında “Kezzâb” (yalancı) olarak yazılır.” (Hadîs-i Şerîf)

Sıdk; doğru olmak, kişinin her şeyiyle hakîkate muvâfık olması demektir.

Tüm peygamberlerde, peygamberlikten önce ve sonra bulunması gereken birinci vasfı sıdk, yani doğruluktur.

Ehl-i sünnet ve'l-cemaat itikâdına göre peygamberlerde bulunması gereken beş sıfat vardır.

- 1- **Sıdk** : Doğruluk
- 2- **Emânet**: Güvenilir olmak
- 3- **Tebliğ**: Allah (Celle Celâlühü)'dan aldığı emirleri mutlaka tebliğ etmek
- 4- **Fetânet**: Üstün zekâ
- 5- **İsmet**: Günahlardan korunmuş olmak

Sevgili Peygamberimize nübüvvet gelmeden önce, Araplar arasında en bilinen vasfı doğru, dürüst ve güvenilir olmasıydı. Bu nedenle kendisine “Muhammedü'l-Emîn” denilmiştii. Söylediği zaman mutlaka doğru söyler, söz verdiği zaman mutlaka yerine getirirdi.

Ashâb-ı Kirâm'dan Abdullah b. Ebî Hamsâ (Radyallâhü Anh) anlatıyor:

Resûl-ü Ekrem Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi Vesellem) peygamber olarak gönderilmeden önce onunla bir alışveriş yapmıştım. Ona biraz daha borcum

kalmıştı. O'na, kalan borcumu bulunduğuyere getireceğime söz verdim. Fakat verdiğim sözü unuttum. Üç gün sonra verdiğim söz hatırıma geldi ve hemen söz verdiğim yere gittim. Bir de ne göreyim! İki cihan serveri orada beni bekliyor. Beni görünce şöyle buyurdu:

- Ey delikanlı! Bana zahmet verdin. Üç gündür burada seni bekliyorum.

Meğer sevgili Peygamberimiz (Sallallâhü Aleyhi Vesellem) her gün sabahtan gelir, söz verdiği o mevkide Abdullah b. Ebî Hamsâ (Radiyallâhü Anh)'nın gelmesini akşama kadar beklemiş.

Doğruluk İslâm'ın özünün özü, müslümanın da en başlıca özelliğidir. Hâlis müslümanı, münafıktan ayıran yegâne özellik de doğruluktur. Fahr-i Kâinât Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi Vesellem) bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

“Münafığı müminden ayıran alâmet-i fârika, (nişan) üçtür:

1- Söylediği zaman yalan söyler. (Getirdiği haber **doğru değildir**)

2- Va'd ettiği zaman sözünde durmaz. (Verdiği sözde **doğru değildir**)

3- Kendisine bir şey emanet edildiğinde ihanet eder. (Emânet olarak teslim edilen şeylere karşı dürüst ve **doğru değildir**)

Görülüyor ki münafık, özü başka, sözü başka olan kişidir. Mümin ise özü ve sözü aynı olan sadâkat timsâli bir şahsiyettir. Mümin ile münafık arasındaki tek fark sadâkattir.

Doğruluk üç ana başlıkta ele alınabilir.

1- Özde ve itikatta doğruluk.

2- Sözde ve dilde doğruluk.

3- Kulluk ve itaatte doğruluk.

Bu üç ana başlığın kapıları açıldığında, arkasından yüzlerce İslâmî hakikat nurları gözler önüne serilir ki, hepsinin de mi'yarı (ölçü ve ölçeği) doğruluktur. Doğruluk, İslâm'ın emir ve yasaklarının

her birinde aranan, bulunduğu ibâdetin sevabını kat kat arttıran bir erdemdir. İtikatta, ahlakta, ibâdette, bâhusus namazda, oruçta, zekatta, her tâatte, sıdk ve sadâkat göstermek, kişinin “müttakîler” listesine girmesine vesîledir.

Doğru ve dosdoğru olmak o kadar önemlidir ki, Sevgili Peygamberimiz (Sallallâhü Aleyhi Vesellem)'in mübârek saçlarına ak düşmesine sebep olmuştur. Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi Vesellem) beyazlayan saç telleri için: **“Beni Hûd Sûresi kocattı, ihtiyarlattı”** buyurarak, Hûd Sûresindeki **“Emrolunduğun gibi dosdoğru ol”** fermânına işâret etmişlerdir.

Sıdk ve doğruluk sahibini o kadar yüceltir ve mübeccel kılar ki, ahirette ona, akla ve hayale gelmeyen makam ve mertebeler kazandırır. Bir hadis-i şeriflerinde Sevgili Peygamberimiz (Sallallâhü Aleyhi Vesellem) şöyle buyurmuşlardır:

“Doğru ve güvenilir tüccar, kıyâmet gününde peygamberler, sıddıklar ve şehitlerle beraber haşrolacaktır.”

Bu hadîs-i şerfi iyi düşündüğümüz zaman aklımıza bir soru gelmektedir. Bir yanda, Allah (Celle Celâlihü)'dan aldıkları ilâhî vahyi insanlara tebliğ eden, mânevî makâm ve tecellîlere mazhar olmuş, kudsî sırlarla mülhem olan **“nebîler”**, onları şanlı mücadelelerinde her hâlûkârda doğrulayan **“sıddıklar”** ve **“îlâyî**

Kelimetullâh” (Allah'ın adını ve dinini yüceltmek) yolunda canını seve seve fedâ eden “şehitler”. Diğer yanda ise ömrünü, zem edilmiş dünya malını alıp satmakla geçiren tüccârlar. Biri kendini tamamen bâki ve sonsuz olan âhîret hayatına adanmış, ömrünü bu yolda tüketmiş olan risâlet, şehâdet ve sadâkat erbâbı. Diğerisi ise hayatını fânî ve geçici dünya malını kazanmaya harcamış ticâret erbâbı. Bu iki zıt kutup ne hikmetle mahşer günü aynı makamda ünsiyet edip, aynı sofrayı paylaşarak nîmet ve ikramlarla telezzüz edeceklerdir?

Sorumuzun cevap anahtarı, konu başlığımız olan “sıdk”, (doğruluk) kelimesidir. Bu zümrelerin ortak özellikleri sıdk ve sadâkat ehli olmalarıdır. Bir tüccar alıp satarken, söz verip senet imzalarlarken öylesine sadâkat ve dürüstlük gösterir ki, Mevlâ Teâlâ onun aldığı sattığı her mal ve kuruşta derecesini yüce kılar. Mahşer günü bir de bakmış ki nebîler, şehitler ve sıddıkların makamından hissedar olup onlarla arkadaş olmuş. İşte bu, dürüstlüğüne kişiye kazandırdığı bir meziyettir.

Öyleyse her kim doğruluğa sarılır, sadâkatten ayrılmaz ve bu yolda azmederse, varacağı yer **“bîrr”** ve **“takvâ”**, yâni tüm hayırların toplandığı makamdır. Bu makamdan kişinin ulaşacağı zirve ise cennetin yemyeşil vadileridir. Hayatı boyunca doğruyu ve doğruluğu araştırıp onunla amel eden bir mümin, Allâh (*Celle Celâlihü*) katında doğrular listesine yazılarak sıddıklar ve nebîlerle ülfet ve muhabbet edeceği bir makama varacaktır.

Her kim de yalan ve yalancılığı kendine mihmândâr edinirse, varacağı yer günah bataklığı, oradan yuvarlanacağı yer ise Cehennem çukurudur. Kişi daimâ yalana meyleder, yalan dolan işler yapmaya devam ederse Allah (*Celle Celâlihü*) katında “yalancı” olarak yazılır. Ahirette ise, yalan sözlerin başı olan şirk ve onun ehli ile birlikte haşrolur.

İlâhî Dergâh, Doğrulara Karargâh

Yunus Emre kırk yıl, şeyhi Tapduk Emre'nin dergâhında hizmet etmiştir. Ormandan dergâha odun taşır. Fakat odunlar daima kalem gibi düzgün ve pürüzsüz olarak gelmek-

tedir. Bu hâl şeyhinin dikkatini çeker. Şeyhi Tapduk Emre, Yunus'a sorar:

- Yunus! Bu ormanda hiç eğri odun yok mudur ki, dergâha hep böyle düzgün odunlar getirirsin? Yunus cevap verir:

- Efendim! Ormanda eğri odunlar var olmasına var da, sizin dergâhınıza odunun dahi eğrisi lâyük değildir, kapıdan içeri eğri odun dahi giremez.

Dergâh-ı İlâhî öyle yüce bir makamdır ki, o makama ancak, özü doğru, sözü doğru, kalbi ve gözü doğru olanlar lâyuktur. Mevlâ Teâlâ Cennetine doğruları yerleştirip onları orada azîz kılacaktır.

Maalesef zaman zaman hayatımızda Müslümanların “masum yalanlar” denen sözlerine şahit olmaktayız. Yalanın mâsumu olmaz. Her yalan çirkindir. Müslüman gerçeğe aykırı ifadelerden, şaka yollu dahi olsa sakınmalı, dilini bu tür sözlerle alıştırılmamalıdır. Peygamber Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi Vesellem*)in huzûr-u saâdetlerinde bir sahâbî, çocuğuna seslenir:

- Evlâdım gel, sana bir şey vereceğim. Peygamberimiz (*Sallallahü Aleyhi Vesellem*) sorar:

- Gelseydi ona ne verecektin?

- Hurma verecektim Yâ Resûlallah.

- Eğer hurma vermeyecek olsaydın, “yalancı” olarak yazılacaktın, buyururlar.

Sevgili Peygamberimiz (*Sallallahü Aleyhi Vesellem*)in mübârek dudaklarından, şaka yollu dahi olsa hilâf-ı hakikat bir söz sâdir olmamıştır. O'nun şakaları dahi gerçeğe muvâfıktı. Onun, gerçeğe uygun olmayan sözlerimizden incindiğini, verdiğimiz sözde durmamamızdan dolayı üzüldüğünü unutmamak gerekir. Kutlu doğum programlarıyla andığımız, mevlidini idrâk ettiğimiz böyle bir ayda, O'nun ahlâk-ı hamîdesinden (övlümüş ahlâkı) öncelikli olarak **“sadâkat ve doğruluğu”** cemiyetin her noktasına yayıp yaşama gayreti içerisinde olmamız gerekir diye düşünüyorum.

Ziyâ Paşa ne güzel ifâde etmiş:

“İnsana sadâkat yaraşır görse de ikrâh Doğruların yardımcısıdır Hazreti Allah.”

Peygamberimiz (Sallâllâhü Aleyhi ve Sellem)'in

Şemâili ve Yüksek Ahlâkı

Onu dünya gözüyle görmek şerefine eren, O'nun güzel ahlâkına bizzat şahid olan bahtiyar insanlara sahâbî denir. Biz Resûlullah'ı dünya gözüyle görme şerefine eremedik. Ama şekli şemâili, ahlâkı kitaplarında var. O'nun mübârek şemâilini okuyarak bir nebze de olsa tesellî bulmaya çalışalım.

Ali EREN
alieren_vakit@mynet.com

Mevlid Kandili, sevgili Peygamberimiz Sallallâhü Aleyhi ve Sellem Efendimiz Hazretleri'nin doğum günü. Doğumları, Miladî takvime göre 20 Nisan'a denk geliyor. 20 Nisan baz alınarak son senelerde "Kutlu Doğum Haftası" adıyla memleketimizde Peygamberimiz'den bahsedilmesi güzel. Çünkü bu vesileyle konferanslar tertip edilmekte, buralarda yapılan konuşmalarda Peygamberimiz'in üstünlükleri anlatılmakta, böylece bilenler bildiklerini hatırlamakta, bilgileri tazelenmekte, bilmeyenler ise Peygamberimiz hakkında yeni bilgiler edinmektedirler. Yeter ki verilen bilgiler doğru olsun...

O öyle bir makama sahip ki, îmanı/inancı ifade eden kelime-i şehâdet ve kelime-i tevhid, O'nun ismi anılmadan söylenmiş olmuyor. Günde beş defa

okunan ezanda Rabbimizin ismiyle beraber O'nun ismi de Allah'ın resûlü olarak bütün dünyaya durmadan ilan ediliyor. Kiyâmete kadar da edilecek.

Hazreti Allah, Âl-i İmran sûresi 31. âyette O'na hitâben "**De ki, eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki Allah sizi sevsin**" buyurarak, kendi sevgisini, bu sevginin âhiretteki mekânı olan cennete girmeyi Peygamberimiz'e uyma şartına bağladı.

Rabbimiz, Enbiyâ sûresi 107. âyette Peygamberimiz hakkında "**Biz seni âlemlere ancak rahmet olarak gönderdik**" buyurarak O'nun hakkında en büyük övgüyü yaptığı için Peygamberimiz'in başka hiç bir övgüye ihtiyacı yok. Zaten, Allah'ın son peygamberi olan Sevgili Peygamber'imizi ne lâıykıyla anlatmak mümkün, ne de onun üstünlükleri anlatmakla biter. Şu kadar var ki, O'nu anlatanlar O'ndan bahsetmekle kendi sözlerini onun güzel isimleriyle süslemiş olurlar. Yani

O'ndan övgüyle bahseden kendi yararına bahsetmiş olmaktadır.

O, insan ve cinlerin tamamına peygamber olarak gönderildi. O Peygamberlik makamının mührüdür. O'ndan sonra peygamber gelmeyecek. O'nun peygamberliği kıyâmete kadar devam edecek. O'nun şeriatının bu âlemdeki hükmü sona erince, kâinatın ömrü de sona erecek ve kıyâmet kopacak...

Onu dünya gözüyle görmek şerefine eren, O'nun güzel ahlâkına bizzat şâhid olan bahtiyar insanlara sahâbî deniliyor. Sahâbî olmayan hiç bir Müslüman sahâbîlerin derecesine erişemiyor. Çünkü O sevgili Resûl'ün dünya gözüyle tek bir bakışı, sahâbîleri derecelerin en üstününe ulaştırdı. Biz Hazreti Resûlüllah'ı dünya gözüyle görme şerefine eremedik. Ama şekli şemâili, ahlâkı kitaplarda var. Öyleyse gelin biz de O'nun kitaplarda anlatılan mübârek şemâilini okuyarak tesellî bulmaya çalışalım.

* Resûl-i Ekrem Efendimiz Hazretleri, hem yaratılışça hem ahlâkça insanların en mükemmeliydi. Zaten bütün peygamberlerin uzuvları tam ve hepsi de güzel yüzlü olup, sevgili Peygamberimiz ise en güzeliydi.

Hazreti Âişe Vâlide-dinler parmaklarını doğradılar. Resûlüllah'ın karşısında ise insanın kalbi parçalanırdı" buyurmuştur.

* Mübârek vücudu güzel, bütün âzâları tam, boy ve bedeni uygundu. Alnı, göğsü, iki omuzlarının arası ve avuçları geniş, boynu uzun ve tam normal ölçüde, gümüş gibi temiz, omuzları, pazuları ve baldırları iri ve kalındı.

* Bilekleri ve parmakları uzun, elleri ve parmakları kalınca idi.

* Mübârek karnı göğsüyle aynı hizada olup şişman değildi. Ayaklarının altı çukur olup düztaban değildi.

* Uzuna yakın orta boylu, iri kemikli, iri gövdeli,

güçlü kuvvetliydi.

* Ne zayıf ne şişmandı. İkisinin arası ve sıkı etliydi.

* Mübârek vücudu ipekten yumuşaktı. Sirtında iki küreği arasında, tam kalbinin hizasında büyükçe bir ben şeklinde peygamberlik mührü vardı. Bu, eski kitaplarda da bildirilmişti. Nitekim Mekke'de bir yahudi varmış. Peygamberimiz'in doğduğu geceden sonraki gün Peygamberimiz'in kabilesi olan Kureyşlilerin toplandıkları yere gelip "Bu gece aranızda bir oğlan doğdu mu?" diye sormuş. "Evet, Abdülmuttalib'in oğlu Abdullah'ın bir oğlu oldu" demişler. Yahudi, "İşte peygamberlerin sonuncusu odur. Sirtında da alâmeti vardır"

demiş. Hep beraber gidip bakmışlar ki Peygamberimiz'in sirtında yahudinin söylediği nişan var...

* Son derece güzel görünüşlü, büyükçe başlı, hilal kaşlı, çekme burunlu, burnunun ortası yüksekçe, az değirmi çehreliydi. Şişman yüzlü ve yumru yanaklı değildi.

* Kirpikleri uzun, gözleri kara, güzel ve büyükçeydi.

* İki kaşının arası açık, fakat kaşları birbirine yakın idi. Çatık kaşlı değildi. İki kaşının arasında bir damar vardı ki, öfkelenildiği zaman kabarırdı.

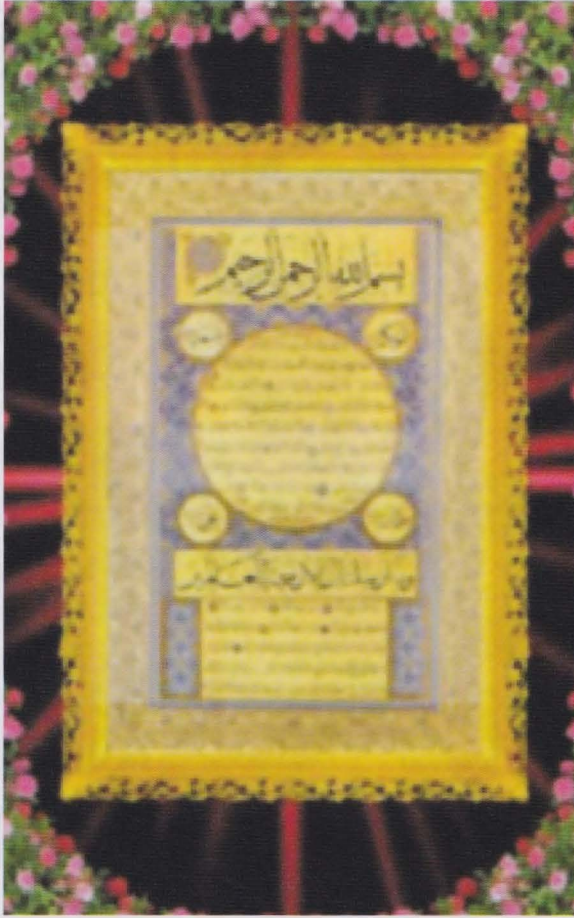
* En güzel bir renge sahipti. Ne kireç gibi ak, ne de karayağızdı. İkisinin ortası, gül tenli, kırmızıya meyilli ve beyaz, nûrânî ve berrak olup mübârek yüzünde nur parlardı. Gözlerinin akında az kırmızılık vardı.

* Dişleri inci gibi lâtif ve parlak olup, konuşurken ön dişlerinden adeta nur saçılır, gülümserken ağızları şimşek gibi ışık saçarak açılırdı.

* Öbür âleme göç ettiklerinde saç ve sakalı henüz yeni ağarmaya başlamıştı. Başında biraz, sakalında da yirmi kadar beyaz kıl bulunuyordu.

* Vücudu temiz, kokusu yumuşaktı. Koku sürünsün sürünmesin teni ve teri en güzel kokulardan daha güzel kokardı. Vücudu gül kokusu saçardı. Nitekim gül Peygamberimiz'in sembolü olarak kabul edilmiştir.

* Bir kimse kendisiyle el sıkışsa, o kişi bütün gün

O'nun güzel ve hoş kokusunu hissederdi. Mübârek eliyle bir çocuğun başını okşasa, o çocukta güzel bir koku olurdu.

* Doğduğu zaman da tertemizdi. Sünnetli ve göbeği kesik olarak dünyaya gelmişti. Doğduğu Pazartesi gecesinden sonraki Pazartesi günü, sabahleyin bütün putlar buldukları yerde yüzüstü düşmüş olarak bulundu. Görenler hayretler içinde kaldılar.

* Duyguları da çok kuvvetliydi. Pek uzaktan işitir, kimsenin göremeyeceği mesafeden görürdü. Gündüz yıldızları gördüğünü söylerdi. "Ben arkamı da, önümü gördüğüm gibi görüyorum" buyurmuştu.

* Her hareketi gayet normaldi. Bir yere giderken acele yürümez, sağa sola dönmez, son derece vakarla, yani ağırbaşlı olarak yoluna devam eder, fakat süratli ve kolaylıkla yürürdü. Normal yürür gibi görünür, fakat yanında gidenler süratle yürüdükleri halde ona yetişemezlerdi. Yer âdeta onun önünde dürülürdü.

* Güler yüzlü tatlı sözlüydü. Kimseye kötü söz söylemez, kötü muâmele etmezdi. Kimsenin sözünü kesmezdi. Gayet yumuşak huylu ve alçak gönüllüydü.

* Sert ve kaba değildi. Fakat heybetli ve vakarlıydı. Asla boş söz söylemezdi. "Kahkaha şeytandan, tebessüm Allah'tandır" buyurmuştur. Gülmesi tebessüm şeklindeydi.

* Kendisini ilk defa göreni bir heybet kaplardı. Onunla sohbet eden kimse ise cân-ı gönülünden ona bağlanır ve severdi.

* İyi insanlara derecelerine göre hürmet gösterirdi. Kendi akrabasına da çok fazla ikramda bulunurdu. Fakat onları hiç bir zaman kendilerinden üstün olanların üzerinde tutmazdı.

* Hizmetçilerine gayet hoş muâmele ederdi. Kendisi ne yer ne giyerse, onlara da aynı şeyi yedirir aynı şeyleri giydirdi.

* Cömert, kerem sahibi, şefkatli, merhametli, lütufkâr, yumuşak huylu, buna karşılık son derece cesurdu. Hazreti Ali Efendimiz, "Biz harplerde çok sıkıştığımız zaman Resûlüllah'a sığınırız" buyurmuşlardır.

* Sözünde sâdıktı; verdiği sözde dururdu.

* Ahlâk güzelliği, akıl ve zekâ bakımından bütün insanlardan üstündü. Her türlü medhe lâyıktı.

* Yeyip içmede, giyinmede kâfi gelecek kadarıyla yetinir, fazlasından kaçınırdı. Bulduğunu yer, bulduğunu giyerdi. Tam doyuncaya kadar, karnı doluncaya kadar yemezdi.

* Üzerinde yatıp uyuduğu döşek, deriden yapılmış olup, içi hurma lifi ile doluydu.

* Kısa zamanda o kadar fetihlere mazhar olduğu ve gelirler çoğaldığı halde, dünya malına asla iltifat etmezdi. Ganimetlerden kendisine ait olan malların çoğunu muhtaç olanlara sadaka olarak verir, kendi geçimi için çok az bir şey ayırırdı.

* Ev halkının yediği, çoğunlukla arpa ekmeği yahut hurmaydı.

* Vefat ettiklerinde, sevgili zevcesi Hazreti Âişe (Radyallâhü Anh)'ın odasında azıcık arpadan başka bir şey yoktu. Vefat ettiğinde zırhı bir yahudide rehin olarak bulunuyordu. Çünkü ev halkının nafakası için bir miktar arpa almış, karşılığında onu rehin olarak bırakmıştı.

* Kitap okumayıp yazı yazmadığı halde, halkın ve âlimlerin her türlü işlerine ait tedbirlerin en üstününü

o söylerdi. Bu dahi Allah'ın onu nasıl ilimlerle süslediğini ve ne derece yüksek bir akıl ve zekâyâ sahip kıldığını göstermeye yeter.

* Câhillik karanlıklarında kalan Arap kabileleri arasında yetiştiği, Arap Yarımadası gibi ücrâ bir yerde zuhur ettiği ve okuyup yazma öğrenmediği, hiç tahsil görmediği halde kendisine inananları ilim ve irfan nuruyla nurlandırdığını bir insan düşünmüş olsa, sırf bu noktadan bile onun peygamberliğine tereddütsüz olarak îman etmesi gerekir...

Yâ rabbi! Bize, O'na hakikî bir ümmet olarak yaşayıp, son nefesimizi o şekilde vermeyi nasip eyle...

Sakal-ı Şerif

Duygu Eğitimi ve İnsanın “Anlam” İhtiyacı

Mutluluk duygusunun sürekli tadılması için bazı temel ihtiyaçların karşılanması gerektiği kadar, bizi biz yapan yeteneklerimizin de keşfedilip geliştirilmesi ve hayatımızın bir parçası olması şarttır.

Psikolog Dr. Hamdi KALYONCU
www.hamdikalyoncu.com

Mutluluk, bedensel ve ruhsal ihtiyaçların karşılanması ve yeteneklerin uygulama imkânına kavuşması ile oluşan tatmin duygusudur.

İhtiyaçların yeterince karşılanmadığı, yeteneklerin ihmal edildiği hallerde ise tatminsizlik, dolayısı ile de mutsuzluk hissi gelişir. Mutluluk duygusunun sürekli tadılması için bazı temel ihtiyaçların karşılanması gerektiği kadar, bizi biz yapan yeteneklerimizin de keşfedilip geliştirilmesi ve hayatımızın bir parçası olması şarttır.

Aslında bu durum sadece insan için değil bütün canlılar için de geçerli.

İnsanlar mutsuz ise;
Yapması gerekeni yapmıyor,
Olması gerektiği şekilde olamıyor,
Yaratılışla birlikte kendilerine verilen

özelliklere uygun davranmıyor,

Var oluş amacından habersiz ve de hayatın anlamına yönelik yaşamıyor demektir.

Kendine göre yaşama ortamı bulmuş bir canlı, yaratılış özelliklerine, yapısına uygun şekilde yaşar.

Bütün canlılar, ne yapmaları gerekiyorsa onu yapmaya çalışırlar. Böylece kendilerine verilen yetenekleri gerçekleştirir ve ihtiyaçlarını karşılarlar.

İşte mutluluk bu! İhtiyaçlarını gidermek ve kendini gerçekleştirmek!. Aksi halde “mutluluk” denen duygu tanınmamış ve tadılmamıştır!

Kadın erkek ilişkileri ve evlilik de, hem bazı ihtiyaçları karşılamak, hem de belli yetenekleri uygulama alanına koymak için gereklidir. Ancak, genel anlamda “mutluluk” için “evlilik” ne kadar işe yarar dersiniz?

Hayatı Mutlu Yaşamak İçin “Anlam İhtiyacı”

İhtiyaçların karşılanması, yeteneklerin uygulama alanına konulmaya çalışılması ve ruhsal-bedensel bütünlüğümüzün korunmasında bazı tehlikelerle, engellerle karşılaşmak mümkün. Aşılması gereken engeller ve tehlikeler sıkıntı vericidir. Bunların karşısında hissedilen duygu da "acı" duygusudur.

Acı, dert, ıstırap duyguları karşısında insanın dayanıklı olması için göstereceği gayretin yeterli olabilmesi için yaşadıklarında bir "anlam" görmesi gerekir.

İnsan için en zor şey "anlamsızlık"tır. Her şeye katlanmak mümkün, ancak anlamsızlığa katlanmak zordur.

Kişinin hayatında bir anlam bulma arayışı, temel güdülendirici güç olarak kendini gösterir..

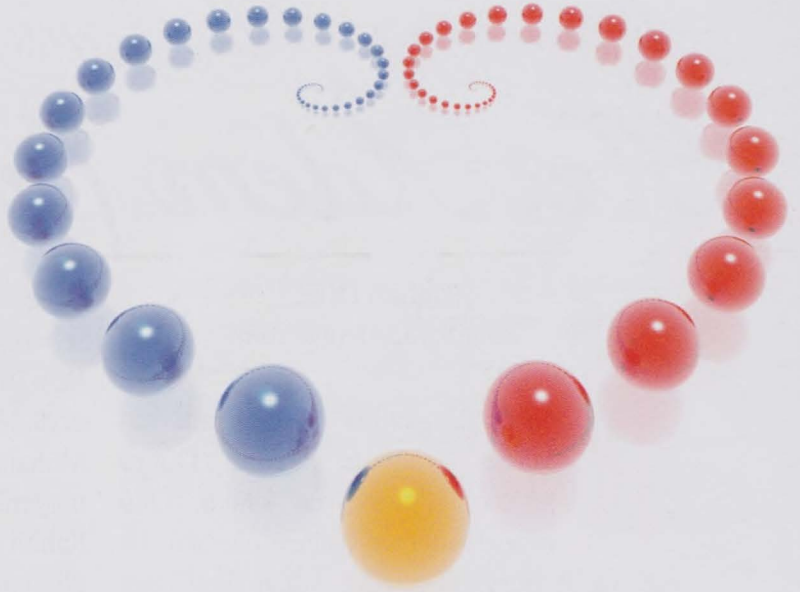
Bolluk içinde yüzen toplumlarda ve zengin eyaletlerde olan bir şey. Uzun süredir artık uyanmaya başladığımız bir rüya görüyorduk: Bu, insanların sosyoekonomik durumunu iyileştirmemiz halinde her şeyin yoluna gireceği, insanların mutlu olacağı rüyasıydı. Karşımıza çıkan gerçek ise şudur; yaşama savaşı şiddetini kaybedince, "ne için yaşam?" sorusu gündeme gelmiştir. Bugün daha çok, insan yaşamak için gerekli araçlara (means) sahip, ama yaşamak için bir anlamları (meaning) yok.

Hastalar artık Freud ve Adler çağındaki gibi aşağılık duygularından veya cinsel engellemelerden şikâyet etmiyor. Bugün psikiyatriste gitmelerinin nedeni "boşunalık" (gereksizlik/hiçlik) duygularıdır.

Albert Camus bir keresinde şöyle demişti; "Gerçekten ciddi olan tek bir sorun vardır; "Yaşam, yaşamaya değer mi, değmez mi?"

Bugünün toplumları özünde her türlü ihtiyacı karşılar ama birisi hariç: "Anlam ihtiyacı!"

Hatta ihtiyaçlardan bazılarının günümüz toplumu tarafından meydana getirildiğini söyleyebiliriz, ama anlam ihtiyacı doyumsuz kalır, hem de onca zenginliğimizin ortasında ve bu zenginliğe rağmen. Teknoloji bizi yaşama (yaşamımızı sürdürme) becerilerinden yoksun bırakmıştır. Bu nedenle kişinin kendi başına çaba harcamaksızın yaşamasını garanti eden bir refah sistemi geliştirdik. (Viktor Frankl, İnsanın Anlam Arayışı, Öteki yayınları, İst. 2000 s.14-20)

Tüm ihtiyaçlar en üst düzeyde karşılanırsa da hayatında bir "anlam" yoksa bunun meydana getireceği boşluk, her zaman kişinin izah edemediği bir mutsuzluk duygusu hissettirir.

Çoğu kimse mutluluğu sevdiği bir karşı cinsle hayatını birleştirmek olarak görür. Unutulmamalıdır ki, başta evlilik olmak üzere, hiçbir iş ve imkân tek başına mutluluk için yetmez. Ancak "anlam" bulma ihtiyacı karşılandığı takdirde imkânlar mutluluğu artırıcı olur. Ve yine bir anlamın var olduğu görülüyorsa, zorluklar direncimizi daha da arttırmaya yarar.

Yaşamın yüce bir anlamı yoksa, herhangi bir şeyin ne anlamı olabilir ki?

"Kişinin en kötü şartlarda bile yaşamını sürdürmesine, bir anlam olduğu bilgisi kadar etkili bir şekilde yardımcı olan başka hiçbir şey yoktur." (V.Frankl, İnsanın Anlam Arayışı, s.99)

Anlam arayışının tam olması için:

Bir; genel olarak hayatın anlamı,

İki; belli bir anda, kişinin yaşamakta olduğu herhangi bir şeyin özel olarak anlamı.

Bu ikisinin birbirini tamamlaması halinde insanın anlam boşluğundan kurtulması, zorluklara göğüs germesi ve acılarda bile mutluluk bulması söz konusu olur.

Biyolojik özelliklerimiz genlerimizle, değer yargılarımız kültürümüzle nesilden nesile aktarılırken, "anlam" insanın kendisi tarafından keşfedilecek bir olgudur.

İlk İnsan ve İlk Peygamber

Hız. Âdem (a.s)

﴿ Rabbani DÜZ ﴾
bilgi@arifandergisi.com

Kâinat Peygamber Efendimizin ruhunun varlığı ile yaratıldı. Dünya âdemoğluna mesken kılındı. Onu imar edecek ve halifesi olacaktı. İlk insan ve ilk peygamber olan Âdem Aleyhisselam Mevlâ Teâlâ'nın hikmeti gereği cennette gördüğü imtihan neticesinde dünyaya gönderildi. Âdem Aleyhisselam Hindistan'da Seylan Adası'na Havva validemiz Cidde'ye indirildi. Böylece eşref-i mahlûk olan insanın dünya imtihanı başlamış oldu.

Şeytanın yapmış olduğu yalan yemine kanan Âdem Aleyhisselam ile zevcesi Havva Validemiz, o andan sonra büyük bir pişmanlıkla Mevlâ Teâlâ'dan öğrendikleri kelimelerle tövbeye yöneldiler. **"Bu durum devam ederken Âdem, Rabbinden bir takım ilhamlar aldı ve derhal tövbe etti. Çünkü Allah, tövbeleri kabul eden ve merhameti bol olandır."** (Bakara 37)

Âdem Aleyhisselam uzun süre tövbe ile meşgul oldu. Ve Rabbine şöyle yalvardı:

"Ey Allah'ım sana hamd eder ve seni bütün noksan sıfatlardan tenzih ederim, ismin yücedir, azametini büyüktür, senden başka hiçbir ilah yoktur. Ben kendime zulmettim. Beni bağışla zira günahları ancak sen bağışlayabilirsin"

Âdem Aleyhisselam'ın tövbesi kabul edildi

İbn-i Abbas (Radiyallahü Anh) şöyle buyurdu: Âdem Aleyhisselam cennetten çıktığında kimsenin ağlayamayacağı kadar çok ağladı. Hatta onun gözyaşları bütün zürriyetinin gözyaşlarıyla tartılacak olsa, onunki fazla gelirdi. Çünkü O, cennetten çıkarıldığından dolayı üçyüz sene ağladı ve utancından kırk sene başını semaya kaldıramadı.

Hâkim, "Müstedrek" adlı eserinde Hz. Ömer (Radiyallahü Anh)'ın şöyle dediğini rivayet etmiştir. Resûlullah Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)

şöyle buyurdu ki: Âdem Aleyhisselam zellesi sebebiyle Cennet'ten çıkarılınca; "Yâ Rabbi! Beni Muhammed hürmetine affetmez misin" dedi. Allâh-ü Teâlâ'da ona; "Ya Âdem! Sen Muhammed'i nasıl bildin. Ben daha onu yaratmadım?" dedi. Âdem Aleyhisselam dedi ki: "Yâ Rabbi! Beni yaratıp, bana ruh verdiğin zaman gözümü açıp arşına doğru baktığımda 'La ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah' yazılı olduğunu gördüm. İsmi isminle yazdığına göre yarattıklarından en çok sevdiğin O'dur. Allâh-ü Teâlâ; "Doğru söyledin ey Âdem. Mahlukatımdan en çok sevdiğim O'dur. O'nun hürmetine af dilediğin için seni affettim" buyurdu. Tövbesi kabul edilen Âdem Aleyhisselam Mevlâ Teâlâ'ya "Ya Rabbi! Cennette iken meleklerin sesini duyduğum gibi şimdi duymuyorum?" dedi. Mevlâ Teâlâ'da ona: "Hatandan dolayı ey Âdem" buyurdu. Sonra: "Git benim için bir ev bina et ve melekler nasıl tavaf ediyorsa sen de aynı şekilde tavaf et" buyurdu. Mevlâ Teâlâ Âdem Aleyhisselam'a arşın altında Beyt-i Ma'mûr'un hizasında Kâbe'yi inşa etmesini emir buyurdu. Bunun üzerine Âdem Aleyhisselam kendisine Mevlâ'dan ilham edildiği üzere Hindistan'dan Arabistan'a gitti. O sıra da Havva Validemiz ise Cidde'den Arafat'a gelmişti. O da Âdem Aleyhisselam'ı arıyordu. Ve bugünkü Arafat dağında buluştular.

Yeryüzünün farklı yerlerine indirilen Hz. Âdem ile Havva birbirleri ile buluştuktan sonra Allah'ın emriyle Mekke şehrinin bulunduğu yeri vatan edindiler. Bundan dolayı Mekke'nin bir adı da Ümmü'l-Kurâ (yerleşim bölgelerinin merkezi) oldu. Ve Âdem Aleyhisselam Kâbe'yi inşa ederek kırk yıl hac yaptı.

Yeryüzünde hak ile batıl mücadelesi Habil ile Kabil arasında başladı

Dünyada buluşmalarının neticesinde beraberce yaşamaya başladılar. Evliliklerinin neticesinde her defasında ikiz çocukları oldu. Bu ikizlerin biri kız, diğeri erkek oluyordu. Yirmi doğum-

da kırk çocukları dünyaya geldi. Birinci batında dünyaya gelen kız, ikinci batında dünyaya gelen erkek ile evlenecekti. Bu Mevlâ Teâlâ'nın Âdem Aleyhisselam'a bildirdiği ilahi bir emirdi. Büyük oğul Kabil tarafından bu emir kabul edilmedi. Kabil; aynı batında doğan kız kardeşi 'İlkimya' ile evlenmek istiyordu. Âdem Aleyhisselam ile Havva Validemizin yaptığı bütün telkinler sonuç vermedi. Kabil, İlkimya'dan vaz geçmiyordu. Âdem Aleyhisselam sorunun çözümü için her iki evladına bir teklifte bulundu.

Kabil ve Habil birer kurban adayacaklar ve kimin kurbanı kabul edilirse İlkimya ile o evlenecekti. Kurbanların kabul olunduğunun işareti ise gökyüzünden gelecek bir ateş topu idi. Hangi adağı seçerse onun adağı kabul edilmiş sayılacaktı.

Kabil kurban olarak bir dirhem buğdayı, Habil ise bir koyun adamayı seçti. Gökyüzünden inen ateş, Habil'in kurbanını alıp gökyüzüne kaldırdı. Böylelikle Habil'in adağı kabul edilmiş oldu. Kurbanının kabul edilmesi karşısında Habil şükürle meşgul olurken, Kabil'in kalbinde intikam duyguları kabarmaya başladı. Bu duygular içindeki Kabil kararını vermekte gecikmedi. Ve bu durum Kur'an-ı Kerim'de şu şekilde ifade edildi:

"Onlara, Âdem'in iki oğlunun haberini gerçek olarak anlat. Hani birer kurban takdim etmişlerdi de birisinden kabul edilmiş, diğerinden ise kabul edilmemişti. Kurbanı kabul edilmeyen kardeş, kıskançlık yüzünden, 'Andolsun seni öldürecek'im' dedi. Diğer de 'Allah ancak takvâ sahiplerinden kabul eder' dedi ve ekledi: 'Andolsun ki sen, öldürmek için bana elini uzatsan bile ben sana, öldürmek için el uzatacak değilim. Ben, âlemlerin Rabbi olan Allah'tan korkarım. Ben istiyorum ki, sen, hem benim günahımı hem de kendi günahını yüklenip ateşe atılacaklardan olasın; zalimlerin cezası işte budur'."

(Maide:27-28-29)

Hırsına yenilen Kabil kardeşi Habil'i öldürmeye karar verdi. Bu durumda şeytan yine devreye girdi ve ona nasıl öldürebileceğini gösterdi. Issız bir yerde taş ile başını ezmek suretiyle öldürecekti. İlk cinayeti işlemeye azmetmiş olan Kabil şeytanın verdiği fikir doğrultusunda hırsına ve ilahi hükme rıza göstermeyerek kardeşi Habil'in

başına taş ile vurarak onu öldürdü. Böylelikle dünya hayatında ilk kan dökülmüş oldu. Kardeşinin cesedi ile baş başa kalan Kabil ne yapacağını bilmez bir halde iken bir karga ona ders verdi ve bu durum Kur'an-ı Kerim'de şu şekilde ifade edildi:

"Nihayet nefsi onu, kardeşini öldürmeye itti ve onu öldürdü: Bu yüzden de kaybedenlerden oldu. Derken Allah, kardeşinin cesedini nasıl gömeceğini ona göstermek için yeri eşeleyeyen bir karga gönderdi. (Katil kardeş) 'Yazıklar olsun bana! Şu karga kadar da olamadım mı ki, kardeşimin cesedini gömeyim' dedi ve ettiğine yanarlardan oldu." (Maide 30-31)

Âdem Aleyhisselam bu duruma çok üzüldü. Bunun üzerine Cebrail Aleyhisselam onu teselli için geldi ve "Allâh-ü Teâlâ yakında sana bir evlat verecek ve ahır zaman peygamberi Muhammed Mustafa (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) onun neslinden gelecek" müjdesini getirdi.

Havva Validemiz her doğumda biri erkek biri kız olmak üzere ikiz çocuk dünyaya getiriyordu. 40 doğum gerçekleştirdi. En son ki doğumda Şit Aleyhisselam tek olarak dünyaya geldi.

Kabil aynı batında dünyaya gelen kız kardeşini alıp ailesini terk ederek uzaklaştı. Nuh Aleyhisselam'ın tufanına kadar olan sürede azgın bir nesil türedi. Mevlâ Teâlâ azgın nesli tufan ile helak etti.

Hz. Âdem Aleyhisselam Cuma günü yaratılmış, Cuma günü Cennete konulmuş, yine bir Cuma günü Cennetten yeryüzüne indirilmiş, tevbesi Cuma günü kabul edilmiş, yine bir Cuma gününde vefat etmiştir. Bin veya 930 sene yaşadığı rivayet edilmiştir. Kendisine 10 sahife indirilmiş. Ayrıca o (Aleyhisselam), ilk selâmlaşan ve ilk tövbe eden kimsedir.

Rabbimiz (Celle Celâlihü), Hz. Âdem ile açılan tövbe yolundan bizi hiçbir zaman ayırmasın. Onun (Aleyhisselam) tövbesini kabul ettiği gibi bizim de tövbelerimizi kabul buyursun. Bizleri, emirlerine imtisal edip, yasaklarından hakkıyla sakınanlardan eylesin.

Peygamber Efendimiz ve Çocuk

Kendi öz çocuklarını hiç vicdanları titremeden kendi elleriyle öldüren bir toplumun içinden çıkmasına rağmen, Hz. Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), insanlığın bütün alanlarında olduğu gibi çocuk dalında en büyük devrimi yapmış, çocuğu layık olduğu özel yere oturtmuştur.

Şerife TORTOP
guliruhsarim@hotmail.com

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in hayatı insana önce insan olduğu için değer veren üstün şefkat örnekleriyle doludur. Ancak onun emsalsiz örnek hayatında çocuğun daha özel, daha önemli bir yer tuttuğunu görüyoruz.

Bugün psikoloji dalında geniş çalışmalar yapan batı dünyasının, henüz 40-50 yıl önce çocuk psikolojisinde devrim diye ortaya çıkardığı teorileri, Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) 14 asır önce çocuk psikolojisinde yaşayarak, İslam dünyasına hediye etmiştir.

Kendi öz çocuklarını hiç vicdanları titremeden kendi elleriyle öldüren bir toplumun içinden çıkmasına rağmen, Hz. Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), insanlığın bütün alanlarında olduğu gibi çocuk dalında en büyük devrimi yapmış, çocuğu layık olduğu özel yere oturtmuştur.

Çocukları Çok Severdi

Hz. Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) çocukların sevgilisiydi; onları çok sever, sevgi ve şefkatini izhar ederdi. Çocuklarla arkadaş olur; seviyelerine, yaşlarına inmeyi çok iyi bilirdi.

Bazen amcası Abbas'ın oğlu Abdullah ile, bazen Cafer (Radiyallahu Anh)'ın çocukları ile, bazen de Enes (Radiyallahu Anh) ile birlikte yola çıkarak bıkmadan, büyümmeden onlarla sohbet ederdi.

Çocukları sık sık bineğine alır, sevin-dirirdi. Yolda karşılaştığı her çocuğa mutlaka selam verir ve hal hatır sorardı. Zaman zaman onlara isim takar, şakalar yapardı.

Enes (Radiyallahu Anh) "Hz. Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) çocuklarla şakalaşmada insanların en ileri olanıdır" buyurmuştur. Hastalandıklarında ziyaretlerine giderdi. Toplum içindeyken gerektiğinde onlara söz hakkı vererek, topluluk içinde konuşma ve kendini ifade edebilme yeteneklerinin gelişmesine fırsat verirdi.

Çocukları çok öper; "Çocuklarınızı çok öpün; çünkü her öpücük için size cennette bir derece verilir..." (Ebu Davud. Edep 60) buyurarak sahabeyi de buna teşvik ederdi. Çocukların ağlamasına üzülür; susturulmasını, gönlünün alınmasını isterdi.

Torunlarını mübarek omuzlarında taşımaktan zevk alırdı. Çocuklara karşı o kadar hoş görülür idi ki, küçük yaştaki çocuklar kucağını ıslatsalar dahi anlayışla karşılar, müdahale ettirmezdi.

Çocukları çiçeğe benzetir, torunları Hz. Hasan ile Hz. Hüseyin'i "İki reyhânım benim" diye severdi.

Enes (radiyallahu anh) buyurur ki:

"Hz. Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Medine'ye geldiğinde ben sekiz yaşındaydım. Annem elimden tutarak beni Resûlallah'a götürdü. "Ya Resûlallah! Ensar'dan herkes sana bir hediyede bulundu. Ben ise şu oğlumdan başka sana hediye edecek bir şeye sahip değilim. Bunu al, istediğin hususta sana hizmet etsin" dedi.

Bundan sonra ben on yıl Peygamber Efendimize (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) hizmet ettim. Bu süre içinde beni ne dövdü; ne tahkir etti, ne de bir defacık surat astı.

Bana ilk tavsiyesi "Sırrımı kimseye ifşa etme; emin ve güvenilir ol" demek oldu.

(çocuğa değer verme, güvendiğini gösterme ve öz güvenini geliştirme)

(bir seferinde de şunu) söyledi:

"Oğulcuğum, abdestini tam al, tâ ki hafaza meleklere seni sevsin ve ömrün uzatılsın."

(çocuğa güzel hitap, duygularına sesleniş, ibadeti sevdirecek öğretme tekniği)

Peygamber Efendimiz yanına yaklaşır ve yumuşak bir lisanla üzüntüsünün sebebini sorar. Çocuk kuşunun öldüğünü söyler. Hz. Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) çocuğun başını okşayarak: "Haklısın yavrucuğum, insan kuşu ölünce çok üzülür." diye teselli eder. (Duyguları Karşılama)

Bir gün Enes (radiyallahu anh)'ın küçük kardeşi Ebu Umeyr'in çok üzgün gören Peygamber Efendimiz yanına yaklaşır ve yumuşak bir lisanla üzüntüsünün sebebini sorar. Çocuk kuşunun öldüğünü söyler. Hz. Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) çocuğun başını okşayarak:

"Haklısın yavrucuğum, insan kuşu ölünce çok üzülür." diye teselli eder. (Duyguları Karşılama)

Bugün "Duyguları Karşılama" diye ifade edilen bu teknik son yüzyılda batılı psikologlar tarafından keşfedilmiş ve çocuk psikolojisinde devrim yapan teori diye kabul edilmiştir.

Çocukların Eğitim Ve Öğretimine Çok Önem Verirdi

"Oku" emriyle başlayan bir dinin tebliğcisi olan Hz. Peygamber (Sallallahü Aleyhi Vesellem) çocukların eğitim ve öğretimine çok önem verirdi. Bedir esirlerini on çocuğa okuma yazma öğretilmesi karşısında serbest bırakması "küttab" isimli yerlerde çocuklara eğitim verilmesi bunun en güzel delillerindedir.

Güzel ahlak ve ibadet alışkanlığını küçük yaşlardan itibaren çocuğa yerleştirmeye çalışırdı. Hizmetine verilen bir çocuğa bir keresinde yemek âdâbını tarif etmiştir.

"Yaklaş, bismillah de, sağ elinle ve önünden ye" (Buhari, Et'ime: 2)

Namaza çok önem vermiş, kademeli olarak çocuğa yerleştirilmesini emretmiştir.

Güçleri Dâhilinde Görevler Vererek Sosyal Hayata Hazırlardı

Hz. Enes'in bildirdiğine göre Hz. Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) çocuklara ayakkabıları düzeltmek, abdest için su ve leğen hazırlamak, misafirlere içecek dağıtmak, mektup taşımak gibi görevler vermiştir. (Buhari, Cihad 74; Müslim, Taharet 69-71)

Bu görevlerle çocuklara sorumluluk kazandırıyor; hayata hazırlıyordu. (Günümüz uzmanlarına göre çocuğa küçük yaşlardan itibaren görev ve sorumluluk vermek, öz güven ve sorumluluk duygusunu kazandırma da vazgeçilmez esastır.)

Çocukları Oyuna Ve Spora Teşvik Ederdi

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in torunlarıyla ve diğer çocuklarla oyunlar oynadığı çok görülmüştür.

"Çocuğu olan onunla çocuklaşın" buyurarak, herkesin kendi evinde çocuklarıyla beraber oynamasını tavsiye etmiştir.

"Toprak çocukların ilkbaharıdır" (Neysemi VIII, 153) hadis-i şerifiyle de çocukları özellikle toprak üzerinde oynamaya teşvik etmiştir.

(Bugün psikoloji ilmi, oyunun çocuk için su ve yemekten daha elzem bir ihtiyaç olduğunu, özellikle toprağın yeri doldurulamaz bir oyun aracı olduğunu iddia etmektedir)

Ayrıca Hz. Hasan yedi ve Hz. Hüseyin altı yaşlarında Hz. Peygamber Efendimiz'in (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) huzurunda ok atma müsabakası yaptıklarını, bir başka zamanda da güreştiklerini (Nesai Kitabül Hay 19) çeşitli hadislerde görmekteyiz. Yine aynı şekilde gelen rivayetlerde çocuklara biniciliği, yüzmeyi öğretmeyi tavsiye ettiğini biliyoruz.

DİPNOT

1- Bknz. Çiçeklerimiz Solmasın Şerife Tortop / say:234

Altın Silsile

Câfer-i Sâdık

Câfer-i Sâdık sultan ve devlet idarecilerinin kapısında, dünyevi menfaat için yaltaklanmayan ulemâ ve fukahâyı, peygamber vekili sayardı. Derdi ki: "Akıl kadar ihtiyaç duyulan bir sermaye, cahillikten beter bir musibet, istişareden faydalı bir yardımcı yoktur."

Bir gün Halife Ebu Câfer el-Mansur'un yüzüne bir sinek kondu. Mansur, her ne kadar sineği kovmaya çalışsa da bir türlü uzaklaştıramadı. İyice bunaldığı bir sırada Câfer-i Sâdık geldi. Halife Mansur sordu:

- Ey Câfer! Allah'ın sineği yaratmasındaki hikmet nedir? Câfer-i Sâdık cevap verdi.

- Zalimlere, bir sineğe bile güç yetiremediklerini anlatmak...

Ebu Câfer Mansur bir gece vezirine dedi ki:

- Hemen git ve İmâm-ı Câfer'i buraya getir. Onu öldürmek istiyorum.

Mansur'un veziri olan Rebî' iyi bir kimseydi. Câfer-i Sâdık'a muhabbeti vardı. Halife Mansur'u bundan vazgeçirmek için çok uğraştı. Gece-gündüz ibâdetle meşgûl olan, devlet işlerine karışmayan böyle büyük bir zatı öldürmekten vazgeçmesi için epeyce dil döktü. Her şeye rağmen ikna edemeyince işi ağırdan aldı. Mansur bu isteğini yine tekrarladı. Vezir yine işi ağırdan alıp, belki halifenin öfkesi geçer ve bu isteğini unuttur diye emrini yerine getirmede. Fakat üçüncü defa Mansur çok hiddetlendi ve ağır ifadeler kullanarak Câfer-i Sâdık'ın derhal getirilmesini emredince, Rebî'in yapacağı bir şey kalmamıştı. Çaresiz Câfer-i Sâdık'ın yanına gitti ve durumu kendisine arz edip özürler dileyerek, halifenin yanına gitmeleri gerektiğini bildirdi.

Halife Mansur daha önceden cellâtlara emir verdi. "Ben başımdan külâhımı çıkarınca İmâm-ı Câfer'in başını vurun!"

Bir müddet sonra Câfer-i Sâdık Hazretleri içeri girdi. Halife Mansur Onun geldiğini görünce derhal ayağa kalktı, büyük bir tevazu ve saygıyla karşıladı. Kendi makamına buyur edip, kendisi de edeple yanına oturdu.

Tabi Mansur'un veziri Rebî' başta olmak üzere, orada bulunan herkes halifenin bu tutumuna şaşırdılar. Çünkü halifenin öldürmek için çağırıldığı bir zâta böylesine iltifat etmesini anlayamamışlardı. Halife Mansur, Câfer-i Sâdık Hazretlerine: "Ey İmam! Şayet benden her hangi bir isteğiniz olursa çekinmeden söyleyin, derhal yerine getirilecektir" dedi. Bunun üzerine Câfer-i Sâdık: "O

halde lütfen beni bir daha buralara kadar çağırıp da ibadetimden alıkoymayın!" dedi ve gitmek üzere ayağa kalktı. Ebu Câfer Mansur izzet ve ikramla onu uğurladı. Gittikten sonra vücudunda bir titreme oldu, düşüp bayıldı. Kendine gelince veziri sordu: "Sendeki bu değişikliğin sebebi nedir?" Mansur korku dolu gözlerle: "İmam-ı Câfer içeri girince yanında heybetli bir aslan gördüm. Ona biraz sert davransam sanki beni parçalayacaktı. Ne yapacağımı şaşırdım" dedi.

Câfer-i Sâdık Hazretleri duâsı makbûl bir zat idi. Uzak yakın herkes gelir duasını alırdı.

Bir şahıs, İmâm-ı Câfer Hazretlerinden, Allâh-ü Teâlâ'nın kendisine çok mal verip, çok hac yapması için duâ buyurmasını istedi. O da: "Yâ Rabbî! Buna elli hac yapacak kadar mal ver!" diye duâ etti. Allah o kimseye elli defa hac yapmak nasip etti. O kimse elli birinci defa hac yapmak için Cühfe denilen yerde gusûl edecekti ki, bir sel geldi ve o kimse orada vefât etti.

Câfer-i Sâdık bir gün Kelb Kabilesinden Hakem b. Abbas adında bir kimsenin, amcası Zeyd hakkında ileri geri konuştuğunu, ağır sözler söylediğini duydu. Bunun üzerine Câfer-i Sâdık Hazretleri, Hakem b. Abbas isimli bu zat hakkında:

- Ey Abbas-ı Kelbî! Allah senin üzerine köpeklerden bir köpeği musallat etsin! buyurdu.

Rivâyet edilir ki: Çok geçmeden bir arslan gelip, o kimseye saldırdı ve onu parçaladı.

Câfer-i Sâdık Hazretlerinin, pek çok ince sırlar ve mârifetler bildiren ifadeleri, sayıya gelmeyecek kadar çok hikmetli sözleri vardır.

Buyurmuştur ki:

"Kendisinde hoşlanacağı bir şey gördüğünde "Mâşâllâh lâ kuvvete illâ billah" demeyen bir kimsenin durumuna şaşarım." Nitekim Kur'an-ı Kerim'de "**Bağına girdiğinde "Mâşâllâh lâ kuvvete illâ billah" deseydin ya!**" (Kehf: 39) buyrulmuştur.

Bir derde ve sıkıntıya düşüp de, "**Lâ ilâhe illâ ente sübhaneke innî küntü minezzâlimin**" demeyenlere şaşarım. Zira Allâh-ü Teâlâ Kur'an-ı Kerim de: "...**Karanlıklar içinde niyazda bulundu: 'Ya Rabbi, Senden başka ilah yoktur. Seni tenzih ederim. Şüphe yok ki ben zalimlerden oldum. 'Biz de onun duasına icabet ettik de onu gamdan kurtardık ve müminleri de böylece kurtarıyoruz.**" (Enbiya: 87, 88)

Allah-ü Teâlâ'nın nîmetine kavuşan ve bu nîmetin devamlı olmasını isteyen kimse, Allâh'a hamd ve şük-rünü çoğaltsın! Zîrâ Allâh-ü Teâlâ Kur'ân-ı Kerîm de; **"(Nîmetlerimin kıymetini bilir ve) Eğer şükreder-seniz, elbette size (nimetimi) artırırım. Ve eğer nankörlük ederseniz, şüphe yok ki, benim aza-bım elbette pek şiddetlidir."** (İbrâhim: 7) buyurdu.

Bir milletten, bir topluluktan korkan kimse de "Hasbünallâhü ve Ni'mel-Vekil" desin. Zira Allâh-ü Teâlâ Kur'ân-ı Ke-rim de: **"Onlar öyle kimselerdir ki, halk kendilerine 'Düşmanlarınız size karşı ordu topladı. Onlardan korkun!' dedi de, bu onların imanını artırdı. Ve: 'Hasbünellâhü ve Ni'mel-Vekil' dediler. (Âl-i İmran: 173)**

Bir kimse, rızkı azaldığı ve geçim darlığı çektiği zaman çok tövbe ve istiğfâr etsin. Mevla Teâlâ tövbe sebebiyle günâhları bağışlayacağını ve rızıkları arttıracığını vaadediyor. Zîrâ Kur'ân-ı Kerim de şöyle buyrulmuştur: **"Dedim ki: 'Gelin Rabbinizden mağfiret dileyin. Çünkü O, çok bağışlayıcıdır. Üzerinize gökten bol bol yağmur gönderir. Ve size mallarla oğullarla imdat eder. Sizin için bağlar bostanlar kılar ve sizin için ırmaklar vücuda getirir."** (Nuh: 10,11,12)

Câfer-i Sâdık Hazretleri bir müddet halvet, (yalnızlık) hâlinde kalmış, ibadet ve taatini evinde yaparak insanlar arasına çıkmamıştı. Evliyânın büyüklerinden olan Süfyân-ı Sevrî evine gelip:

- Ey Resûlüllah'ın torunu! İnsanlar bereketli nefesinizden, faydalı sohbetinizden mahrum kaldı. Niçin uzlete çekildiniz? deyince, buyurdu ki:

- Bu zamanda böyle gerekiyor. (Zaman değişti. İnsanlar bozuldu)

Ve şu iki beyti okudu:

*Geçen gün gibi geçip gitti vefâ da,
İnsanların kimi hayâl, kimi ümit peşinde.
Dostluk, vefâ görünüşte kaldı aralarında,
Fakat kalpleri akreplerle dolu gerçekte.*

Câfer-i Sâdık, çağdaşı olan zâhid âlimlerle Allah için dostluk yapardı. Bazen onlarla bir araya gelir ve sohbetlerde bulunurdu. Bunlardan biri olan meşhur zâhid Dâvûd-u Tâî, bir gün Câfer-i Sâdık'a gelerek kalbinin karardığından şikayetlendi ve nasihat talebinde bulundu. Câfer-i Sâdık:

- Ey Dâvud! Sen çağımızın en zâhidlerindensin. Nasihatime ne ihtiyacın var? dedi.

Dâvûd-u Tâî:

- Ey Allah Rasûlü'nün evladi, Sizin bütün yaratılmışlara üstünlüğünüz var. O büyük

Peygamberin kanı damarlarınızda dolaşmaktadır. Onun için senin sadece bana değil, herkese vaaz etmen lazım, deyince, Câfer-i Sâdık buyurdu ki :

- Ey Dâvud! Ben kıyamet gününde dedemin benim yakama yapışıp, "Bana hakkıyla tabi olmadın? Bu iş ne-seble ve haseple olmaz, ibâdet ve amelle olur, diye çıkışmasından korkuyorum. Dâvûd-i Tâî bu sözleri duyunca ağlamaya başladı ve dedi ki:

- Yâ Rabbî! O, Peygamber soyundan gelmiştir. Sö-züyle yaşayışıyla herkese örnektir. Durum buyken Câfer-i Sâdık böyle düşünürse, Dâvud kim oluyor ki, yaptıklarının bir kıymeti olsun!

Câfer-i Sâdık Hazretlerinin arkadaşlık ve dostluk ko-nusunda da uyulması gereken önemli nasihatleri vardır. Buyurmuştur ki: "Şunlarla beraber bulunmaktan sakın: Yalancidan; çünkü daima aldanırsın. Ahmak kimsenin dostluğundan; çünkü sana faydalı olmak istediği zaman bile zarar verir. Cimrinin arkadaşlığından, fâsık kimse-nin ahbablığından."

Demiştir ki: "Şu üç şey Müslümana şeref verir: Ken-disine zulmedeni affetmek, bir şey vermeyene iyilikte bulunmak ve kendisini aramayanı, arayıp sormak.

Şu dört şeyin azı da çoktur: "Ateş, düşman, fakirlik, hastalık."

Câfer-i Sâdık Hazretlerinin oğlu Mûsa Kâzım'a yaptığı nasîhati özetle şöyledir:

"Ey oğlum! Rızkına râzı ol. Rızkına râzı olan, kim-seye muhtâç olmaz. Gözü başkasının malında olan, fakir olarak ölür. Allâh-ü Teâlâ'nın taksim ettiği rızka râzı olmayan, sanki O'nu kazâ ve kaderinde, dilediğini yaratmakta töhmet altında tutmuştur. Kendi kusurlarını küçük gören, başkasının kusurlarını büyütmüş olur. Her zaman kendi kusurlarını büyük gör. Başkasının gizli bir şeyini açığa vuranın, evindeki gizli şeyler herkesçe bilinir. Kardeşi için kuyu kazan, o kuyuya kendisi düşer. Ahmaklar arasında bulunan horlanır, âlimler arasında bulunan hürmet görür.

Ey oğlum! Boş iş ve söze karışmaktan, koğuculuk yapmaktan sakın. Lehinde veya aleyhinde de olsa, hak-ki ve doğruyu söyle! Böyle yaparsan herkes seninle istişâre eder, sana danışır ve fikrini alır.

Ey oğlum, Allâh-ü Teâlâ'nın kitâbını okuyucu, iyilikleri emredici, kötülüğü nehyedici, sana gelmeye sen gidici, seninle konuşmayanla konuşucu ol! İsteyene ver. Gıybet-ten ve koğuculuktan sakın. Çünkü söz taşımak insanların kalbinde düşmanlığı artırır. İnsanların ayıplarını görme, zira insanların ayıplarını gören, onların hedefi olur."

Câfer-i Sâdık Hicri 148 (765) yılında Mekke'de vefât etti. Cennetü'l-Baki mezarlığına, babası Muhammed Bâkır ve dedesi Ali Zeyne'l-Âbidin'in yanına defnedildi.

* (Mustafa Özşimşekler Hocanın "Altın Silsile" adlı kitabından alınmıştır)

Tansiyon ve Tansiyon Düşürücü Bitkiler

Kişilerde kilo ne kadar fazlaysa tansiyon da o kadar artmaktadır. Doktorların hastaları üzerinde yapmış oldukları araştırmalara göre, kilodaki her yüzde 10'luk artış, tansiyonu 7 mmHg artırmaktadır

Yunus ERSİN
bizimaktar@hotmail.com

Tansiyon (kan basıncı) kalbin her atışta vücuda pompalandığı kanın damar duvarlarına uyguladığı basınçtır. Kalbin kasılmasıyla (atım ya da pompa hareketiyle) oluşan basıncın doruk noktasında ölçülen sistolik basınç büyük tansiyondur. Atım aralarında kalp gevşer ve basınç düşer. En düşük noktada ölçülen değere diyastolik basınç, yani küçük tansiyon denir.

Tedavi

Sorunlu hastaların yüzde sekseninden fazlasında yüksek tansiyon sınır ile orta derece arasında olduğundan, olguların çoğu beslenme ve yaşam tarzındaki değişikliklerle denetim altına alınabilir. Nitekim teke tek karşılaştırmalarda birçok

ilaçsız tedavinin (diyet, egzersiz, dinlenme vb) sınırdan veya hafif yüksek tansiyon olgularında çoğu zaman ilaçla tedaviden daha üstün olduğu görülmüştür.

İlaçlara karşı bir diğer darbe ilaçların yararlarından daha çok zarar getirebileceği yönünde giderek artan kanıtlardır. Bazı kişilerde bu ilaçlar kalp krizine neden olabilir. Pek çok iyi tasarlanmış uzun süreli klinik araştırmalarda, tansiyon düşürücü ilaçlar (tipik olarak idrar söktürücüler veya beta blokörler) kullanan kişilerde kalp hastalığı riskinin artması da dâhil gereksiz yan etkiler (yorgunluk baş ağrısı ve iktidarsızlık) görülmüştür.

Kilo Arttıkça, Tansiyon Hastalığı Riski Artar.

Gerçekten de kişilerde kilo ne kadar fazlaysa tansiyon da o kadar artmaktadır. Doktorların hastaları üzerinde yap-

miş oldukları araştırmalara göre, kilodaki her yüzde 10'luk artış, tansiyonu 7 mmHg artırmaktadır. JNC dediğimiz örgütün 1993'te yaptığı çalışmalara göre, balıketli veya toplu, ya da şişman denilen kişilerdeki risk, normal kilolu olanların 2 ilâ 6 katı daha fazladır. NIH denilen örgütün 1998 yılında yaptığı çalışmada ise, normal kilolu erkek ve kadınlarla, şişman erkek ve kadınlardaki yüksek tansiyonlular karşılaştırılmış ve şişmanlarda daha çok tansiyon hastalığı olduğu görülmüştür.

Tansiyon Düşürücü Bitkiler

Sarımsak

Kan pıhtılaşmasını azaltır. Bazı mide kanserlerini önlediği ve bağışıklık sistemini güçlendirdiği kanıtlanmıştır. Sarımsak, zeytinyağlı soğuk yemeklerin içinde doğal haliyle alınabilir, böylece koku etkisi en aza iner ve damak tadınızı rahatsız etmeden onu almış olursunuz. Tansiyon ve kolesterol düşürücü etkisi kesindir. Ayrıca çok iyi bir antioksidan ve antiseptiktir. Yine de doğrudan ve özel olarak sarımsak almak istiyorsanız, sarımsağı bir cezve içinde sütle kaynatın, daha sonra sütünü dökün, öyle yiyin.

Alıç çiçeği

Eğer güçlü bir kalp ilacı kullanmaya karar verdiyseniz öncelikle doktorunuza danışın, 250 ml. kaynar suya bir çay kaşığı kuru alıç karıştırarak etkili bir çay yapabilirsiniz.

Safran

Bu pahalı bitki crocetin adı verilen tansiyon düşürücü özellikli bir bileşik içerir. İspanya'da kalp hastalıklarının düşük oranlarda olmasının sebebi, bu ülkedeki safran tüketiminin çokluğuna bağlanmıştır. Safranı yemeklerinize katabilir veya çay şeklinde de alabilirsiniz.

Semizotu

Magnezyum eksikliği yüksek tansiyona neden olur. Çok sayıda insanda bu hayati mineral eksiktir ve onların bundan maalesef haberi yoktur. Bu yönden baktığımızda semizotu, haşhaş tohumu, çalı fasulyesi zengin magnezyum kaynağıdır. Günlük alınması gereken miktar 400mg dır.

Brokoli

Bu sebze de en azından altı değişik tansiyon düşürücü bileşik içerir.

Havuç

Havuç ta sekiz farklı tansiyon düşürücü etkiye sahiptir.

Kereviz

Kereviz, Çin'de asırlardır geleneksel olarak tansiyon düşürücü ilaç olarak kabul görmektedir. Ve yapılan araştırmalarda elde edilen sonuçlar da bunu desteklemektedir. Bir parça kereviz sapı yenildiğinde, etkisini

rahatlıkla görmek mümkündür. Ayrıca kereviz idrar sökücü olarak da etki gösterir. Bundan dolayı da tansiyon düşürücü etkiye sahiptir. Kereviz tohumu prostat için kullanılır.

Muz

Yüksek miktarda karbonhidrat içerir. Zengin bir potasyum kaynağıdır. Bu mineral, kalbin düzenli olarak çalışmasını ve tansiyonun düzenli olmasını sağlar.

Rezene

İçerdiği potasyum sayesinde tansiyonu düzenler. Sağlıklı kan hücreleri için gerekli olan folik asidi de bol miktarda bulundurur. Rezene çayı sindirim için iyidir.

Soğan

Çok eski çağlardan beri bilinen bir besindir. Anayurdunun Güneydoğu Asya olduğu sanılmaktadır. Besin olarak bitkinin yeşil yaprakları ve kök yumrusu kullanılır. 1. yılda kök kısmında kuru soğan olarak bilinen bir yumru oluşur. 2. yılın sonuna da ise, ortada yükselen bir gövdenin üstünde, üzerinde çiçekler olan topuz şeklinde bir baş verir. Soğan tohumlarından önce arpacık soğanı denilen küçük soğanlar üretilir, Bunlar sökülüp tekrar ekilerek yeşil ve kuru soğan üretilir.

Soğanın bileşiminde uçucu ve sabit yağlar, sakaroz, glikoz ve früktoz gibi şekerler, fermentler, aminoasitler, demir, A, B ve bol miktarda C vitamini (portakal ve limondan fazla C vitamini içerir) bulunur. Uçucu yağının içinde bulunan propil anilin maddesi kükürtlü bir bileşiktir, gözleri yakar ve yaşırtır.

Soğan, virüsler ve mikroplara karşı etkili doğal bir antibiyotiktir, Damar sertliğine ve koroner kalp hastalıklarına iyi geldiği öne sürülmektedir.

İdrar söktürücü olduğundan böbrek kumu ve taşlarının dökülmesine yardımcı olur. Bağışıklık sistemini güçlendirdiği için soğuk algınlığı ve grip için de yararlıdır. Afrodisyak (cinsel gücü artırıcı) özelliği vardır, fiziksel yorgunluğu giderir.

Balgam söktürücü olduğundan bronşit gibi akciğer hastalıklarındaki öksürüğe iyi gelir.

Böcek ve arı sokmalarına karşı, soğan özsuğu dıştan uygulanır, Pişirilerek çıbanların üzerine konursa, çıbanın olgunlaşp, cerahatin boşalmasını sağlar.

Yara iyileşmesini hızlandırır. Soğanın çiğ olanı daha şifalıdır, ancak pişmiş soğan da yararlıdır. Soğanın kötü yanı, mideyi tahriş edici olması ve kötü kokusudur. Mide problemi olanlar çiğ soğan yememelidir. Soğan yendikten sonra kereviz veya sedefotu yenirse, kötü kokusu gider.

Resûlüllah Nerede?

Mustafa Ramazan BURSEVİ
bilgi@arifandergisi.com

Nice kahramanlık destanlarının yazıldığı, pek çok fedâkarlık ve sadâkat tablosuna şahid olunan Uhud'da, harbin gidişatına aldanan okçuların Efendimiz (Sallâhü Aleyhi ve Sellem)'in emirleri dışına çıkması ve mevzilerini terk etmesi sebebiyle müthiş bir karışıklık oldu. Müşrik ordusu arkadan dolanarak İslam ordusunu gafil avladı. Birçok şehit verilirken, Peygamber Efendimiz'in mübarek başı yaralandı, dişi şehid oldu. Mübarek vücuduna giymiş olduğu zırhı parçalanıp halkaları vücuduna saplandı. Uhud Savaşı'nın böylesine en zorlu ve çetin anlarında, bir de Müslümanların moralini bozmak ve dirençlerini zayıflatmak için, Peygamber Efendimiz'in vefat ettiğine dair bir şâyia yayıldı.

Bu asılsız haber, kızgın bir çöl fırtınası gibi bir anda ortalığı kasıp kavurarak yıldırım hızıyla Medine'ye kadar ulaştı. Bütün Müslümanlar; yaşlısı, kadını, çocuğu bu acı haber üzerine derin bir üzüntüye boğuldu.

Sümeýra Hatun, Uhud savaşına babasını, kocasını, erkek kardeşini ve iki oğlunu, yani evdeki bütün erkeklerin hepsini göndermişti. Ve onlara şu tembihde bulunmuştu: "Eğer Nebiler Nebisi'ne birşey olur da, siz geriye sağ dönerseniz, hiç birinizin yüzüne bakmam!"

Şimdi Uhud'dan gelen bu netâmeli haber onu derinden yaralamıştı. Peygamber Efendimiz hakkında doğru ve sağlam bilgi alabilmek için hanım sahâbilerden bir gurupla derhal Uhud'a koştu.

Uhud'a vardığında Sümeýra Hatunu gören sahabe-i kiramdan biri üzüntüyle ona: "İşte çocukların burada şehit oldu" diyerek, onu teselli etmek istedi. Ama Sümeýra Hatun buna aldırış etmedi bile, sanki bu sözü hiç duymamıştı. Dudaklarından feryad edercesine şu sözler döküldü:

- Resûlüllah nerede? Bana O'ndan haber verin! Biraz daha ilerlediğinde bu sefer başka bir sahibi onu görünce, şehid olan babasını gösterdi. O, bunu da umursamaz bir halde yine

- Resûlüllah nerede, Resûlüllah nerede?" diye sormaya devam etti. Biraz daha ilerlediğinde ona kocasının da şehid olduğunu söylediler. Sümeýra Hatun'un evindeki bütün erkekler savaş meydanında teker teker şehâdet şerbetini içmişlerdi. Hatta onların, ok ve kılıç darbeleriyle paramparça olmuş cesetlerini gördü. Ashâb-ı Kirâm Sümeýra Hatun'a baş sağlığı diliyorlar, sabır tavsiyesinde bulunup, onu teselli etmeye çalışıyorlardı.

O ise metânetini kaybetmeden, vakarlı bir şekilde arayışına devam ediyor ve ısrarla:

- Resûlüllah nerede! Resûlüllah nerede? diye haykırarak Peygamber Efendimiz'i aramaya devam ediyor ve O'nun sağlığı hakkında bilgi almak istiyordu. Çünkü Peygamber Efendimiz rûhumuzun rûhu, canımızın cânı, manâ âleminin güneşiydi. Hiç güneşsiz bir âlem düşünülebilir miydi?

Ve Sümeýra Hatun'un istediği cevap geldi:

- Merak etme, Allah'a hamd olsun ki O sağdır, iyidir!

Sümeýra Hatun'un yüzünde sevinç pırıltıları belirdi, sanki dünyalar onun oldu. Ama iyice emin olmak için Allah Resûlü'nü gözleriyle görmek istiyordu. Ashâb-ı Kirâm ona, Peygamber Efendimiz'in bulunduğu tarafı işaret ettiler ve Sümeýra Hatun derhal o tarafa yöneldi. Süratli bir şekilde oraya gitti. Allah Resûlü'nün sağ olduğunu gözleriyle görünce şükürler etti ve dedi ki:

- Anam-babam sana feda olsun Ya Rasûlallah! Sen hayattasın ya; değil çocuğumun, eşimin, kocamın ölmesi, gökler yarıp başıma dökülse, yer parçalanıp beni yutsa, başıma hangi musibet gelse artık gam yemem!.."

RESÛLÜLLAH'DAN GELEN SELAM

Peygamber Efendimiz'i gönülden sevenlerden biri, çok büyük bir maddi sıkıntıya dâçar olmuştu. İflas etmiş, bütün malını, mülkünü her şeyini kaybetmişti. Ayrıca gırtlığına kadar da borca girmişti. Çok zengin bir durumda iken, şimdi müflis tüccar durumundaydı. Aslında ödeme vakti gelmiş olan bir kısım borçlarını verebilse, belki yavaş yavaş toparlayıp durumu düzeltebilirdi. Fakat kime müracaat ettiyse geri çevriliyor, hangi kapıyı çaldıysa yüzüne kapanıyordu. Çaresizlik içinde kıvranan bu zavallı adamcağız, ne yapacağını ne edeceğini bilemez durumdaydı. Son çare olarak "Efendimiz'in Kabr-i Şerifini ziyaret edeyim ve O'ndan yardım isteyeyim" diye düşündü. Çünkü gidecek başka kapısı kalmamıştı.

Yola çıktı, Medine'ye gelip Efendimiz'in Kabr-i Şerifini ziyaret etti. Sonra da Ravzayı Mutahhara'da namaz kılarak bu ağır borç yükünden kurtulabilmek için dua etti. Duasında Peygamber Efendimiz'i de vesile etti. "Ya Rabbi Habibi Edibin Muhammed Mustafa hürmetine bu maddi sıkıntıdan beni kurtar, borçlarımı ödeme imkanı nasip et" diye Allah'a niyazda bulundu. Orada öylece yalvarıp yakarak dua ederken uyuya kaldı. Rüyasında Peygamber Efendimiz'i gördü. O'nun kıymetli huzurlarında bulunuyordu, hürmetle ellerini öptü, durumunu arz etti ve Efendimiz'den yardım istedi.

Peygamber Efendimiz ona:

- Falan yere git. Orada şu adreste, şu isimde zengin bir tüccar var. Ona benim selâmımı söyle, sana yüz altın versin ve sıkıntını hafifletsin, buyurdu.

Bunun üzerine o adam dedi ki:

- Ya Resûlüllah! ben o kimseye selâmınızı iletirim, fakat ya bana inanmazsa, ben bunun doğruluğunu nasıl ispat edeceğim? Efendimiz buyurdu ki:

- O şahıs her gün mutlaka yüz Salavât-ı Şerife okurdu. Fakat dün gece salavat okumayı unuttu. Ona hatırlat da bir daha salavat getirmeyi unutmasın.

Adam uykusundan sevinçle uyandı. Ve hemen Efendimiz'in rüyada tarif ettiği yere gidip, o tüccarı aramaya başladı. Sora sora o adamın evini öğrendi ve kapısını çaldı. Bir müddet sonra kapı açıldı, karşısına elinde bir elek olan ve her tarafı saman içinde bir adam çıktı. Meğer aradığı zengin tüccar, kapıyı açan ve üstü başı samana bulaşmış olan bu adammış. Elindeki eleğe gelince, samanlığa yanlışlıkla bir

altın düşürmüş ve onu bulmak için bütün samanlığı elekten geçiriyormuş.

Bu hali görünce zavallı adamın ümitleri yıkıldı. Çünkü bir altın için samanlığın altını üstüne getiren bir adam, tanımadığı birine hiç yüz altını kıyıp verebilir mi? Altından ümidini keti ama "bari üzerimde emanet olan Resûlüllah'ın selâmını iletayim" diye düşünüp durumu anlattı ve dedi ki:

- Rüyamda Resûlüllah'ı gördüm, sana selâm söyledi. Ve ben, maddî yönden çok sıkıntıda olduğum için, bana da yüz altın vermeni emretti.

- Peki senin doğru söylediğini ben nereden bileyim?

- Siz her gece Peygamber Efendimiz'e yüz salavâtı şerife okuyormuşsunuz, ama dün gece unutup okumamışsınız. Salavât getirmeyi bir daha unutmayın, dedi.

Tüccar şöyle bir düşündü, evet Efendimiz'e her gün yüz salavat okuyordu, ama bunu kimse bilmiyordu ve gerçekte dün salavat getirememişti. Samanı elekten geçireceğim diye uğraşırken salavat getirmeyi unutmuştu. Evet bu adam doğru söylüyordu ve Efendimiz'den gelen selâm onu öylesine mutlu etti ki... Demek âlemlere rahmet olarak gönderilen Muhammed Mustafa (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) kendisine selâm söylemişti, bu ne büyük bir şeref, bu ne büyük bir devletti. Resûlüllah'ın gönderdiği bu selâmı tekrar tekrar duymak istiyordu. Onun için sordu:

- Peygamber Efendimiz ne buyurmuştu?

- Ona benden selâm söyle, sana yüz altın versin buyurdu.

- Pek anlayamadım, Efendimiz tam olarak sana ne buyurdu?

- Ona git ve selâmımı ilet, sana da yüz altın versin buyurdu.

- Resûlüllah bana selâm mı söyledi?

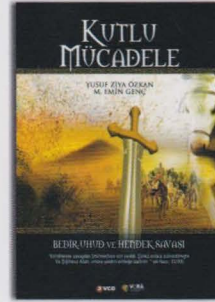
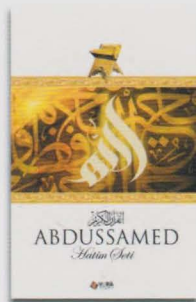
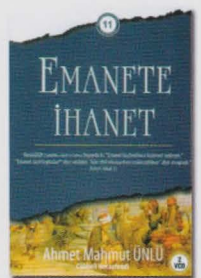
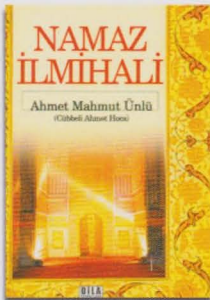
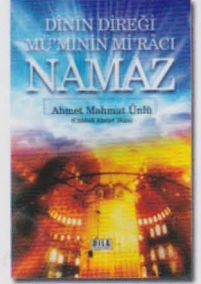
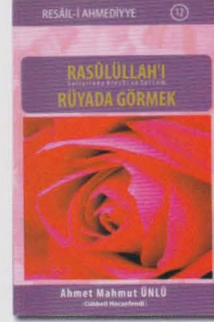
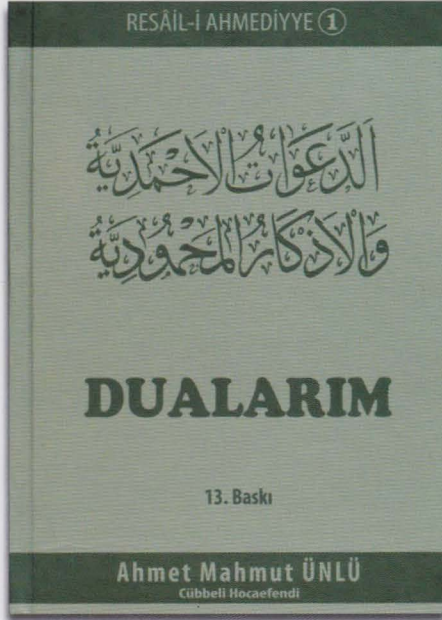
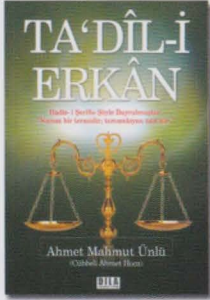
- Evet Resûlüllah sana selâm söyledi.

Tüccar tam yedi defa sorup, yedi defa Efendimiz'in kendisine gönderdiği selâmı tekrarlattı. Sonra göz yaşları içinde dedi ki:

- Hakkını helâl et! Resûlüllah'ın bana gönderdiği selâmı tekrar tekrar duymak için böyle sordum. Efendimiz'in her selâmı için sana yüz altın vereceğim. Yedi defa tekrarlattığıma göre, yediyüz altın eder. Şimdi bu altınları al ve gidip borçlarını öde..

- * Ahmet Mahmut Ünlü (Cübbeli Ahmet Hoca)'nın Tüm Eserleri
- * Kur'an-ı Kerim Eğitim Setleri
- * Hatim Setleri
- * Vaaz Sohbet VCD'leri
- * Çocuk VCD Setleri

- * Çizgi Filmler
- * Kur'an Tilâvetleri
- * Efendimizin Hayatı VCD Setleri
- * Kur'an-ı Kerim Okuyan Kalem

Siparişleriniz için; 0212 634 01 71

www.arifandergisi.com

Kası-1 Arifan Pazarlama